

1500

Ν. Σ. ΜΠΑΞΕΒΑΝΑΚΙ Δ. Φ.
ΣΥΝΤ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΥΡΙΚΟΙ

(ΜΕΤΑ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΥ)

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΤΗΣ Ζ' ΤΑΞΕΩΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

«Ἦγοῦμαι ἐγὼ
ἀνδρὶ παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι
περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι
ἔστι δὲ τοῦτο
τὰ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόμενα
οἷόν τ' εἶναι συνιέναι.

(Πλάτ. Πρωτ. XXVI)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ,,
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & ΣΙΑΣ Α. Ε.
38 - ΟΔΟΣ ΤΣΩΡΤΣΙΑ - 38

ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΥΡΙΚΟΙ

(ΜΕΤΑ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΥ)

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΤΗΣ Ζ' ΤΑΞΕΩΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

«Ἦγοῦμαι ἐγὼ
ἀνδρὶ παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι
περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι
ἔστι δὲ τοῦτο
τὰ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόμενα
οἷόν τ' εἶναι συνιέναι.

(Πλάτ. Πρωτ. XXVI)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ “ΕΣΤΙΑΣ,,
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & ΣΙΑΣ Α. Ε.
38 - ΟΔΟΣ ΤΣΩΡΤΣΙΑ - 38

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ Βιβλιοπω-
λείου τῆς «Ἑστίας».

ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΥΡΙΚΟΙ

Ι. ΕΛΕΓΕΙΑΚΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Α'. ΚΑΛΛΙΝΟΥ ΕΛΕΓΕΙΑ

1. (1)

Μέχρις τεῦ* κατάκεισθε; κότε* ἄλκιμον ἔξετε θυμόν,
ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,*
ᾧδε λίην μεθιέντες*, ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε*
ἦσθαι*, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

(ᾧχετο συμποσίων ἐρατῶν* χρόνος, ᾧχετο, παῖδες, 5
εἰρήνης γλυκερῆς ἥπια δῶρα τὰ πρίν)
νῦν δ' ἐπὶ Κιμμερίων στρατὸς ἔρχεται ὀβριμοεργῶν*,
(δυσμενέων ἀνδρῶν, τηλόθεν, ἐκ βορέω.

Πάτρης* οὖν περὶ τῆσδε παρ' ἀλλήλοισι μάχεσθε)
καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω. 10

Τιμῆν* τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν* ἀνδρὶ μάχεσθαι
γῆς πέρι καὶ παίδων κουριδῆς* τ' ἀλόχου
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότε ἔσσεται, ὁκκότε* κεν δὴ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ'*. ἀλλὰ τις ἰθὺς* ἴτω
ἔγχος ἀνασχόμενος* καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ 15
ἔλσας, τὸ πρῶτον μιννυμένον* πολέμου.

• Οὐ γάρ κως* θάνατόν γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἐστὶν
ἄνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.
Πολλάκι δημοτῆτα* φυγὼν καὶ δοῦπον* ἀκόντων*
οἴχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν* θανάτου. 20
Ἄλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπης* δῆμῳ φίλος οὐδὲ ποθεινός,

(1) Οἱ ἐν παρενθέσει ἀριθμοὶ κατὰ τὴν στερεότυπον ἔκδοσιν τῆς
Anthol. Lyric. Th. Bergk 1883.

Τὸν δ' ὀλίγος* στενάχει καὶ μέγας, ἣν τι πάθη·
 λαῶ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος* ἀνδρὸς
 θνήσκοντος, ζῶων δ' ἄξιός ἡμιθέων*.
 ὥσπερ γάρ μιν* πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶσιν· 25
 ἔρδει* γὰρ πολλῶν ἄξια μῶνος ἑών.

Β'. ΤΥΡΤΑΙΟΥ ΥΠΟΘΗΚΑΙ

2. (10)

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐνὶ* προμάχοισι* πεσόντα
 ἄνδρ' ἀγαθὸν* περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον*.
 τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας* ἀγροῦς
 πτωχεύειν* πάντων ἔστ' ἀνηρότατον,
 πλαζόμενον* σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι 5
 παισὶ τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ* τ' ἀλόχῳ.
 Ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσειται*, οὓς κεν* ἵκηται
 χρησιμοσύνη* τ' εἰκὼν* καὶ στυγερῇ πενήνῃ,
 αἰσχύνει* τε γένος, κατὰ δ' ἀγλὰν* εἶδος* ἐλέγχει*,
 πᾶσα δ' ἀτιμίῃ* καὶ κακότης* ἔπεται. 10
 Εἰ δ' οὕτως ἀνδρὸς τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὥρη*
 γίγνεται οὔτ' αἰδῶς οὔτ' ὅπις* οὔτ' ἔλεος,
 θυμῷ* γῆς πέρι τῆσδε μαχόμεθα καὶ περὶ παίδων
 θνήσκωμεν* ψυχέων* μηκέτι φειδόμενοι.
 ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες, 15
 μηδὲ φυγῆς αἰσχροῆς* ἄρχετε, μηδὲ φόβου,
 ἀλλὰ μέγαν ποιεῖσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
 μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
 Τοὺς δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά,
 μὴ καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραιούς· 20
 αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
 κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
 ἥδη λευκὸν ἔχοντα κάρη* πολίον τε γένειον,
 θυμὸν ἀποπνεύοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,

αἱματόεντ' αἰδοῖα* φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα— 25
 αἰσχροῶ* τὰ γ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὰ* ἰδεῖν—
 καὶ χροά γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν*,
 ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος* ἔχῃ·
 ἀνδράσι μὲν θηητὸς* ἰδεῖν, ἐρατὸς* δὲ γυναιξίν,
 ζωὸς* ἑὼν, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών. 30
 Ἀλλὰ τις εὖ διαβὰς* μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισιν
 στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδοῦσι δακῶν*.

3. (11)

Ἄλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικῆτου γένος ἐστέ,
 θαρσεῖτ', οὐπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν* ἔχει·
 μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε*, μηδὲ φοβεῖσθε*,
 ἰθὺς* δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω*,
 ἐχθρὴν μὲν ψυχὴν* θέμενος*, θανάτου δὲ μελαίνας 5
 κῆρας* ὁμῶς* αὐγαῖς ἡελίοιο φίλας.
 Ἵστε γὰρ Ἄρηος* πολυδακρύου ἔργ' αἰδῆλα*,
 εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλέου* πολέμου
 καὶ θαμὰ* φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε*.
 ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' ἐς κόρον* ἡλάσατε*. 10
 Οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 ἔς τ' αὐτοσχεδίην* καὶ προμάχους* ἰέναι,
 παυρότεροι* θνήσκουσι, σαοῦσι δὲ λαὸν* ὀπίσσω·
 τρεσσάντων* δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλῳλ' ἀρετή*.
 Οὐδεὶς ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν* ἕκαστα, 15
 ὅσσ', ἣν αἰσχροῶ* πάθη, γίγνεται ἀνδρὶ κακά·
 ῥιγαλέον* γὰρ ὅπισθε μετάφρενόν* ἐστὶ· δαΐζειν*
 ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐφ' ἐν πολέμῳ·
 αἰσχροὺς* δ' ἐστὶ νέκυσ κακκείμενος* ἐν κονίῃσιν
 νῶτον ὀπισθ' αἰχμῇ* δουρὸς ἐληλαμένος*. 20
 Ἀλλὰ τις εὖ διαβὰς* μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι
 στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδοῦσι δακῶν,
 μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὦμους

ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
 δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον* ἔγχος*, 25
 κινεῖτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς·
 ἔρδειν* δ' ὄβριμα* ἔργα διδασκέσθω πολεμίζων*,
 μηδ' ἐκτὸς βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων,
 ἀλλὰ τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν* ἔγχεϊ μακροῦ
 ἢ ξίφει οὐτάζων* δῆϊον ἄνδρ' ἐλέτω* 30
 καὶ πόδα παρ ποδὶ θείς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
 ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέῃ
 καὶ στέρνον στέρνῳ πεπλημένος* ἀνδρὶ μαχέσθω
 ἢ ξίφεος κώπην* ἢ δόρυ μακρὸν ἐλών.
 Ὑμεῖς δ', ὦ γυμνήτες*, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος 35
 πτώσσοντες* μεγάλοις βάλλετε χειρμαδίους*,
 δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτούς,
 τοῖσι πανόπλοισιν* πλησίον ἰστάμενοι.

4. (12)

Οὗτ' ἂν μνησαίμην οὗτ' ἐν λόγῳ* ἄνδρα τιθείμην
 οὔτε ποδῶν ἀρετῆς οὔτε παλαισμοσύνης*,
 οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
 νικῶν δὲ θεῶν* Θρηίκιον Βορέην*,
 οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο* φυὴν* χαριέστερος* εἴη, 5
 πλουτοίη δὲ Μίδεω* καὶ Κινύρεω* μάλιον*,
 οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος* εἴη,
 γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου* μειλιχόγηρυν* ἔχοι,
 οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχει δόξαν πλήν θούριδος* ἀλκῆς·
 οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς* γίγνεται ἐν πολέμῳ, 10
 εἰ μὴ τετλαίη* μὲν ὀρῶν φόνον αἱματόεντα
 καὶ δηίων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰστάμενος.
 Ἥδ' ἀρετὴ, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
 κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ,
 Ξυνὸν* δ' ἐσθλὸν* τοῦτο πόλῃ τε παντὶ τε δήμῳ, 15
 ὅστις ἀνὴρ διαβᾶς* ἐν προμάχοισι μένη

νωλεμέως*, αἰσχροῦς δὲ φυγῆς, ἐπὶ πάγχυ* λάθεται,
 ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα* παρθέμενος*,
 θαρσύνῃ δ' ἔπεισιν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς·
 οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίνεται ἐν πολέμῳ· 20
 αἶψα* δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
 τρηχείας*, σπουδῇ τ' ἔσχεθε* κῦμα* μάχης.
 Ὅς δ' αὖτ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμόν,
 ἄστν τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλείσας*,
 πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης* 25
 καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλάμενος*,
 τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς* νέοι ἠδὲ γέροντες
 ἀργαλέῳ* τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε* πόλις
 καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσθημοι*
 καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω. 30
 Οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
 ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίνεται ἀθάνατος,
 ὄντιν' ἀριστεύοντα* μένοντά τε μαρνάμενόν τε
 γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος* Ἄρης ὀλέσῃ.
 Εἰ δὲ φύγῃ μὲν κῆρα* τανηλεγέος* θανάτοιο, 35
 νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος* ἔλῃ,
 πάντες μιν* τιμῶσιν ὁμῶς*, νέοι ἠδὲ* παλαιοί,
 πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν* ἔρχεται εἰς Ἀίδην·
 γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει*, οὐδέ τις αὐτὸν
 βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς* οὔτε δίκης ἐθέλει, 40
 πάντες δ' ἐν θώκοισιν* ὁμῶς νέοι οἳ τε κατ' αὐτὸν
 εἴκουσ* ἐκ χώρης οἵτε παλαιότεροι.
 Ταύτης νῦν* τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέσθαι
 πειράσθω θυμῷ*, μὴ μεθιείς* πολέμου.

5. (15) Ἑμβατήριον

Ἄγετ*, ὦ Σπάρτας εὐάνδρῳ
 κῶροι* πατέρων πολιατᾶν*,
 λαιᾶ μὲν ἵτυν* προβάλεσθε*,

δόρυ δ' εὐτόλμως ἀνσχεσθε*,
μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς·
οὐ γὰρ πάτριον τᾷ Σπάρτᾳ.

Γ'. ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ

6. (2)

Ἡμεῖς δ', οἷά* τε φύλλ*, ἃ φύει πολυανθέος ὦρη
εἵαρος, αἶψ* αὐγῆς* ἄζεται ἡελίου,
τοῖς ἱκελοι* πήχυιον* ἐπὶ χρόνον ἀνθῆσιν* ἥβης
τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν
οὔτ' ἀγαθόν. Κῆρες* δὲ παρεστήκασι μέλαιναι, 5
ἥ μὲν ἔχουσα τέλος* γήραος ἀργαλέου*,
ἥ δ' ἐτέρη θανάτοιο· μίνυνθα* δὲ γίγνεται ἥβης
καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται* ἡέλιος·
αὐτὰρ ἐπὴν* δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται* ὥρης,
αὐτίκα τεθνάνεμναι* βέλτιον ἢ βίотος*. 10
πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
τρυχοῦται*, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει*·
ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται*, ὧν τε μάλιστα
ἱμείρων* κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀίδην·
ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον*, οὐδέ τις ἔστιν 15
ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

Δ'. ΣΟΛΩΝΟΣ

7. (4) Ὑποθῆκαι* εἰς Ἀθηναίους.

Ἡμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται*
αἴσαν* καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων·
τοίη γὰρ μεγάθυμος* ἐπίσκοπος* ὀβριμοπάτρῃ*
Παλλὰς* Ἀθηναίῃ χειρας ὑπερθεν* ἔχει.
Αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν* 5
ἄστοι βούλονται χρήμασι πειθόμενοι,
δήμου θ' ἡγεμόνων* ἄδικος νόος, οἷσιν ἐτοῖμον
ὑβριος* ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν.

οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον* οὐδὲ παρούσας
 εὐφροσύνας* κοσμεῖν* δαιτὸς* ἐν ἡσυχίῃ... 10
 πλουτεῦσιν δ' ἀδίκους ἔργμασι* πειθόμενοι...
 Οὐθ' ἱερῶν κτεάνων* οὔτε τι δημοσίων
 φειδόμενοι κλέπτουσιν ἀφαρπαγῇ* ἄλλοθεν ἄλλος,
 οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ* θέμεθλα* Δίκης*,
 ἢ σιγῶσα σύνοιδε* τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα, 15
 τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτεισομένη*.
 Τοῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἔλκος* ἄφυκτον*.
 ἐς δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην*
 ἢ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὖδοντ' ἐπεγείρει*,
 ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην* 20
 ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον* ἄστν
 τρύχεται* ἐν συνόδοις* τοῖς ἀδικεῦσι* φίλαις.
 Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά· τῶν δὲ πενιχρῶν*
 ἱκνεῦνται* πολλοὶ γαῖαν ἐς ἄλλοδαπήν,
 πρᾶθέντες* δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοις* δεθέντες, 25
 καὶ κακὰ δουλοσύνης στυγνὰ* φέρουσι βία.
 Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκάστω,
 αὐλαιοι δ' ἔτ' ἔχειν* οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
 ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἔρκος* ὑπέρθορεν, εὖρε δὲ πάντως,
 εἰ καὶ τις φεύγων ἐν μυχῶ* ἢ θαλάμου. 30
 Ταῦτα διδάξαι* θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
 ὥς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία* παρέχει,
 εὐνομία δ' εὖκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει*,
 καὶ θ' ἅμα τοῖς ἀδίκους ἀμφιτίθησι* πέδας·
 τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ*, 35
 αὐαίνει δ' ἄτης* ἄνθηα φνόμενα,
 εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς ὑπερήφανά τ' ἔργα
 πρᾶύνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης*,
 παύει δ' ἀργαλέης* ἔριδος χόλον, ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
 πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά*. 40

8. (13) Ὑποθήκαι* εἰς ἑαυτόν.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
 Μοῦσαι Πιερίδες, κλυτὲ* μοι εὐχομένῃ·
 ὄλβον* μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἀπάντων
 ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθὴν·
 εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν· 5
 τοῖσι μὲν αἰδοῖον*, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
 Χρήματα δ' ἰμείρω* μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι*
 οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἤλθε δίκη*.
 Πλοῦτον δ', ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται* ἀνδρὶ
 ἔμπεδος* ἐκ νεάτου* πυθμένος ἐς κορυφὴν· 10
 ὃν δ' ἄνδρες μετίωσιν* ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον*
 ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι* πειθόμενος
 οὐκ ἐθέλων ἔπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται αἴτη*·
 ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
 φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιερὴ δὲ τελευτᾷ· 15
 οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει*·
 ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος, ἐξαπίνης δὲ
 ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἴψα διεσκέδασεν
 ἡρινός, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτιο*
 πυθμένα κινήσας, γῆν κάτα πυροφόρον* 20
 δηώσας* καλὰ ἔργα*, θεῶν ἔδος* αἰπὺν* ἰκάνει
 οὐρανόν, αἰθρὴν* δ' αὐθις ἔθηκεν ἰδεῖν·
 λάμπει δ' ἡελίοιο μένος* κατὰ πῖονα* γαῖαν
 καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν·
 τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται* τίσις*, οὐδ' ἐφ' ἐκάστω, 25
 ὥσπερ θνητὸς ἀνὴρ, γίγνεται ὀξύχολος*·
 αἰεὶ δ' οὐ ἐ* λέληθε διαμπερές*, ὅστις ἀλιτρὸν*
 θυμὸν ἔχῃ, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνῃ·
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτεισεν*, ὁ δ' ὕστερον· εἰ δὲ φύγωσιν
 αὐτοί, μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιούσα κίχῃ, 30
 ἤλυθε πάντως αὐθις· ἀνάιτιοι* ἔργα τίνουσιν*
 ἢ παῖδες τούτων ἢ γένος ἐξοπίσω.

9. (23)

Θνητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν* ὁμῶς* ἀγαθὸς τε κακὸς τε·
 εὐθηνεῖν* αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,
 πρὶν τι παθεῖν· τότε δ' αὐτίκ' ὀδύρεται· ἄχρι δὲ τούτου
 χάσκοντες κούφαις* ἐλπίσι τερπόμεθα.
 Χῶστις* μὲν νοῦσοισιν ὑπ' ἀργαλέησι πιεσθῇ, 5
 ὥς ὑγιῆς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο*·
 εἰ δέ τις ἀχρήμων*, πενίης δέ μιν ἔργα βιάται*,
 κτήσεσθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.
 Σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλᾶται*·
 ἐν νηυσὶν χρήζων* οἴκαδε κέρδος ἄγειν, 10
 ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενος* ἀργαλέοισιν*,
 φειδωλὴν* ψυχῆς οὐδεμίαν θέμενος·
 ἄλλος γῆν τέμνων* πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτὸν
 λατρεύει*, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει*·
 ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἑφαισίου πολυτέχνεω 15
 ἔργα δαεῖς* χειροῖν ξυλλέγεται* βίον·
 ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα διδαχθεῖς,
 ἱμερτῆς* σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος·
 ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἐκάεργος* Ἀπόλλων,
 ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν* ἐρχόμενον, 20
 ᾧ συνομαρτήσωσι* θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα* πάντως
 οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται* οὔθ' ἰερά·
 ἄλλοι Παιδῶνος* πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες
 ἱητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος*·
 πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος 25
 κοῦκ ἄν τις λύσαιτ' ἥπια φάρμακα δούς·
 τὸν δὲ κακαῖς νοῦσοισι κακούμενον ἀργαλέαις τε
 ἀψάμενος* χειροῖν αἶψα* τίθησ' ὑγιῇ.
 Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἡδὲ* καὶ ἐσθλόν,
 δῶρα δ' ἄφικτα* θεῶν γίγνεται ἀθανάτων. 30
 Πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν,

ἧ μέλλει σχήσειν*, χρήματος ἀρχομένου·
 ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν* πειρώμενος οὐ προνοήσας
 εἰς μεγάλην ἄτην* καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν,
 τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσιν 35
 συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν* ἀφροσύνης.

Ε'. ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΑ

10. (1. 5. 16)

- α') Καὶ τότε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὅς δ' οὐ.
 πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλῆς Λέριος.
 β') Καὶ τότε Φωκυλίδεω· πόλις ἐν σκοπέλῳ* κατὰ κόσμον*
 οἰκεῦσα σμικρὴ κρέσσων Νίνου ἀφραινούσης*.
 γ') [Καὶ τότε Φωκυλίδεω·] χρήστης* κακοῦ ἔμμεναι* ἀνδρὸς 5
 φεύγειν, μὴ σέ γ' ἀνιήσῃ παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων.

Σ'. ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ

11. (1) Συμπόσιον*

Νῦν γὰρ δὴ ζάπεδον* καθαρὸν καὶ χεῖρες ἀπάντων
 καὶ κύλικες*· πλεκτοὺς δ' ἀμφιτιθεῖ* στεφάνους
 ἄλλος· ὁ δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃ* πορσύνει*.
 κρητὴρ* δ' ἔστηκεν μεστὸς εὐφροσύνης*.
 ἄλλος δ' οἶνος ἐτοῖμος, ὅς οὐκοτέ φησι προδώσειν*, 5
 μείλιχος* ἐν κεράμοις*, ἄνθεος* ὀζόμενος·
 ἐν δὲ μέσοις ἀγνὴν* ὀσμὴν* λιβανωτὸς ἴησιν*,
 ψυχρὸν δ' ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὺ καὶ καθαρὸν·
 πάρεκινται* δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρή* τε τράπεζα
 τυροῦ καὶ μέλιτος πίονος* ἀχθομένη*. 10
 βωμὸς δ' ἄνθεσιν ἂν τὸ μέσον πάντη πεπύκασται*,
 μολπὴ* δ' ἀμφὶς* ἔχει δώματα καὶ θαλίη*.
 Χρὴ δὴ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὐφρονας* ἄνδρας
 εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις·
 σπείσαντας δὲ καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι 15
 πρήσσειν—ταῦτα γὰρ ὦν* ἔστι προχειρότερον—

οὐχ ὕβρις πίνειν ὁκόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
οἶκαδ' ἄνευ προπόλου*, μὴ πάνυ γηραλέος.
ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν* τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πίων ἀναφαίνει*,
ὥς οἱ μνημοσύνη καὶ πόνος ἀμφ' ἀρετῆς· 20
οὔτι μάχας διέπειν* Τιτάνων* οὐδὲ Γιγάντων*,
οὐδ' αὖ Κενταύρων*, πλάσματα τῶν προτέρων,
ἢ στάσις σφεδανάς*, τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστιν,
θεῶν δὲ προμηθεῖν* αἰὲν ἔχειν ἀγαθόν.

12. (2) Ὑποθήκαι.

Ἄλλ' εἰ μὲν ταχυτῆτι ποδῶν νίκην τις ἄροιτο
ἢ πενταθλεύων*, ἔνθα Διὸς τέμενος
παρ* Πίσαιο* ῥοῆς ἐν Ὀλυμπίῃ, εἴτε παλαιῶν,
ἢ καὶ πυκτοσύνην* ἀλγινόεσσαν* ἔχων,
εἴτε τὸ δεινὸν ἄεθλον*, ὃ παγκράτιον* καλέουσιν, 5
ἄστοισίν κ' εἴη κυδρότερος* προσορᾶν
καὶ κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο*
καὶ κεν σῖτ'* εἴη δημοσίων κτεάνων*
ἐκ πόλιος καὶ δῶρον, ὃ οἱ κειμήλιον εἴη·
εἴτε καὶ ἵπποισιν*, ταῦτά κε πάντα λάχοι* 10
οὐκ ἐὼν ἄξιος, ὥσπερ ἐγώ· ῥώμης γὰρ ἀμείνων*
ἀνδρῶν ἢ δ' ἵππων ἡμετέρῃ σοφίῃ.
Ἄλλ' εἰκῇ* μάλα τοῦτο νομίζεται, οὐδὲ δίκαιον
προκρίνειν ῥώμην τῆς ἀγαθῆς σοφίης.
Οὔτε γὰρ εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετεῖη* 15
οὔτ' εἰ πενταθλεῖν* οὔτε παλαισμοσύνην*,
οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τότερ ἐστὶ πρότιμον*,
ῥώμης ὅσσ' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει,
τοῦνεκεν ἂν δὴ μᾶλλον ἐν εὐνομίᾳ πόλις εἴη·
σμικρὸν δ' ἂν τι πόλει χάσμα* γένοιτ' ἐπὶ τῷ, 20
εἴ τις ἀεθλεύων* νικῶ Πίσαιο παρ' ὀχθας·
οὐ γὰρ πιαίνει* ταῦτα μυχοῦς* πόλιος.

Ζ' ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ*

13. (στ. 1). Εἰς Ἀπόλλωνα*.

Ἦ ἄνα*, Λητοῦς* υἱέ, Διὸς τέκος, οὐποτε σεῖο
 λήσομαι* ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπανόμενος,
 ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν σε καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν
 αἰείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.
 Φοῖβε ἄναξ*, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια* Λητώ, 5
 φοῖνικος* ῥαδινῆς* χερσὶν ἐφαψαμένη,
 ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδεί* λίμνῃ,
 πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη*
 ὁδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασε δὲ γαῖα πελώρη,
 γήθησεν* δὲ βαθυὺς πόντος ἄλως πολιῆς.

14. (στ. 11). Εἰς Ἄρτεμιν.

Ἄρτεμι θηροφόνῃ*, θύγατερ Διός, ἦν Ἀγαμέμνων
 εἷσαθ'*, ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς,
 εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας* ἄλαλκε*.
 σοὶ μὲν τοῦτο, θεά, σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

15. (στ. 15). Εἰς τὰς Μούσας.

Μοῦσαι* καὶ Χάριτες*, κοῦραι Διός, αἵ ποτε Κάδμου*
 ἐς γάμον ἐλθούσαι καλὸν αἰείσατ' ἔπος·
 «ὅττι καλόν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν·»
 τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

16. (στ. 43). Πρὸς Κύρνον.

Οὐδεμίαν πω*, Κύρν', ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες·
 ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ᾄδῃ*
 δῆμόν τε φθειρώσι, δίκας* τ' ἀδίκοισι διδῶσιν
 οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος,
 ἔλπεο* μὴ δηρὸν* κείνην πόλιν ἀτρεμειῖσθαι*, 5
 μηδ' εἰ νῦν πολλῇ κεῖται ἐν ἡσυχίῃ,
 εὔτ'* ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
 κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα·

ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν
μούναρχοί θ', ἃ πόλει μήποτε τῇδε ἄδοι*.

17. (στ. 79)

Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος* βούλευε σὺν ἀνδρί,
εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι,
ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν* ἰὼν βουλευέο πολλὰ μογήσας*
καὶ μακρὴν ποσσίν, Κύρν', ὁδὸν ἐκτελέσας.

18. (στ. 79)

Παύρους εὐρήσεις, Πολυπαῖδη*, ἀνδρας ἐταίρους
πιστοὺς ἐν χαλεποῖς* πρήγμασι γιγνομένους,
οἵτινες ἂν τολμῶεν, ὁμόφρονα* θυμὸν ἔχοντες,
ἴσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
Τόσσους δ' οὐ δῆεις* διζήμενος* οὐδ' ἐπὶ πάντας 5
ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι*,
οἷσιν ἐπὶ γλώσση τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
αἰδῶς, οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἐπὶ κέρδος ἄγει.

19. (στ. 699)

Πλήθει* δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε,
πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος,
οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυνος* αὐτοῦ,
πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου* Αἰολίδεω,
ὅς τε καὶ ἐξ Αἰδέω πολυῖδρήσιν* ἀνῆλθεν 5
πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις,
ἥ τε βροτοῖς παρέχει λήθην βλάπτουσα* νόοιο—
ἄλλος δ' οὐπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο*,
ὄντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ*,
ἔλθῃ δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων 10
κυανέας τε πύλας παραμείψεται*, αἷ τε θανόντων
ψυχὰς εἵργουσιν καίπερ ἀναινομένας*·
ἀλλ' ἄρα καὶ κεῖθεν πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἥρως
ἐς φάος ἡελίου σφῆσι πολυφροσύναις*—

οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν* ὁμοῖα 15
 γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος* ἀντιθέου,
 ὠκύτερος* δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἀρπυιῶν*
 καὶ παίδων Βορέω*, τῶν ἄφαρ** εἰσὶ πόδες.
 Ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτη καταθέσθαι,
 ὥς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν. 20

20. (στ. 93)

Εἴ τις ἐπαινῇ σε τόσον χρόνον, ὅσον ὁρῶης,
 νοσφισθεις* δ' ἄλλη γλῶσσαν ἵησι* κακὴν,
 τοιοῦτός τοι ἐταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλός,
 ὅς κ' εἴπῃ γλώσση λῶα*, φρονῇ δ' ἕτερα· 5
 ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὅς τὸν ἐταῖρον
 γιγνώσκων ὁργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
 ἀντὶ κασιγνήτου*· σὺ δέ μοι, φίλε, ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
 φράζεο καὶ ποτ' ἐμεῦ μνήσσαι ἐξοπίσω.

21. (στ. 105)

Δειλοὺς* εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη* χάρις ἐστίν·
 ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἄλως πολίης*.
 Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον* ἀμῶς*
 οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις*· 5
 ἅπληστον γὰρ ἔχουσιν κακοὶ νόον· ἦν δ' ἐν ἀμάρτης*, 5
 τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται* φιλότης*.
 Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ κάκιστον ἐλαφρίζουσι* παθόντες,
 μνήμα* δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

22. (στ. 305)

Τοὶ* κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
 ἀλλ' ἄνδρεςσι κακοῖς συνθέμενοι* φιλήν
 ἔργα τε δεῖλ' ἔμαθον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
 ἐλπόμενοι* κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

23. (στ. 113)

Μήποτέ τοι κακὸν* ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἐταῖρον,
 ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν, ὥστε κακὸν λιμένα.

24. (στ. 145)

Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος*.
Ἐν δὲ δικαιοσύνη συλλήβδην* πᾶς ἄρετή 'στιν,
πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθός, Κύρνε, δίκαιος ἑὼν.

25. (στ. 149)

Χρήματα μὲν δαίμων* καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
Κύρν' ἄρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἔπεται.

26. (στ. 155)

Μήποτε τοι πενήν θυμοφθόρον* ἀνδρὶ χολωθεῖς,
μήδ' ἀχρημοσύνην* οὐλομένην* πρόφερε*.
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον* ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως,
ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε μὴδὲν ἔχειν.

27. (στ. 159)

Μήποτε, Κύρν', ἀγορᾶσθαι* ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
ἀνθρώπων, ὃ τι νῦν χῆμέρη ἀνδρὶ τελεῖ.

28. (στ. 173)

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενήν πάντων δάμνησι* μάλιστα
καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου*.
ἦν δὲ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς βαθυκήτεα* πόντον
ῥιπτεῖν* καὶ πετρεὼν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων*.
καὶ γὰρ ἀνὴρ πενήν δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν
οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται.

29. (στ. 425)

Πάντων μὲν μὴ φῦναι* ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς* ὀξέος* ἡελίου·
φύντα δ' ὅπως ὥκιστα* πύλας Ἀΐδαο περῆσαι*
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπιεσσάμενον*.

30. (στ. 667). Πρὸς Σιμωνίδην*.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷα πάροιθεν*,
οὐκ ἂν ἀνιῶμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών*.
νῦν δέ με γιγνώσκοντα παρέρχεται*, εἰμὶ δ' ἄφρωνος

χρημοσύνη*, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
οὔνεκα νῦν φερόμεσθ' ἀ καθ' ἰστίᾳ λευκὰ βαλόντες* 5

Μηλίου* ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερὴν*·
ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει* δὲ θάλασσα
ἀμφοτέρων τοίχων· ἦ μάλα τις χάλεπ' ὅς
σφίζεται, οἷ* ἔρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπασσαν
ἐσθλόν, ὅστις* φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως*· 10

χρήματα δ' ἀρπάζουσι βίῃ, κόσμος* δ' ἀπόλωλεν,
δασμὸς* δ' οὐκέτ' ἴσος γίγνεται εἰς τὸ μέσον,
φορητοὶ* δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθε·

Δειμαίνω*, μήπως νῦν κατὰ κῦμα πῆ.
Ταῦτά μοι ἡνίχθω* κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν· 15
γινώσκουσι δ' ἄν τις καὶ κακός, ἦν σοφὸς ἦ.

31. (στ. 773). Εἰς Ἀπόλλωνα.

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας* πόλιν ἄκρην
Ἀλκαθόφ*, Πέλοπος παιδί, χαριζόμενος·
αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε*
τῆσδε πόλεως, ἵνα τοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ,
ἦρος ἐπερχομένου, κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας, 5
τερπόμενοι κιθάρῃ τ' ἠδ' ἐρατῇ θαλίῃ*
παιάνων* τε χοροῖς ἰαχῆσί* τε σὸν περὶ βωμόν.

Ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ' ἀφραδίην* ἐσορῶν
καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σύ, Φοῖβε,
ἵλαος* ἡμετέρεν τήνδε φύλασσε πόλιν. 10

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ* ἐς Σικελὴν ποτε γαῖαν,
ἦλθον δ' Εὐβοίῃς ἀμπελόεν πεδίον
Σπάρτην τ', Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστρ',
καὶ μ' ἐφίλευν* προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
ἀλλ' οὐ τίς μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων. 15
Οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

32. (στ. 1135). Ἡ ἑλπίς.

Ἡ ἐλπίς ἐν ἀνθρώποις μούνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν.

ἄλλοι δ' Οὐλύμπόνδ' ἐκπρολιπόντες* ἔβαν.
 ὦχετο* μὲν Πίστις, μεγάλη θεός, ὦχετο δ' ἀνδρῶν
 Σωφροσύνη Χάριτες τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον,
 εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο* οὐδὲ θέμιστας* 5
 οὐκέτι γιγνώσκουσ', οὐδὲ μὲν εὐνομίας.
 Ἄλλ' ὄφρα τις ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος ἡέλιοιο,
 εὐσεβέων περὶ θεοὺς Ἑλπίδα προσμενέτω·
 εὐχόμενος δὲ θεοῖσι καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων
 Ἑλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμᾶτῃ* θυέτω 10
 φραζέσθω* δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεῖ,
 οἱ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι*
 αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις* ἐπέχουσιν νόημα,
 ἐσθλὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα* θηγκάμενοι.

33. (στ. 133). Πρὸς Κύρνον.

Οὐδεὶς, Κύρν', ἄτης* καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
 ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες* ἀμφοτέρων·
 οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδώς,
 ἐς τέλος εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν.
 Πολλάκι γὰρ δοκέων θήσιν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκεν 5
 καὶ τε δοκῶν θήσιν ἐσθλόν, ἔθηκε κακόν·
 Οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίγνεται, ὅσος ἐθέλῃσιν·
 ἴσχει* γὰρ χαλεπῆς πείρατ'* ἀμχανίης.
 Ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
 θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελεῦσι νόον. 10

II. ΙΑΜΒΟΓΡΑΦΟΙ

Α'. ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ

Τρίμετρα καὶ τετράμετρα.

34. (25)

Οὐ μοι τὰ Γύγεω* τοῦ πολυχρύσου* μέλει,
 οὐδ' εἰλέ κώ* με ζῆλος*, οὐδ' ἀγαίομαι

θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρέω* τυραννίδος·
ἀπόπροθεν* γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἡμῶν.

35. (56)

Τοῖς θεοῖς τιθεῖν ἅπαντα· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
ἄνδρας ὀρθοῦσιν μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί,
πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι* καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας*
ὑπτίους κλίνουσ'· ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακὰ
καὶ βίου χροῆμῃ* πλανᾶται καὶ νόου παρήγορος*.

5

36. (58)

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγόν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον*,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον*, οὐδ' ὑπεξυρημένον*·
ἀλλὰ μοι σμικρός* τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥοικός*, ἀσφαλέως βεβηκώς* ποσσὶ, καρδίας πλέος*.

37 (66)

Θυμέ*, θύμ', ἀμηχάνοισι κήδεσιν* κυκώμενε*,
ἀναδύεν*, μένων δ' ἀλέξεν* προσβαλὼν ἐναντίον
στέρονον, ἐν δοκῇσιν* ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεὶς
ἀσφαλέως· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην* ἀγάλλεο
μήτε νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο·
ἀλλὰ χαρτοῖσιν* τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα*
μὴ λήην· γίγνωσκε δ' οἷος ῥυσμὸς* ἀνθρώπους ἔχει.

5

38. (74)

Χρημάτων ἄελπτον* οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον*,
οὐδὲ θαυμάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς, πατὴρ Ὀλυμπίων,
ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος
ἡλίου λάμποντος, ὥχρον δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος.
Ἐκ δὲ τοῦ καὶ πιστὰ πάντα κἀπίελπτα* γίγνεται
ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ' ὑμέων εἰσορῶν θαυμαζέτω,
μηδ' ὅταν δελφῖσι θῆρες* ἀνταμείψωνται νομόν*
ἐνάλιον καὶ σφιν θαλάσσης ἠχέεντα* κύματα
φίλτερ' ἡπείρου γένηται, τοῖσι δ' ἡδὺ ἦν ὄρος.

5

Β'. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΤΟΥ ΑΜΟΡΓΙΝΟΥ

39. (1)

ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
 πάντων, ὅσ' ἔστι, καὶ τίθησ' ὅκη* θέλει·
 νοῦς δ' οὐκ' ἔπ'* ἀνθρώποισιν, ἀλλ' ἐπήμεροι*,
 ἃ δὴ βοτά*, ζώουσιν, οὐδὲν εἰδότες,
 ὅκως ἕκαστος ἐκτελευτήσῃ θεός. 5
 Ἐλπίς δὲ πάντα κάπιπειθείη* τρέφει
 ἄπρηκτον* ὀρμαίνοντας*. οἱ μὲν ἡμέρην
 μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπὰς·
 νέωτα* δ' οὐδεῖς, ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
 πλούτῳ τε κάγαθοῖσιν ἵξεσθαι φλέων*. 10
 φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον* λαβόν,
 πρὶν τέρμ' ἵκηται, τοὺς δὲ δύστηνοι βροτῶν
 φθείρουσι νοῦσοι· τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους*
 πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός·
 οἱ δ' ἐν θαλάσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι* 15
 καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς* ἄλδς
 θνήσκουσιν, εὗτ' ἂν εὖ νοήσωνται ζόειν*.
 οἱ δ' ἀγχόνην ἄψαντο* δυστήνῳ μόρῳ
 καυτάγρετοι* λείπουσιν ἡλίου φάος.
 Οὕτω κακῶν ἅπ' οὐδέν, ἀλλὰ μυρίαί 20
 βροτοῖσι κῆρες* κἀνεπίφραστοι δύαι*
 καὶ πῆματ' ἐστίν, εἰ δ' ἐμοὶ πιθοῖατο,
 οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν*, οὐδ' ἐπ' ἄλγεσιν
 κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκίζοίμεθα*.

Γ'. ΣΟΛΩΝΟΣ

40. (33) Τετράμετρα.

(Δημαγωγός)

«Οὐκ ἔφν Σόλων βαθύφρων*, οὐδὲ βουλῆεις* ἀνὴρ·
 ἐσθλὰ γὰρ θεοῦ διδόντος, αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
 περιβαλὼν δ' ἄγραν*, ἀγασθεῖς* οὐκ ἐπέσπασεν* μέγα

δίκτυον, θυμοῦ* θ' ἁμαρτῇ* καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς*·
 ἤθελον γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβών 5
 καὶ τυραννεύσας Ἀθηνῶν μῶνον ἡμέραν μίαν,
 ἀσκὸς ὕστερον δεδάρεθαι* κάπιτετρίφθαι* γένος.»

(Σόλων)

«Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην*
 πατρίδος, τυραννίδος δὲ καὶ βίης ἀμειλίχου*
 οὐ καθηψάμην, μίανας* καὶ καταισχύνας κλέος*, 10
 οὐδὲν αἰδεῦμαι*· πλέον γὰρ ὧδε νικήσειν δοκέω
 πάντας ἀνθρώπους.

41. (36) Τρίμετρα.

Ἐγὼ δὲ τῶν* μὲν οὐνεκα ξυνήγαγον
 δῆμον, τί τούτων πρὶν τυχεῖν ἐπαυσάμην;
 συμμαρτυροίη* ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ* χρόνον
 μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
 ἄριστα, Γῇ μέλαινα, τῆς ἐγὼ ποτε 5
 ὄρους ἀνεῖλον* πολλαχῇ πεπηγότας*,
 πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.
 Πολλοὺς δ' Ἀθήνας, πατρίδ' εἰς θεόκτιτον,
 ἀνήγαγον πρᾶθέντας ἄλλον ἐκδίκως*,
 ἄλλον δικαίως· τοὺς δ' ἀναγκαίης ὑπὸ 10
 χρειοῦς* φυγόντας, γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν
 ἰέντας*, ὥς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους.
 Τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην ἀεικέα*
 ἔχοντας, ἦθη δεσποτῶν τρομευμένους,
 ἐλευθέρους ἔθηκα. Ταῦτα μὲν κράτει 15
 νόμου, βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας*,
 ἔρεξα καὶ διῆλθον, ὥς ὑπεσχόμην.
 Θεσμοὺς* δ' ὁμοίως τῷ κακῷ* τε κάγαθῷ*,
 εὐθείαν εἰς ἕκαστον ἀρμόσας δίκην,
 ἔγραψα. Κέντρον δ' ἄλλος, ὥς ἐγὼ λαβών, 20
 κακοφραδῆς τε καὶ φιλοκτῆμων* ἀνὴρ,

οὐκ ἂν κατέσχε δῆμον· εἰ γὰρ ἤθελον,
 ἃ τοῖς ἐναντίοισιν ἦνδανεν* τότε,
 αὐθις δ' ἃ τοῖσιν ἄτεροι φρασαίατο,
 πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἐχηρώθη* πόλις.
 Τῶν οὐνεκ' ἀλκὴν* πάντοθεν ποιεύμενος
 ὥς ἐν κυσὶν πολλῇσιν ἐστράφην λύκος.

25

III. ΜΕΛΙΚΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Α'. ΑΙΟΛΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

Α'. ΑΛΚΑΙΟΣ*

42. (18)

Ἄσυνέτημι* τῶν ἀνέμων στάσιν·
 τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
 τὸ δ' ἔνθεν ἄμμες* δ' ὄν* τὸ μέσον
 νᾱῖ* φορήμεθα* σὺν μελαίνῃ,
 χεῖμωνι μοχθεῦντες μεγάλῃ μάλα·
 πὲρ* μὲν γὰρ ἄντλος* ἱστοπέδαν* ἔχει,
 λαῖφος* δὲ πᾶν ζάδηλον* ἦδη
 καὶ λάκιδες* μεγάλαι κατ' αὐτο·
 χόλαισι* δ' ἄγκυλαι*...

5

43. (34)

Ἦει* μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὀράνω μέγας
 χεῖμων, πεπάγαισιν* δ' ὑδάτων ῥόαι*

.

κάββαλλε* τὸν χεῖμων' ἐπὶ μὲν τίθεις
 πῦρ, ἐν δὲ κέρναις* οἶνον ἀφειδέως
 μέλιχρον*, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα*
 μάλθακον ἀμφιβαλὼν γνόφαλλον.

44. (35)

Οὐ γὰρ χάκοισι θῦμον* ἐπιτρέπην*·
 προκόψομεν γὰρ οὐδεν* ἀσάμενοι*,

ὦ Βύκχι*, φάρμακον δ' ἄριστον
οἶνον ἐνειαμένους μεθύσθην.

Β'. ΣΑΠΦΩ*

45. (1). Ῥδὴ εἰς Ἀφροδίτην.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
παῖ Δίος, δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
μή μ' ἄσαισι* μῆδ' ὀνίαισι* δάμνα*,
πότνια, θυμόν·

ἀλλὰ τυῖδ'* ἔλθ' αἴ* ποτα κατέρωτα*
τᾶς ἑμας· αὐδως* αἰόισα* πῆλνι*
ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα*

5

χρῦσιον ἦλθες
ἄρμ' ὑπασδεύξαισα*· κάλοι δέ σ' ἄγον*
ῶκεες* στρουῖθοι* περὶ γᾶς μελαίνας
πύκνα δίννεντες* πτέρ' ἀπ' ὠράνω* αἴθε-
ρος* διὰ μέσσω.

10

Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τύ* δ', ὦ μάκαιρα*,
μειδιάσαις' ἀθανάτω προσώπῳ,
ἦρε*, ὅττι* δηῦτε* πέπονθα κῶττι
δηῦτε κάλημι*

κῶττι ἔμφω μάλιστα θέλω γενέσθαι
μαινόλα* θυμόν· «τίνα δηῦτε Πείθω*
μαῖς* ἄγην* ἐς σὺν φιλότατα ; τίς σ', ὦ
Ψάφ', ἀδικήει ;*

15

καὶ γὰρ αἴ* φεύγει, ταχέως διώξει,
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
αἰ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει,
κωὺκ' ἐθέλοισαν».

Ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τέλεσσαι*
θυμός ἰμέρρει*, τέλεσον· σὺ δ' αὐτὰ*
σύμμαχος ἔσσο.

Γ'. ΑΝΑΚΡΕΩΝ

46. (1) Εἰς Ἄρτεμιν.

Γουνούμαι* σ', ἐλαφροβόλε
ξανθή παῖ Διός, ἀγρίων*
δέσποιν', Ἄρτεμι*, θηρῶν
ἵκευ* νῦν ἐπὶ Ληθαίου*
δίνησι*, θρασυκαρδίων*
ἀνδρῶν ἐσκατόρα* πόλιν
χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολήτας.

47. (43)

Τὸ γῆρας.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν* ἤδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
χαρίεσσα δ' οὐκ ἐθ' ἤβη πάρα*, γηραλέοι δ' ὀδόντες,
γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λείπεται·
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω* θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς·
Ἄϊδεω γάρ ἐστι δεινὸς μυχός, ἀργαλέη* δ' ἐς αὐτὸν 5
κάθοδος· καὶ γὰρ ἐτοῖμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

Β'. ΔΩΡΙΚΗΣ Η ΧΟΡΙΚΗΣ ΛΥΡΙΚΗΣ

α'. ΑΛΚΜΑΝ

48. (70)

Εὐδουσιν δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
πρώονές* τε καὶ χαράδραι,
φυλά* θ' ἐρπετά, τόσσα* τρέφει μέλαινα γαῖα,
θηρές τ' ὀρεσκόφιοι καὶ γένος μελισσῶν
καὶ κνώδαλ'* ἐν βένθεσσι πορφυρέας* ἁλός·
εὐδουσιν δ' οἰωνῶν
φυλα τανυπτερύγων*.

β'. ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΥ

49. (8)

Ἄέλιος* δ' Ὑπεριονίδας δέπας* ἐσκατέβαιναν
χρύσειον, ὄφρα δι' Ὠκεανοῖο περάσας

ἀφίκουθ' ἱερᾶς ποτὶ* βένθεα* νυκτὸς ἔρεμνᾶς*,
 ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον παίδας τε φίλους·
 ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα δάφναισι κατάσκιον
 ποσσὶ πάις Διός.

Υ'. ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ Ο ΚΕΙΟΣ

50. (4) Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις πεσόντας.

Τῶν ἐν Θερμοπύλαισι θανόντων
 εὐκλεῆς μὲν ἅ* τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος*,
 βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόων* δὲ μνᾶστις*, ὁ δ' οἶκτος
 ἔπαινος·

ἐντάφιον* δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς
 οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἄμαυρώσει χρόνος·
 ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὅδε σακὸς* οἰκέταν εὐδοξίαν*
 Ἑλλάδος εἴλετο· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Λεωνίδας,
 ὁ Σπάρτας βασιλεύς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπὼς
 κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

51. (32) Πρὸς Σκόπαν Κρέοντος Θετταλόν.

α'. Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπόν,
 χερσὶν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ ψόγου
 τετυγμένον*...

β'. Οὐδέ μοι ἔμμελέως* τὸ* Πιττάκειον νέμεται*,
 καὶ τοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς* εἰρημένον· χαλεπόν,
 φάτ', ἐσθλὸν ἔμμεναι*.

Θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι
 μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι, 5

ὃν ἀμάχανος συμφορὰ καθέλη*·
 πράξας γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός·
 κακὸς δ', εἰ κακῶς· καὶ
 τοῦπὶ πλεῖστον ἄριστοι, τοὺς κε θεοὶ φιλέωντι*.

γ'. Τοῦνεκεν οὔποτ' ἐγὼ, τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν 10
 διζήμενος, κενεὴν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν*
 αἰῶνος* βαλέω,

πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυέδεος* ὅσοι καρπὸν*

αἰνύμεθα χθονός·

ἐπὶ τ' ὕμιν εὐρὼν ἀπαγγελέω·

πάντας δ' ἐπαίνημι* καὶ φιλέω,

ἐκὼν ὅς τις ἔρδη

15

μηδὲν αἰσχρόν· ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

δ' ἔξαρχεῖ γ' ἐμοὶ

ὃ κε μὴ κακὸς μηδ' ἄγαν* ἀπάλαμνος*, εἰδὼς γ'

ὀνασίπολιν* δίκαν,

ὕγιῃς ἀνὴρ· οὐδὲ μὴ μιν* ἐγὼ

μωμάσομαι*. τῶν γὰρ ἀλιθίων*

ἀπείρων γενέθλα*.

20

Πάντα τοι καλά, τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

52. (58) Ἡ Ἀρετή.

Ἔστι τις λόγος,

τὰν Ἀρετὰν ναίειν* δυσαμβάτοις* ἐπὶ πέτραις·

ἀγνὰν δέ μιν θεὰν χῶρον ἀγνὸν ἀμφέπειν*.

Οὐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος*,

ᾧ μὴ δακέθυμος* ἰδρὼς

5

ἔνδοθεν μόλη ἵκη τ' ἐς ἄκρον

ἀνδρείας.

δ'. ΒΑΚΧΥΛΙΔΗΣ

53. (3)

Βραχύς ἐστιν αἰὼν*.

δολόεσσα* δ' ἐλπίς ὑπὸ κέαρ* δέδυκεν

ἐφαμερίων*. ὃ δ' ἄναξ Ἀπόλλων

ἐκαβόλος εἶπε Φέρητος* υἱί·

«θνατὸν εὖντα* χρὴ διδύμους* ἀέξειν*

5

γνώμας, ὅτι τ' αὔριον ὄψεται

μοῦνον ἀλίου φάος

χῶτι πεντήκοντ' ἔτεα

ζωὰν βαθυπλουτον τελεῖς.

Ὅσια δρῶν εὐφραίνει θυμόν· τοῦτο γὰρ 10
 κερδέων ὑπέρτατον.
 Φρονέοντι συνετὰ γαρούω*· βαθὺς μὲν
 αἰθῆρ* ἀμίαντος· ὕδωρ δὲ πόντου
 οὐ σάπεται· εὐχροσύνα* δ' ὁ χρυσός·
 ἀνδρὶ δ' οὐ θέμις*, πολὺν παρέντα* 15
 γῆρας, θάλειαν* αὖτις ἀγκομίσσαι*
 ἦβαν. Ἀρετᾶς γε μὲν οὐ μινύθει*
 βροτῶν ἅμα σώματι φέγγος, ἀλλὰ
 Μοῦσά νιν* τρέφει».

54. (Ken. 8).

Τίκει δέ τε θνατοῖσιν εἰράνα μεγάλη,
 πλοῦτον καὶ μελιγλώσσω*· ἀοιδᾶν ἄνθεα,
 δαιδαλέων* τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἵθεσθαι βοῶν
 ξανθᾶ φλογὶ μῆρα*· τανυτρίχων* τε μήλων,
 γυμνασίων νε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλιν* 5
 ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν* αἰθᾶν*
 ἀραχνᾶν ἱστοὶ* πέλονται·
 ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκεα* δάμνεται εὐρώς*,
 χαλκεᾶν* δ' οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος,
 οὐδὲ συλᾶται* μελίφρων* ὕπνος βλεφάρων, 10
 ἄμὸν* ὃς θάλλει κέαρ*·
 συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ'· ἀγυιαί, παιδικοί θ'
 ὕμνοι φλέγονται*.

Ε'. ΠΙΝΔΑΡΟΥ

55. Διθύραμβος.

Ἴδετ' ἐν* χορόν, Ὀλύμπιοι,
 ἔπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
 πολύβατον* οἳ τ' ἄστεος ὀμφαλὸν* θυόντα*
 ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθίναϊς
 οἰχνεῖτε* πανδαίδαλόν* τ' εὐκλέ' ἀγοράν· 5
 ἰοδέτων* λάβετε στεφάνων
 τὰν ἐαρίδρεπτον* λοιβάν· Διόθεν* τέ με σὺν ἀγλαΐα*

ἴδετε πορευθέντ' ἐς ἀοιδὰν δεύτερον
ἐπὶ τὸν κισσοδέταν* θεόν.

Τὸν* Βρόμιον* Ἐριβόαν* τε βροτοὶ* καλέομεν, 10
γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπέμεν*
γυναικῶν τε Καδμεῖαν ἔμολον*.

Ἐναργέ* τελέων* σάματ' οὐ λανθάνει,
φοινικοεάνων* ὁπότ' οἰχθέντος* Ὡρᾶν θαλάμου
εὐδομον ἐπάγωσιν ἔαρ. Φυτὰ νεκτάρεα* 15
τότε βάλλεται*, τότ', ἐπ' ἀμβρόταν* χθόν' ἔραται
ἵων φόβαι* ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται.

Ἀχεῖτ' ὀμφαῖ* μελέων σὺν αὐλοῖς,
ἀχεῖτε Σεμέλαν ἐλικάμπυκα*, χοροί.

56. Ὀλυμπιονίκης ἰδ'.

Ἄσσωπίχῳ*, Ὀρχομενίῳ παιδί, σταδιεῖ.
Στρ. Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι*
ταί τε ναίετε* καλλίπωλον* ἔδραν,
ὦ λιπαρᾶς* ἀοίδιμοι* βασιλειαί*
Χάριτες Ἐρχομενοῦ, παλαιογόνων* Μινυᾶν* ἐπί-
σκοποι, 5
κλυτ' ἐπεὶ εὐχομαι· σὸν γὰρ ὕμνιν τὰ τερπνὰ καὶ
τὰ γλυκέ' ἄνεται* πάντα βροτοῖς,
εἰ σοφός, εἰ καλός, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνὴρ.
Οὐδὲ γὰρ θεοὶ σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ*
κοιρανέοντι* χοροὺς οὔτε δαῖτας*, ἀλλὰ πάντων
ταμίαι 10
ἔργων ἐν οὐρανῳ, χρυσότοξον θέμεναι παρὰ
Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
αἰέναν σέβοντι* πατὴρς Ὀλυμπίοιο τιμάν.
Ἀντ. ὦ πότνι' Ἀγλαΐα* φιλησί-*
μολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου
παῖδες, ἐπακοεῖτέ* νυν' Ὑαλία* τε 15
ἔρασίμολπε*, ἰδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχα

κοῦφα βιβῶντα* Λυδῶ* γὰρ Ἀσώπιχον τρόπῳ
 ἐν μελέταις τ' αἰείδων ἔμολον,
 οὔνεκ' Ὀλυμπιόνικος ἅ Μινύεια*
 σεῦ* ἕκατι. Μελαντεϊχέα* νῦν δόμον 20
 Περσεφόνας ἴθι, Ἀχοῖ*, πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγ-
 γελίαν,

Κλεόδαμον ὄφρ' ἰδοῖς* υἱὸν εἵπης, ὅτι οἱ νέαν
 κόλποις παρ' ἐνδόξοις* Πίσας
 ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων πετροῖσι χαίταν*.

ζ'. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

57. (6) Εἰς Ἀρετήν.

Ἀρετά, πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
 θήραμα κάλλιστον βίῳ,
 σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
 καὶ θανεῖν ζαλωτὸς* ἐν Ἑλλάδι πότμος*
 καὶ πόνους τλῆναι μαλερὸν* ἀκάμαντας· 5
 τοῖον ἐπεὶ φρένα βάλλεις
 ἄρπυν* ἐς ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
 καὶ γανέων* μαλακαυγώποιό* θ' ὕπνου·
 σεῦ δ' ἔνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλῆς Λήδας τε κοῦροι*
 πόλλ' ἀνέτλαν* σὰν ἐπ' ἔργοις 10
 ἀναγορεύοντες* δύναμιν.
 Σοῖς δὲ πόθοις* Ἀχιλλεὺς Αἴας τ' Αἰδαο δόμους* ἦλθον.
 Σᾶς δ' ἔνεκεν φιλίου μορφᾶς καὶ Ἀταρνέος* ἔντροφος
 ἀελίου χήρωσεν* αὐγᾶς.

Τοιγὰρ ἀοίδιμος* ἔργοις ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι
 Μοῦσαι,
 Μναμοσύνας θύγατρες, Διὸς ξενίου σέβας ἀσχοῦσαι* 15
 φιλίας τε γέρας βεβαίου.

ζ'. ΥΒΡΙΟΥ*

58. (28) Στρατιωτικὸν ᾄσμα (σκόλιον).

α'. Ἔστι μοι πλοῦτος μέγας, δόρυ καὶ ξίφος

καὶ τὸ καλὸν λαισήιον*, πρόβλημα* χρωτός*·
τούτῳ γὰρ ἄρῳ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἄδὺν οἶνον ἅπ' ἀμπέλῳ*,
τούτῳ δεσπότης μνοΐας κέκλημαι.

β'. Τοι* δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήιον πρόβλημα χρωτός,
πάντες γόνυ πεπτηῶτες* ἄμὸν*
ἅει σέβοντι προσκυνέοντί τε δεσπόταν
καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντες.

η'. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ

59. (104)

Κλῦτε, Μοῖραι*, Διὸς αἵτε* παρὰ θρόνον ἀγχοτάτῳ*
θεῶν

ἐξόμεναι περιώσι* ἄφυκτά τε μήδεα*
παντοδαπᾶν βουλᾶν ἀδαμαντίναισιν* ὑφαίνετε κερκίσιν,
Αἴσα καὶ Κλωθὴ Λάχεσίς τ', εὐώλενοι
κοῦραι Νυκτός, 5

εὐχομένων δ' ἐπακούσατ', οὐράνιαι* χθόνιαί τε
δαίμονες ὧ πανδείμαντοί*,
πέμπετ' ἄμμιν* ῥοδόκολπον*
Εὐνομίαν λιπαροθρόνους* τ' ἀδελφάς, Δίκαν
καὶ στεφανηφόρον Εἰράναν, πόλιν τε τάνδε βαρυφρό-
νων* λελάθοιτε* 10

συντυχιᾶν*.

IV. ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Α'. ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

60. Ἀδέσποτον.

Σᾶμα* τόδ' Ἀρνιαδά* Χάροπος, τὸν δ' ὤλεσεν Ἀρης
βαρνώμενον* παρὰ ναυσὶν ἐπ' Ἀράθθιοι* ροαῖσι*,
πολλὸν ἀριστεύοντα κατὰ σιονόφρυσσαν* ἀφ' ὑτάν*.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ

61. (90) Ἐπὶ τῇ ἐν Μαραθῶνι νίκη.

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν* δύναμιν.

62. (91) Εἰς Θερμοπύλας.

Μυριάσιν ποτὲ τᾷδε* τριακοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννήσου χιλιάδες τέτορες*.

63. (99) Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις πεσόντας.

ᾧ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε*
κείμεθα τοῖς κείνων ῥήμασι* πειθόμενοι.

64. (94) Εἰς Μεγιστίαν.

Μνημα τόδε κλεινοῖο* Μεγιστία, ὃν ποτε Μῆδοι
Σπερχεῖον ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι*,
μάντιος, ὃς τότε κῆρας* ἐπερχομένας σάφα* εἰδὼς
οὐκ ἔτλη* Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν*.

65. (95) Εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδου πεσόντας.

Εὐκλέας αἶα* κέκευθε*, Λεωνίδα, οἱ μετὰ σείο
τῇδ' ἔθανον, Σπάρτης εὐρυχόρου βασιλεῦ,
πλείστων δὴ τόξων* τε καὶ ὠκυπόδων* σθένος* ἵππων
Μηδεῶν τ' ἀνδρῶν δεξάμενοι* πολέμφ.

66. (96) Εἰς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι πεσόντας Κορινθίους.

ᾧ ξεῖν', εὐνδρόν ποκ'* ἐναίομες ἄστυ Κορίνθου,
νῦν δ' ἄμ'* Αἶαντος* νᾶσος ἔχει Σαλαμῖς·
ἐνθάδε Φοινίσσας νῆας καὶ Πέρσας ἐλόντες
καὶ Μήδους ἱερὰν Ἑλλάδα ῥυσάμεθα*.

67. (105) Εἰς τοὺς ἐπ' Εὐρυμέδοντι πεσόντας.

Οἶδε παρ' Εὐρυμέδοντα* ποτ' ἀγαλὸν* ὤλεσαν ἥβην
μαρνάμενοι* Μήδων τοξοφόρων προμάχοις*,
αἰχμηταί*, πεζοί τε ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν,
κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνημ' ἔλιπον φθίμενοι*.

68. (100) Εἰς τοὺς πεσόντας ἥρωας.

Εἰ τὸ καλῶς* θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,

ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε τύχη·
Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες* ἐλευθερίην περιθεῖναι*
κείμεθ' ἀγηράντῳ* χρώμενοι εὐλογίῃ.

69. (79). Ὅμοιον.

Ἀσβεστον κλέος οἶδε φίλῃ πατρίδι θέντες
κυάνεον* θανάτου ἀμφεβάλοντο* νέφος·
οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεὶ σφ' ἄρετὴ καθύπερθεν
κυδαίνουσ' ἀνάγει* δώματος ἐξ Ἀίδεω.

70. (111). Εἰς Ἀρχεδίκην Ἰππίου.

Ἄνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἰππίου Ἀρχεδίκην* ἦδε κέκευθε* κόνις·
ἦ, πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων
παίδων τ', οὐκ ἦρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην*.

71. Ἀδέσποτον ἐκ Θηβῶν.

Ξενοκράτης
Θεόπομπος
Μνασίλαος

Ἀνίκα* τὸ Σπάρτας ἐκράτει δόρυ, τηνάκισ* εἶλεν
Ξενοκράτης κλάρῳ* Ζηνὶ τροπαῖα φέρειν,
οὐ τὸν ἀπ' Εὐρώτα δείσας στόλον, οὐδὲ Λάκαιναν
ἀσπίδα*. Θηβαῖοι κρείσσονες ἐν πολέμῳ.
Καρύσσει Λεύκτροις νικηφόρα δουρὶ τροπαῖα*,
οὐδ' Ἐπαμεινώνδα δεῦτεροι ἐδράμομεν*.

72. Ἀδέσποτον.

Εἶπερ ἴσῃν γνῶμη ῥώμῃ*, Δημόσθενες, εἶχες,
οὔ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἀρης* Μακεδών.

73. (17). Ἀρχιλόχου.

Ὑψηλοὺς Μεγάτιμον Ἀριστοφώντά* τε Νάξου
κίονας, ὧ μεγάλη γαῖ', ὑπένεοθεν* ἔχεις.

74. Ἀδέσποτον.

Θεοφίλα χρηστή,
χαῖρε.

Ἄδ' ἀρετὰν στέρξασα* καὶ ἔνδικα* λέκτρα* ξυνεύνου*,
Νικίου ἱμερτὰ* παῖς, ξένε, Θεοφίλα
κεῖται ὑπὸ σκιερὰν Σύρου κόνιν ἅ βαρυπενθῆς
ὀρφανὸν ἐν ζωῖς παῖδα λιποῦσα πατρός,
ὑστάτιον* τελέσασα τὸν ἐγ* Μοιρέων ἐνιαυτόν, 5
πέμπτον ἐπὶ τρισσαῖς πλησαμένα* δεκάσιν.
Τοῦνεκά μιν τὰν πρόσθε περίφρονα* καὶ μακαριστὰν
Ἑστιαῖος φθιμέναν* τῷδ' ὑπέθηκε τάφω.

75. Ἀδέσποτον.

Ἑσθλὸν τῇδ' ἱερῇα καὶ εὐσεβῇ ἀμφικαλύπτει
χθὼν* ἦδε Κλειτοφῶντα τὸν Ἑρασισθένου(ς),
στήλην δ' ἔστησεν θυγάτηρ ἐπὶ σήματι* τήνδε
αὔξουσα φήμην πατρὸς εὐκλαεῖ γραφῇ.

Β'. ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ, ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΩΠΤΙΚΑ
ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ

76. (140). Ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἑλευθερίου Διός.

Τόνδε ποθ' Ἑλλανες νίκας κράτει, ἔργω Ἄρης,
εὐτόλμω ψυχᾷς λήματι* πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες, ἑλευθέρῳ Ἑλλάδι κοινὸν

ιδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

77. (44). Εἰς ἀπόμαχον μελίαν.

Οὕτω τοι, μελία* ταναά*, ποτὶ* κίονα μακρὸν
ἦσο* πανομφαίῳ* Ζηνὶ μένουσ' ἱερά·
ἦδη γὰρ χαλκὸς τε γέρον αὐτά τε τέτρυσαι
πυκνὰ κραδαινομένα δαΐῳ* ἐν πολέμῳ.

78. (143). Εἰς τὰ τόξα τῶν ἡρώων.

Τόξα τάδε πολέμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος*
ναῶ Ἀθηναίης κεῖται ὑπωρόφια*,
πολλάκι δὴ στονόεντα* κατὰ κλόνον ἐν δαΐ* φωτῶν*
Περσῶν ἵππομάχων αἵματι λουσάμενα.

79. (133). Εἰς τὸ ἄγαλμα Πανός*.

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων,
τὸν μετ' Ἀθηναίων, στήσατο Μιλτιάδης.

80. Ἀνύτης.

Ἔσταθι τῇδε, κράνεια* βροτοκτόνε, μηδ' ἔτι λυγρὸν*
χάλκεον ἄμφ' ὄνυχας* στάζε φόνον δαΐων*·
ἄλλ' ἀνὰ μαρμάρεον δόμον* ἡμένα* αἰπὺν* Ἀθάνας
ἄγγελ' ἀνορέαν* Κρητὸς Ἐχεκρατίδα.

81. Ἴωνος.

Εἰκὸν' ἐάν* ἀνέθηκεν ἐπ' ἔργῳ τῷδ', ὅτε νικῶν
ναυσὶ θοαῖς πέρσεν* Κεκροπιδᾶν δύναμιν,
Λύσανδρος Λακεδαίμον' ἀπόρθητον στεφανώσας,
Ἑλλάδος ἀκρόπολιν*, καλλίχορον πατρίδα.

82. Ἀνύτης.

Ξεῖν', ὑπὸ τὰν πελέαν τετρυμένα* γυῖ*' ἀνάπαυσον·
ἀδύ* τοι ἐν χλωροῖς πνεῦμα* θροεῖ πετάλοις*·
πίδακά* τ' ἐκ παγᾶς ψυχρὸν πίε· δὴ γὰρ ὁδίτας*
ἄμπαυμ' ἐν θερμῷ καύματι τοῦτο φίλον.

83. (196). Εἰς Τιμοκρέοντα Ῥόδιον.

Πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
ἀνθρώπους κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ

^cA: δωρ. ἦ.

ἀγαθός: ἀνδρεῖος. Ἐν 2, 2 ἀνδρ' ἀγαθὸν μαρνάμενον = μαχόμενος ἀνδρεῖως. Παρὰ Θεόγνιδι ἀγαθὸς ὁ εὐγενής.

ἀγαίομαι: θανμάζω. Ἐκ τούτου ἔπειτα ὀρέγομαι καὶ ἐκπλήττομαι, τρομάζω. Παρὰ Σόλωνι ἀγασθεῖς = ἐκπλαγείς, τρομάξας.

ἀγγέλλω: Τὸ Ἀπρμφ. ἀγγέλλειν ἀπολύτως (ἐν 63) ἀντὶ Προστ. = ἄγγελλε.

ἄγην: αἰολ. ἀντὶ ἄγειν.

ἀγκομίζω: ἀνακομίζω, ἀναλαμβάνω πάλιν.

ἀγλαΐα: τιμὴ (ἐκ τοῦ ἀγάλλω).

ἀγλαός: (ἐκ τοῦ ἀγάλλομαι) = λαμπρὸς (1, 11), χαρᾶς πρόξενος, ἀγαλλιάσεως. Ἐν 67 ἀγλαὸς ἦβη = ἡ λαμπρὰ νεότης.

ἀγνός - ἡ - όν: ἐπὶ τῆς ὁσμῆς τοῦ λιβανωτοῦ, διότι οὗτος ἐχρησίμευεν, ὥς καὶ παρ' ἡμῖν, εἰς τὴν λατρείαν τοῦ θείου καὶ μάλιστα εἰς τὰς θυσίας.

ἄγον: πρτ. τοῦ ἄγω = ἡγον. Ἐν 45, 9 = ἔσυρον τὸ ἄρμα σου.

ἀγοράομαι: λέγω. Ἐν 27, 1 μηδέποτε ἀγορεύσθαι ἀντὶ Προστ. = μὴ λέγε ποτέ.

ἄγριος: ὁ τοῦ ἀγροῦ. Ἐν 46, 2 ἡ σειρὰ εἶναι: Ἄρτεμι, δέσποινα ἀγρίων (θηρίων).

ἀγχοτάτω: (ὑπερθ. τοῦ ἀγχοῦ) = πλησιέστατα.

ἄγω: ὁδηγῶ. Ἐπὶ πλοίου = περιλαμβάνω, χωρῶ. Ἐν 18, 6 οὐς μὴ ἄγοι = τοὺς ὁποίους δὲν ἤθελε περιλάβει. Ἡ Προστ. αὐτοῦ τίθεται καὶ ὥς παρακελευσματικὸν μόριον = ἐμπρός. Ἐν τῷ ἐμβατηρίῳ Τυρταίου ἡ λογικὴ σειρὰ εἶναι: ὧ κῶροι πατέρων πολιατᾶν Σ. εὐάνδρω = νιοὶ πατέρων πολιτῶν τῆς εὐάνδρου Σπ. Τὸ κῶροι πατέρων πολιατᾶν: μετ' ἐμφάσεως, ἄξιοι δηλ. τοιούτων πατέρων, ἀληθεῖς νιοί. Τὸ δὲ κῶροι δωρικ. ἀντὶ κοῦροι καὶ τὸ πολιατᾶν ἀντὶ πολιητῶν = πολιτῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς περιόικους. Ὡς βλέπομεν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ ου ἢ Δωρικῆς

ἔχει ω καὶ τὸ η ἔχει α. Οὕτω λέγεται Σπάρτας ἀντὶ Σπάρτης, τὰς ζωᾶς ἀντὶ τῆς ζωῆς, κῶροι ἀντὶ κοῦροι.

ἀδικήω: αἰολ. ἀντὶ ἀδικέω -ῶ = βλάπτω, ἐνοχλῶ.

Ἄδρηστος: βασιλεὺς Ἀργείων, εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, φημιζόμενος ἐπὶ φυσικῇ εὐγλωττίᾳ (4).

ἀεθλεύω: ἀγωνίζομαι.

ἀέθλον: ἄθλον. Σημειωτέα ἢ ἐν 12,5 χρήσις τοῦ οὐδετέρου ἀντὶ τοῦ ἀρσενικοῦ ἐπὶ ἀγῶνος.

ἀεικέλιος: ἀπρεπής, ἐπονείδιστος (ἐκ τοῦ α στερ. καὶ εἵ-κελος).

ἄελιος: δωρ. ἀντὶ ἡέλιος = ἥλιος.

ἄελπτος: ἀνέλπιστος.

ἀέναιος: αἰώνιος.

ἀέξω: αὖξω, τρέφω.

ἄζηλον: ἄζηλευτον, τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν ζηλεύει.

ἄζομαι: ξηραίνομαι.

αἱ: αἰολ. ἀντὶ εἰ. Ἐν 45, 20 αἱ φεύγει = ἂν σε ἀποφεύγῃ· αἱ μὴ δέκετ' = ἂν δὲν δέχεται· αἱ μὴ φίλει = ἂν δὲν σ' ἀγαπᾷ.

αἶα: γαῖα, γῆ.

Αἶας: ὁ Τελαμῶνιος, ἐκ Σαλαμῖνος, ὅθεν αὕτη λέγεται καὶ νῆσος Αἶαντος.

αἰδεῦμαι: αἰδοῦμαι = ἐντρέπομαι, μετανοῶ (1, 2).

αἰδήλος: ὀλέθριος, καταστρεπτικός.

Ἄιδης: γεν. Ἄϊδαο = Ἄδης. Ἐν 57, 12 Ἄϊδαο δόμους ἤλθον = ὑπῆγον εἰς τὸν Ἄδην, ἀπέθανον, ἐφρονεύθησαν.

αἰδοῖος: σεβαστός, προξενῶν σεβασμόν, κινῶν τὴν αἰδῶ.

αἰδώς: σεβασμός, ἢ τιμὴ τινος. Ἐν 4, 40 τὸ αἰδοῦς καὶ δίκης εἶναι γεν. τῆς ἀναφορᾶς = ὥς πρὸς τὴν τιμὴν, ὥς πρὸς τὸ δίκαιον. Πρβλ. καὶ 19, 7.

αἰέναιος: αἰώνιος· ἴδὲ καὶ ἀέναιος.

αἰθήρ: τὰ ἀνώτατα στρώματα τοῦ ἀέρος, τὰ πέραν τῶν νεφῶν.

αἰθήρ, αἰθέρος: αἰολ. ἀντὶ αἰθήρ. Ἐν 45, 12 αἰθέρος διὰ μέσσω = διὰ μέσου τοῦ αἰθέρος.

αἰθόμαι: καίομαι. Ἐν 54, 3 αἰθεσθαι: ἐξαργτᾶται ἐκ τοῦ νοουμένου ρήματος ποιεῖ = κάμνει νὰ καίωνται, γίνεται αἰτία νὰ καίωνται.

αἰθός: μαῦρος.

αἰθρία: αἰθρία, καλωσύνη, ξαστεριά (8,22).

αἰκίζομαι : βασανίζομαι (39, 24).

αἰνίσσομαι : αἰνιγματωδῶς λέγω. Ἐν 30, 15 ἠνίχθω = αἰνιγματωδῶς εἰρησθῶ, αἰνιγματωδῶς ἔστω εἰρημένα.

αἶννυμαι : λαμβάνω, δρέπω, τρώγω. (Ποβλ. Ἰλ. ξ, 142) 51, 12.

αἰνῶ : ἐπαινῶ. Ἐν 11, 19, **αἰνεῖν** ἐννοεῖται **χρη**.

αἶποτα : αἰολ. ἄν ποτε (45, 5).

αἰπὺς -εῖα -ύ : ὑψηλός (8, 21).

αἰρέω-ῶ : καταλαμβάνω. Ἐν 34, 2 εἶλέ με = κατέλαβέ με, μὲ κατέλαβε. —β΄.) φονεύω. Ἐν 3, 30 ἐλέτω = ἄς φονεύσῃ. —γ΄.) αἰρέω κλήρω = ἐπιτυγχάνω διὰ κλήρου, κληροῦμαι. Ἐν 71 ἀντικείμενον ἔχει τὸ **φέρειν τρόπαια** = (ἔλαχε βοιώταρχος) νὰ νικήσῃ καὶ (ἐπομένως) νὰ φέρῃ τρόπαια.

αἶρομαι : μέσον. Ἐν 12, 7 καὶ κεν... ἄροιτο = καὶ ἤθελεν ἄρει ἑαυτῷ, ἤθελεν ἀξιοθῆ. β΄) ἐπαίρομαι, ὑπερφηφανεύομαι. Οὐκ ἤρθη νοῦν = δὲν ἐπῆρθη κατὰ τὸν νοῦν, δὲν ὑπερφηφανεύθη (70).

αἶσα : ἡ βουλὴ τῶν θεῶν (Διός) κατὰ αἶσαν = κατ' ἀπόφασιν.

Αἶσα : ἡ Μοῖρα (προσωποποιήσις).

αἰσχροὶ πάσχω : καταισχύνομαι, ἐντροπιάζομαι (τρεπόμενος εἰς φυγὴν ἐν ὥρᾳ μάχης).

αἰσχροὺς -ῆ -όν : ἄσχημος, κατησχυμμένος, ἐντροπιασμένος. Ἐν 18, 8 ἡ σειρὰ εἶναι : οὐδ' ἄγοι (αὐτοὺς) τὸ κέρδος ἐπὶ αἰσχρὸν χρῆμα = οὐδ' ὁδηγεῖ αὐτοὺς τὸ κέρδος (τὸ χρῆμα) εἰς διάπραξιν αἰσχροῦς πράξεως.

αἰσχύνω : καταισχύνω, ἐντροπιάζω (2, 9).

αἶτε : αἱ ὁποῖαι ὥς γνωστὸν (59, 1).

αἰχμὴ δουρός : λόγχη δόρατος. Ἐν 3, 20 ὅπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος = διὰ λόγχης δόρατος ὅπισθεν κτυπημένος. Γνωστὸν, ὅτι παρὰ Σπαρτιάταις τὸ νὰ φονευθῇ τις κτυπηθεὶς ὅπισθεν ἐνομιζέτο αἰσχρὸν καὶ ἡ ταφὴ τοῦ τοιοῦτου ἐγίνετο ἐν σιγῇ, ἄνευ πομπῆς καὶ θορύβου, ἅτε κατησχυμένου ὄντος. Τοῦναντίον συνέβαινε περὶ τὸν κατὰστηθα πληγωθέντα καὶ παρόντα. Οὗτος ἐτιμᾶτο μεγάλως καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐθάπτετο καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ ἦτο καύχημα τοῦ οἴκου, εἰς ὃν ἀνῆκεν.

αἶψα : ἐπὶρρ. = ταχέως.

αἶψω : ἀκούω (45, 6).

αἰών : ὁ βίος. Ἐν 53, 1 βραχύς ἐστιν αἰὼν = σύντομος, ὀλίγος εἶναι ὁ βίος (τοῦ ἀνθρώπου). Ἐν 51, 11 κενεὰν μοῖραν αἰῶνος βαλέω = θὰ καταναλώσω μέρος τοῦ βίου μου ἀσκόπως.

ἀκάμας-αντος: (ἀ-στερ. καὶ κάμνω)=ἀκατάβλητος, ἀκούραστος (57, 5).

ἀκρόπολις: προπύργιον (μεταφορ.) 81, 4.

ἄκων: ἀκόντιον.

ἀλαθέως: δωρ. ἀντὶ ἀληθέως, ἀληθῶς. Ἐν 51 κατὰ Σωκράτη παρὰ Πλάτωνι, ἐν Πρωταγ. 26, τὸ ἀλαθέως εἶναι ὑπερβατὸν καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ χαλεπὸν, ὥστε ἡ λογικὴ σειρὰ τῶν λέξεων ἔσται ὡς ἐξῆς: ἀλαθέως ἐστὶ χαλεπὸν ἄνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι=τῇ ἀληθείᾳ εἶναι δύσκολον νὰ ὑπάρξῃ τις ἀνὴρ ἀγαθός.

ἀλάομαι: πλανῶμαι.

ἀλέξομαι: ἀμύνομαι. Ἐν 37, 2 ἀλέξεν = ἀμύνου, ὑπεράσπιζε σεαυτόν.

ἀλέξω: ἀπομακρύνω. ἄλαλκε (14, 3) = ἀπομάκρυνον.

ἀλίθιος: δωρ. ἀντὶ ἡλίθιος = μωρός. Ἐν 51, 20 αἰτιολογεῖ τὸ οὐδὲ μωμάσσομαι, συμπληρωτέον δὲ ὥδε: οὐδὲ μωμάσσομαι· οὐ γάρ εἰμι φιλόμωμος· τῶν γὰρ ἀλίθιων ἀπείρων γενέθλα· ὥστε εἴ τις χაίρει ψέγων, ἐμπλησθεῖη ἂν ἐκείνους μεμφόμενος.

ἀλιτρος: ἀμαρτωλὸς (ἐκ τοῦ ἀλιταίνω, ἥλιτον = ἀμαρτάνω, ἥμαρτον) 8, 27.

Ἀλκάθοις: Ἐξ Ἡλιδος ἐλθὼν οὗτος καὶ φονεύσας τὸν ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος λέοντα, ὅστις εἶχε σπαράξει τὸν υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, ἀντημέφθη λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα του εἰς γάμον καὶ τὸν θρόνον τῶν Μεγάρων (31, 2).

Ἀλκαῖος: τῶν ἀρχαιοτάτων ἀντιπροσώπων τῆς Αἰολικῆς ποιήσεως, ὃ ἐστὶ τῆς κατ' ἐξοχὴν μελικῆς, τοῦ ἔσματος, εἶναι ὁ Μυτιληναῖος Ἀλκαῖος (42).

Οὗτος ἤκμασε περὶ τὸ 625 π. Χ. ἀνήκων εἰς ἀριστοκρατικώτατον τῆς Μυτιλήνης οἶκον, ἀλλ' ἐξῆσε βίον πολυτάραχον καὶ πολυπαθῆ. Μετὰ τῶν ἀριστοκρατικῶν συμμαχοῦντος αὐτοῖς καὶ τοῦ εἰς τοὺς ἑπτὰ σοφούς τῆς Ἑλλάδος ὕστερον καταταχθέντος Πιττακοῦ, ἐπολέμησε πρὸς τοὺς δημοκρατικούς, ἀλλ' ἡττηθεὶς ἐξωρίσθη. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Πιττακὸς ἐξελέγη ὑπὸ τῶν Μυτιληναίων αἰσυρνήτης (δῆλον ὅτι κριτής, ἄρχων), ὁ δ' Ἀλκαῖος δυσареστηθεὶς κηρύσσεται κατ' αὐτοῦ καὶ πολεμεῖ ὡς πρὸς τύραννον οὐ μόνον διὰ τοῦ ξίφους, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς λύρας. Τὰ ὅπλα τοῦ ποιητοῦ ἐδοκίμασαν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, πρὸς οὓς οἱ Μυτιληναῖοι ἐπολέμησαν περὶ Σιγείου, διότι τοῦ πολέμου τούτου μετέ-

σχε καὶ ὁ ποιητής. Ἦτο λοιπὸν ὁ Ἀλκαῖος ἀνὴρ οὐ μόνον τῆς λύρας, ἀλλὰ καὶ τῶν ὅπλων.

Ποιήματα ἔγραψεν εἰς 10 βιβλία, ὕμνους, πολιτικά, ἔρωτικά, συμποτικά ἢ παροίνια· τῶν τελευταίων τούτων μάλιστα θεωρεῖται εἰς τῶν κυριωτέρων ἀντιπροσώπων.

Ὁ Ἀλκαῖος ἐπενόησε τὴν σεμνὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν ἀλκαϊκὴν στροφὴν, χαρακτηριστικὸν δ' αὐτοῦ εἶναι τὸ **πάθος**· πλὴν τούτου δ' ὅμως ὁ ποιητής ἔχει μεγαλοφυΐαν, βραχύτητα, ἡδύτητα μετὰ δεινότητος καὶ ἀκριβείας καὶ πλῆθος εἰκόνων.

Γλῶσσα αὐτοῦ εἶναι ἡ Αἰολικὴ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἣτις δι' αὐτοῦ καὶ τῆς Σαπφούς ἀπέβη τὸ ὄργανον τῆς μελικῆς ποιήσεως.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 42 ἀπόσπασμα εἰκονίζει τὸ σκάφος τῆς πολιτείας ἐν τρικυμίᾳ. Πρβλ. 30, 3.

ἀλκή: ἀνδρεία, ἄμυνα, ἀλκὴν ποιοῦμαι=ἀμύνομαι (41, 26).

Ἀλκμάν: Τῆς δωρικῆς λυρικῆς ποιήσεως, δηλ. τοῦ μετὰ χοροῦ ἄσματος, ἀρχαιότατος ἀντιπρόσωπος εἶναι ὁ περὶ τὰ 650 π.Χ. ἀκμάσας Ἀλκμάν. Οὗτος ἦτο Λάκων ἐκ Μεσσοῦς. Λεπτομερείας περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ δὲν ἔχομεν· τοῦτο μόνον γινώσκουμεν, ὅτι ὁ Ἀλκμάν διεκόσμησε τεχνικῶς ἐν Σπάρτῃ τὴν μουσικὴν καὶ ὀρχηστικὴν πρῶτος αὐτὸς εἰσαγαγὼν εἰς τὰ μετ' ὀρχήσεως ποιήματα τὴν στροφὴν. Ἐγραψεν ὕμνους, παιᾶνας, παρθένεια, προσόδια κλπ. εἰς ἕξ ἐν ὅλῳ βιβλία. Τούτων τὰ παρθένεια ἦσαν ἄσματα ῥυθμιζόμενα ὑπὸ παρθένων ἔχουσων τὸν ποιητὴν χορηγὸν καὶ χοροδιδάσκαλον, τὰ δὲ προσόδια ἐψάλλοντο πρὸς αὐλόν, καθ' ἣν ὦραν προσήρχοντο οἱ παλαιοὶ εἰς τοὺς ναοὺς ἢ βωμοὺς ἐν ἑορταῖς.

Χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ εἶναι, ὅτι εἶχε μικρὰς στροφάς, ὡς οἱ Αἰολεῖς ποιηταί, ὅτι εἶχεν αἰολισμοὺς ἐν τῇ δωρικῇ αὐτοῦ διαλέκτῳ πρὸς μάλαξιν τῆς σκληρότητος αὐτῆς καὶ ὅτι ἡ υπόθεσις τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἦτο ἐν πολλοῖς ἔρωτική. Τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐγένοντο ἐθνικὸν κτῆμα καὶ διετηροῦντο ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ ἔθνους ἐπὶ δύο αἰῶνας ζωηρά. Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 48 ἀποσπάσματι περιγράφεται ἡ ἡρεμία τῆς νυκτός.

ἀλλήλων: παρ' ἀλλήλοισι: τὸ μὴ ἐγκαταλείπειν τὸν παραστάτην εἶναι τὸ καθήκον τοῦ στρατιώτου, δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔφηβοι ὀρκιζόμενοι ἔλεγον «οὐκ ἐγκαταλείψω τὸν παραστάτην, ὅτῳ ἂν στοιχίσω» (1, 9).

ἁλς - ἁλός: θηλ. ἡ θάλασσα (13, 10).

ἀμαρτάνω: ἀποτυγχάνω. Ἐν 21, 5 ἀμάρτης=ἀποτύχης καὶ δὲν δυνήθης νὰ ἐκτελέσῃς τὴν παρὰκλήσιν των (μίαν φορὰν).

ἀμαρτῇ: συγχρόνως (40, 4).

ἀμαυρόω -ω=ἐξαλείφω (7, 75).

ἀμάχανος: δωρ. καὶ αἰολ. ἀντὶ ἀμήχανος. Ἐπὶ συμφορᾶς, καθ' ἣς οὐδεμία μηχανή, οὐδεὶς τρόπος ἀπαλλαγῆς ὑπάρχει, ἀνοικονόμητος (51, 6).

ἀμάω: θερίζω. Ἐν 21, 3 ἀμῶς ἄν = ἤθελες θερίζει, θὰ ἠδύνασο νὰ θερίσῃς.

ἄμβροτος -η -ον: ἀθάνατος. Τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἀποδίδεται οὐ μόνον εἰς τοὺς γνωστοὺς θεοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶν ὅ,τι προσωποποιούμενον παρίσταται ὡς θεὸς ἢ ἀνῆκει εἰς τὸν θεόν, οἷα λ. χ. ἡ νύξ, ἡ χθὼν κλπ. (55, 16).

ἀμέ: δωρ. = ἡμᾶς (66, 2).

ἀμείβομαι: περνῶ, διαβαίνω (ποταμὸν κλπ.) 64, 2.

ἀμείλικος: ἀμείλικτος, σκληρὸς (ἐπὶ βίᾳ) 40, 7.

ἀμείνων: συγκρ. τοῦ ἀγαθὸς = ὑπέρτερος, ὠφελιμώτερος (12, 11).

ἀμήχανος: ἰδὲ ἀμάχανος.

ἄμός: ἡμέτερος (54, 11).

ἄμπανμα: ἀνάπανμα, ἀνάπανσις (82, 4).

ἄμπελος: ἐν 58, 4 δωρ. ἀπ' ἀμπέλω = ἀπ' ἀμπέλου, ὅστις γίνεται ἀπὸ τῆς ἀμπέλου.

ἀμφάκης: ἰδὲ ἀμφήκης.

ἀμφάδην: ἀναφανδόν, ἀγερώχως (37, 4).

ἀμφέπω χῶρον: διατρίβω ἐν τόπῳ. Ἐν 52, 4 ἐννοεῖται φασὶ = λέγουσιν, ὅτι διατρίβει περὶ τόπον ἄγνόν.

ἀμφήκης, ἀμφηκῆς: δίστομος -ον, δίκωπος -ον, ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος -ον (54, 8).

ἀμφιβάλλομαι: μεταφορ. ἐνδύομαι (69, 2).

ἀμφιπερικτίων: ἀμφικτίων, ὁ ἔχων κτίσει πέριξ τινός, γείτων (1, 2).

ἀμφίς: πανταχόθεν. Ἐν 11, 12 ἀμφίς ἔχει = πληροῖ πανταχόθεν.

ἀμφιτίθηναι: περιβάλλω, βάλλω πέριξ τινός (7, 34).

ἀναγορεύω: κηρύττω μεγαλοφώνως. Ἐν 57, 10—11 σὰν ἐπ' ἔργοις ἀναγ. δύναμιν: ἡ σειρὰ εἶναι: ἐπαναγορεύοντες,

(πρὸς τοῖς ἄλλοις μεγαλοφώνως κηρύττοντες) σὺν δύναμιν ἔργοις (διὰ τῶν ἔργων).

ἀνάγω : ἀναβιβάζω (69, 4).

ἀναδύομαι : μεταφορ. ἀναθαροῶ. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κολυμβώντων, τῶν ὑπὸ τῶν κυμάτων δεινῶς κατακλυζομένων καὶ πάλιν ἀναδυομένων καὶ ἀναθαροούντων (37, 2).

ἀναίνομαι : ἀρνούμαι, ἀνθίσταμαι (19, 12).

ἀναιρέω ὦ : ἀφαιρῶ, σηκώνω.

ἀναίτιος : ἀθῶος (8, 31).

Ἀνακρέων : ψάλτης τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ οἴνου ἦτο καὶ ὁ Ἴων λυρικός Ἀνακρέων ὁ Τηϊός. Παῖς ἔτι, ὅτε ὁ στρατηγὸς τοῦ Κύρου Ἀρπαγὸς ὑπέτασσε τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἑλληνίδας πόλεις, κατέφυγε μετὰ τῶν ἄλλων Τηϊῶν εἰς Ἀβδηρα τῆς Θράκης (περὶ τὸ 547 π. Χ.), ἐκεῖθεν δὲ μετέβη ὕστερον εἰς Σάμον, εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ τυράννου Πολυκράτους, ἔνθα διέτριψε μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, συμβάντος τῷ 522. Μετὰ τοῦτο προσεκλήθη εἰς Ἀθήνας ὑπὸ τοῦ Πεισιστρατίδου Ἰπάρχου, ὅστις ἠγάπα νὰ ἔχη περὶ ἑαυτὸν τοὺς ἐπισημοτάτους τῶν τότε ποιητῶν καὶ λογίων, ἀλλὰ μετὰ τὸν φόνον αὐτοῦ καὶ τὴν ἔξωσιν τῶν Πεισιστρατιδῶν ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀθηνῶν ὁ ποιητὴς ζήσας τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, ὡς φαίνεται, ἐν Τέφῃ καὶ ἀποθανὼν ἐκεῖ ἐν ἡλικίᾳ 85 ἐτῶν τῷ 476 π. Χ. Ἐγραψεν ὕμνους, ἐρωτικά, παροίνια, ἱάμβους, τροχαίους καὶ ἐλεγεία· ἀλλὰ κυρίως ἦτο **αὐλικὸς ἐρωτικὸς ποιητής**. Τῶν ἔργων αὐτοῦ ὀλίγα διεσώθησαν· φέρονται δ' ὅμως πλὴν αὐτῶν καὶ 65 ἄλλα ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἔκ τε τοῦ λίαν παιγνιώδους καὶ τῆς μεταγενεστερᾶς γλώσσης νόθα δικαίως ἐθεωρήθησαν καὶ διακρίνονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀνακρεόντεια.

ἄναξ : κλπ. ὦ **ἄναξ** καὶ **ἄνα'** τὸ **ἄνα** ἐπὶ θεοῦ μόνον, τὸ δὲ **ἄναξ** καὶ ἐπὶ θεοῦ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 13 εἶναι ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, προοίμιον συμποτικῆς ἐλεγείας ἡδομένης ἐν ὥρᾳ σπονδῆς. Καὶ ἀνήκουσι μὲν οἱ ἀρχαιότεροι ὕμνοι εἰς τὸ ἔπος (Ὀμηρικοί), σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως ἐγράφησαν καὶ ἐν ἡρωελεγειακῷ μέτρῳ.

ἀνασταλύζω : ἀναστενάζω, κλαίω (47, 4).

ἀνατλάω : ὑπομένω. Ἀόρ. γ' πλ. **ἀνέτλαν** = ὑπέμειναν (57, 10).

ἀναφαίνω : φέρω εἰς φῶς, λέγω (12, 19).

ἀνδάνω : ἀόρ. ἔαδον. Ἐν 16, 2 ἄδῃ=ὅταν γίνῃ ἀρεστὸν τοῖς

κακοῖς, ὅταν θελήσωσιν οἱ κακοί. Ἐν 16, 10 **μήποτε ἄδοι** = εἶθε νὰ μὴ γίνωσι ποτὲ ἀρεστά, νὰ μὴ ἀγαπήσῃ ποτέ.

ἀνεπίφραστος : ἀπροσδόκητος (39, 21).

ἀνέχομαι : σηκώνω ὑψηλά, ὑψώνω. **ἀνασχόμενος** = ὑψώσας (1, 15). Ἐν 5, 4 **ἀνσχεσθε** = ἀνάσχεσθε, ἀνυψώσατε.

ἄνθος : μεταφορ. ἡ ἀκμή τινος· λ.χ. **ἄνθος ἥβης** = ἡ ἀκμή τῆς νεότητος. Ἐν 54, 2 **ἄνθεα αἰοιδῶν** (ῥδῶν) = ἄριστα ποιήματα. Ἐν 11, 6 **ἄνθεος ὀζόμενος** = ἀνθοσμίας (οἶνος), μοσχᾶτος. Ἐν 7, 36 **ἄτης ἄνθεα** = τὰ σπέρματα, τοὺς βλαστοὺς τῆς ἀπάτης.

ἀνίκα : ἡνίκα, ὅτε (71, 1).

ἀνίσχομαι : ἰδὲ ἀνέχομαι.

ἀνομαι : ἀνύτομαι, κατορθοῦμαι, γίνομαι (56, 6).

ἀνορέα : δωρ. ἀντί ἡνορέη = ἀνδρεία (ἐκ τοῦ ἀνήρ) 80, 3

ἀνταμείβομαι : ἀνταλλάσσω (38, 7).

ἀντίθεος : ἰσόθεος (19, 16).

ἀντιλαμβάνω = λαμβάνω ὡς ἀντάλλαγμα. Ἐν 21, 3 **εὖ πάλιν ἀντιλάβοις** = θὰ ἦτο δυνατόν νὰ λάβῃς ὡς ἀντάλλαγμα πάλιν εὐεργεσίαν, νὰ ἀντευεργετηθῇς.

ἀντλος : τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ, τὸ ἐν τῷ κύτει τοῦ πλοίου, ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὴ ἡ θάλασσα, ἡ ἐν τρικυμῇ εἰσορμῶσα καὶ πληροῦσα τὸ κύτος τοῦ πλοίου (42, 6).

Ἀνύτη : ποιήτρια ἐκ Τεγέας, ἀκμάσασα περὶ τὸ 290 π. Χ. Σφύζονται αὐτῆς 22 ἐπιγράμματα. Ἡ ποίησις αὐτῆς τόσον ἤρεσκειν εἰς τοὺς παλαιούς, ὥστε ὠνόμασαν αὐτὴν **θῆλυν Ὅμηρον**. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 80 ἐπίγραμμα αὐτῆς ἀναφέρεται εἰς δόρυ ἀπόμαχον ἀνατεθὲν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς.

ἀνύω : φέρω ἢ φθάνω εἰς πέρας. Ἐν 3, 15 **ἀνύσειεν** = ἤθελε φθάσει εἰς πέρας.

αἰοιδιμος : (ἐκ τοῦ αἰοιδῆ) = αἰοιδῆς (ῥδῆς) ἄξιος, ἐγκωμίων ἄξιος (εἶναι). **αἰοιδιμος ἔργοις** = αἰοιδιμος κατὰ τὰ ἔργα (57, 14).

ἄπ' : ἄπεστι = λείπει (39, 20).

ἀπάλαμνος : ἄπορος, ἀμήχανος, ἀνοικονόμητος, εἰς ἀμηχανίαν φέρων (51, 18).

ἀπειρέσιος-η : κυκλοτερής, (ὁ μὴ ἔχων πέρας, ὡς ὁ κύκλος) (12, 8).

ἀπείρων : ἐπικῶς = ἄπειρος.

ἀπερύκω : ἀποτρέπω (31, 3).

Ἀπόλλων : ὁ θεὸς τοῦ φωτὸς (ὁ φωτοδότης καὶ ζωογόνος

ἥλιος) υἱὸς Διὸς καὶ Λητοῦς δηλ. τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ σκότους τῆς νυκτὸς (διότι ὁ ἥλιος ἀνατέλλει εἰς τὸν οὐρανόν, διαλύων τὸ πρὸ αὐτοῦ νυκτερινὸν σκότος). Ὁ παλαιότερος αὐτοῦ τύπος ἦτο **Ἀπέλλων** (ᾧθεν καὶ τὰ ὀνόματα Ἀπελλῆς, Ἀπελλᾶς, Ἀπελλικῶν καὶ ὁ μὴν Ἀπελλαῖος, ἐκ τῆς **ἀπό** καὶ **ἔλλων**, ἰσοδυναμεῖ δὲ πρὸς τὸ ἀπελαύνων (ἀπομακρύνων) τὰ κακά, ἣν ιδιότητα ἔχει τὸ ἡλιακὸν φῶς, ὁ ἥλιος· ὥστε ὁ Ἀπόλλων ἦτο θεὸς ἀλεξίκακος καὶ εὐεργετικός, προστάτης τῆς μουσικῆς (καὶ ποιήσεως) καὶ πολιοῦχος τῶν Μεγάρων.

ἀπόπροθεν: πολὺ μακρὰν (34, 4).

ἀποσφάλλομαι: ἐν 40, 4 **ἀποσφαλεις**=ἀποβαλὼν (χάσας) τὸ θάρρος καὶ τὸν νοῦν του.

ἀποτίννυμαι: ἀναγκάζω τινὰ νὰ μὲ πληρώσῃ, ἐκδικουῖμαι. Ἐν 7, 16 ἡλθ' **ἀποτεισομένη**=συνήθως ἔρχεται νὰ ἐκδικηθῇ.

ἀποφαίνω: ἀποδεικνύω, κάμνω (7, 33).

ἀποφθίμενος: νεκρὸς (19, 10).

ἄπρακτος ἐλπίς: ματαία ἐλπίς. Ἐν 51, 11 εἰς **ἄπρακτον**, **ἀπραγματοποίητον ἐλπίδα**=εἰς ματαίαν ἐλπίδα (ματαίως ἐλπίζων).

ἄπτομαι: (χεροῖν)=ἐγγίζω διὰ τῶν χειρῶν. Ἐν 9, 28 **ἀψάμενος χειροῖν**=δι' ἀπλῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν. Ἐν 39, 18 **ἀγχόνην ἄψαντο**=ἀγχόνην χάριν ἑαυτῶν ἔδεσαν=ἀπῆγξαντο.

ἀπώμοτος: ἀρνήσιμος μεθ' ὅρκου, ὅ,τι θὰ ἡδυνάτῃ τις νὰ ἀρνηθῇ μεθ' ὅρκου (32, 1).

ἄρα: ἐν 31, 16=ὥς φαίνεται. Ἐν 19, 13 **ἀλλ' ἄρα**=ἀλλ' ἄληθῶς.

ἀργαλέος: δυσχερής, δύσκολος, μέγας (47, 15). Ἐπὶ ἀνέμου σφοδρός, φοβερός· ἐπὶ νόσου βαρεῖα (9, 27).

ἀρετή: προτέρημα (3, 14).

Ἄρης: ὁ θεὸς τοῦ πολέμου καὶ μετωνυμικῶς ὁ πόλεμος.

Ἄρης Μακεδών: κατ' ἀντονομασίαν οἱ Μακεδόνες (Φίλιππος κλπ.) 72.

ἀρίσημος: ἐπίσημος, πασίγνωστος (ἐκ τοῦ ἐπιτ. ἀρι- καὶ σῆμα) 4, 29.

ἀριστεύω: ἀνδραγαθῶ (ἐπὶ μαχομένου) 4, 33.

Ἀριστοτέλης: Ὁ Ἀριστοτέλης (384 — 323 π. Χ.) ἦλθεν ἐκ Σταγείρων τῆς Χαλκιδικῆς, τῆς πατρίδος αὐτοῦ, εἰς Ἀθήνας χάριν σπουδῶν ἐν ἡλικίᾳ σχεδὸν 17 ἐτῶν καὶ ἐμαθήτευσε παρὰ

Πλάτωνι ἐπὶ 28 ὅλα ἔτη. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου μεταβὰς εἰς Ἀταρνέα τῆς Αἰολίδος ἐνυμφεύθη Πυθιάδα, τὴν ἀνεψιὰν τοῦ ἐκεῖ ἡγεμόνος Ἑρμείου. Τρία ἔτη μετὰ τοῦτο ἀπῆλθεν εἰς Μυτιλήνην, ἐκεῖθεν δὲ προσληφθεὶς διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου διέτριψεν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Φιλίππου ἐπὶ 8 ἔτη. Ἐπανελθὼν ἔπειτα εἰς Ἀθήνας ἐδίδασκεν ἐν τῷ Λυκείῳ τὸ φιλοσοφικὸν αὐτοῦ σύστημα γενόμενος ἀρχηγὸς τῶν Περιπατητικῶν κληθέντων φιλοσόφων· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου μὴ δυνάμενος νὰ μένῃ ἐν Ἀθήναις διὰ πολιτικούς λόγους ἀνεχώρησεν εἰς Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, ἔνθα κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος (322) νοσήσας ἐτελεύτησε, τῆς γυναικὸς αὐτοῦ προαποθανούσης ἐν Ἀθήναις.

Εἰς τὸν θεῖον τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, τὸν ὕστερον ἡγεμόνα τοῦ Ἀταρνέως Ἑρμείαν, ἀναφέρεται τὸ τὴν ἀρετὴν ἐξυμνοῦν μελικὸν αὐτοῦ ποίημα (57). Ὁ Ἀριστοτέλης ἐγνωρίσθη πρὸς αὐτὸν ἐν Ἀθήναις τὸ πρῶτον, ὅπου ὁ Ἑρμείας ἦλθε χάριν σπουδῶν μαθητεύσας παρ' ἀμφοτέροις τοῖς τότε ἀκμάζουσι φιλοσόφοις, τῷ τε Πλάτωνι πρότερον καὶ αὐτῷ τῷ Ἀριστοτέλει μετὰ τοῦτον. Ὅτε δὲ μετέβη ὁ φιλόσοφος εἰς Ἀταρνέα, ὁ Ἑρμείας εἶχεν ἤδη καταστῆ ἡγεμὼν ἐκεῖ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ κράτος αὐτοῦ διὰ κατακτήσεως τῶν γειτονικῶν μερῶν. Τούτου ἕνεκα ἀπέβη λίαν ἐπιφοβὸς τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν, ὁ δὲ ἐν περσικῇ ὑπηρεσίᾳ ὡς σατραπῆς διατελὼν Μέντωρ ἐπέτυχε νὰ συλλάβῃ αὐτὸν διὰ προδοσίας καὶ νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον (τῷ 344 π. Χ.). Τὴν μνήμην λοιπὸν τούτου, ἀγαθοῦ ὄντος καὶ σπουδαίου ἀνδρός, τιμῶν ὁ Ἀριστοτέλης συνέταξε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ποίημα (57).

Ἀριστοφῶν: Νάξιος ἐξυμνούμενος ὑπ' Ἀρχιλόχου διὰ τοῦ 73 ἐπιγράμματος μετὰ τοῦ Μεγατίμου. Ἀμφοτέρους ὀνομάζει ὁ ποιητὴς στύλους τῆς Νάξου ὑψηλοὺς (73).

Ἀρνιαδας: Κερκυραῖος, ὅστις ἐφονεύθη ἀριστεύων ἐν μάχῃ πρὸς τοὺς Ἡπειρώτας, ἴσως Ἀμβρακιώτας, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀράχθου, ὅπου εἶχε καταπλεύσει ὁ κερκυραϊκὸς στόλος μεταξὺ τοῦ 7 καὶ 8 π. Χ. αἰῶνος. Ἡ στήλη, ἐφ' ἧς τὸ ἐπίγραμμα, κεῖται ἐν τῷ Μουσείῳ Κερκύρας (60).

Ἀρπυιαι: προσωποποιήσεις τῶν ἀρπακτικῶν καὶ ὀλεθρίων θυελλῶν καὶ δαίμονες τοῦ ταχέος καὶ αἰφνιδίου θανάτου. Ὄνόματα αὐτῶν φέρονται Ποδάργη, Ἀελλόπους ἢ Ἀελλώ, Θύελλα,

᾽Ωκυπέτη. Ἐν 19, 17 τὸ **ταχεῶν** Ἀρπυιῶν εἶναι κατὰ συστολήν ἀντὶ **ταχειῶν**, ἡ δὲ γενικὴ εἶναι β' ὅρος συγκρίσεως τοῦ ᾠκυτερος.

ἄρπυς: ἄρκυς, δίκτυον, μεταφορ. ὁ ἔρως. Ἐν 57, 7 ἡ σειρὰ εἶναι: ἐπεὶ βάλλεις φρένας εἰς τοῖον ἄθ. ἄρπυν = ἐπειδὴ ἐμβάλλεις τὴν ψυχὴν εἰς οὕτως ἀθάνατον δίκτυον.

Ἀρχεδίκη: θυγάτηρ τοῦ Πεισιστρατίδου Ἰππίου, ἀποθα-
νοῦσα ἐν Λαμψάκῳ. Τὴν ἀρετὴν αὐτῆς ἐξυμνεῖ (τὴν σωφροσύ-
νην) ὁ Σιμωνίδης διὰ τοῦ ἐπιγράμματος 70. Ἡ σειρὰ ἐν αὐτῷ
εἶναι ἡ ἐξῆς: ἦδε κόνις κέκευθε Ἀρχ. Ἰππίου, ἀνδρὸς ἀριστεύ-
σαντος κλπ. Ἀνὴρ τῆς Ἀρχεδίκης ἦτο Αἰαντίδης ὁ Λαμψάκου
τύραννος, τῶν δὲ ἀδελφῶν αὐτῆς εἷς εἶναι γνωστός, ὁ ὀνομαζό-
μενος, ὡς ὁ πάππος, Πεισίστρατος, ὅστις καὶ ἄρχων ἔγινεν ἐν
Ἀθῆναις.

Ἀρχίλοχος: (ὁ Τηλεσικλέους) ἔζη περὶ τὸ 700 π. Χ. Ἐξ
εὐγενοῦς ἱερατικοῦ οἴκου τῆς Πάρου καταγόμενος ἀπῆλθε μετὰ
τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ ἄλλων Παρίων εἰς Θάσον· ἡ ἀποικία
δ' ὅμως αὕτη περιπλακεῖσα εἰς πόλεμον πρὸς τοὺς ἐγχωρίους
κατοίκους τῶν Θρακικῶν παραλίων (Σαῖους) καὶ πρὸς τοὺς προ-
τέρους Ἑλλήνας ἀποίκους ἐδυστύχησεν, ὁ δ' Ἀρχίλοχος ἐπανήλ-
θεν εἰς τὴν πατρίδα. Ἐν Πάρῳ στενὰς ἔχων σχέσεις πρὸς τὸν
οἶκον τοῦ Λυκάμβᾳ ἠράσθη τῆς νεωτάτης θυγατρὸς αὐτοῦ Νεο-
βούλης, ἣν καὶ ἐμνηστεύθη· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λυκάμβας ὕστερον
παρέβη τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ, διὰ τοῦτο πικρῶς ἐπετέθη κατ'
αὐτοῦ διὰ τῶν ποιημάτων ὁ Ἀρχίλοχος, ὥστε ἔλεγον, ὅτι ἔφε-
ρεν αὐτὸν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ εἰς τὴν δι' ἀγχόνης αὐτοκτονίαν.
Τέλος ὁ ποιητὴς ἔπεσεν ἐν τινὶ μάχῃ τῶν Παρίων πρὸς τοὺς
Ναξίους φονευθεὶς ὑπὸ τινος Ναξίου καλουμένου Καλλώνδα.

Ὁ Ἀρχίλοχος δὲν ἦτο μόνον ἐλεγειακὸς ποιητής, ἀλλὰ καὶ
κατ' ἐξοχὴν ἱαμβογράφος. Τὰ δημῶδη σκώμματα παραλαβὼν
πρῶτος αὐτὸς διεμόρφωσε τεχνικῶς εἰς ποίησιν ἰδίου μέτρου καὶ
ῥυθμοῦ, τὴν σατυρικὴν ἱαμβικὴν, ἀναβιβάσας αὐτὴν εἰς ἀνυπέρ-
βλητον ἐντέλειαν.

Τὰ ποιήματ' αὐτοῦ ἦσαν ἐλεγεῖαι, ἱamboi, τροχαῖκὰ τετράμε-
τρα, ἐπῳδοὶ καὶ ὕμνοι· ἅπαντα δ' ὅμως πλὴν τινῶν ἀποσπασμά-
των δυστυχῶς ἐχάθησαν. Καὶ αἱ μὲν ἐλεγεῖαι ἦσαν χαρακτηρὸς
πολεμικοῦ καὶ παραμυθητικοῦ, ἐν δὲ τοῖς ἱάμβοις ὁ ποιητὴς ἐξέ-
φραζεν ὀργὴν καὶ πικρίαν*. Τὰ τροχαῖκὰ τετράμετρα σκωπτικὰ

καὶ πικρῶς σαρκαστικά περιέχουσιν ἅμα καὶ διδασκαλίαν καὶ παραίνεσιν, οἱ δ' ἐπωδοὶ εἶναι στίχοι λαμβικοί βραχύτεροι τιθέμενοι μετ' ἄλλους μακροτέρους κατὰ κανονικὴν σειράν, ἐνίοτε δὲ καὶ προηγούμενοι αὐτῶν ὡς προφδοί.

Γλῶσσαν ὁ Ἀρχίλοχος μετεχειρίσθη τὴν ἐπ' αὐτοῦ καθαρὰν ἰωνικὴν. Εἶχεν ἀκρίβειαν, πάθος καὶ πικρίαν, μάλιστα δ' ἰὸν σκορπιώδη, ἀλλὰ καὶ εὖστοχον ἀστεϊσμόν.

Τὰς ὑποθέσεις ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου καὶ προσέβαλλε πᾶν διάστροφον, θέσας οὕτω τὰ θεμέλια τῆς κωμωδίας, ὁμολογεῖται δ' ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὡς εἰς τῶν μεγίστων ποιητῶν καὶ θεωρεῖται ἴσος πρὸς τὸν Ὅμηρον. Τὴν μεγίστην ἀξίαν τοῦ Ἀρχιλόχου διεκήρυξε καὶ αὐτὸ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν· διότι τὸν φονέα αὐτοῦ, ἐλθόντα νὰ ἐπερωτήσῃ τὸν θεόν, διέταξεν ἡ Πυθία νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ναοῦ, ὡς ὄντα φονέα τοῦ θεράποντος τῶν Μουσῶν, οἱ δὲ Πάριοι ἐτίμων τὸν ποιητὴν ὡς θεόν.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 34 ἀποσπάσματι ὁ ποιητὴς κυρύττεται ὑπὲρ ἀθαμβίας ἢ ἀπαθείας πρὸς τὰ ἐν τῷ κόσμῳ μέγιστα.

ἀσάμενοι: αἰολ. ἀντὶ ἀτῶμενοι = λυπούμενοι (44, 2).

ἄση: στενοχωρία (45, 3).

ἀσκέω-ᾶ (σέβας): σέβομαι, τιμῶ (57, 15).

ἀσπίς: τίθεται καὶ μετωνυμικῶς ἀντὶ τοῦ **ἀσπιδιῶται** = ὀπλῖται (71, 4).

ἄσυνέτημι: αἰολ. ἀντὶ **ἄσυνετῶ** = οὐ συνήμι = δὲν ἐννοῶ. Ὁ μεταπλασμός οὗτος τῶν συνηρημένων ῥημάτων κατὰ τὰ εἰς μὴ ἀρχαϊότατα ἐν τῇ αἰολικῇ διαλέκτῳ ἀρξάμενος εἶναι ἐν τῶν σπουδαιοτέρων χαρακτηριστικῶν τῆς γλώσσης τῶν Αἰολέων (42, 1).

Τῆς ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ αἰολικῆς, ἐν ἣν ὑπάγεται καὶ ἡ τῆς Λέσβου (Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ), χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ ἐξῆς:

α') Ἔχει τὸ βαρύτονον: θεός, θῦμος, πόταμος.

β') Ἔχει αὖ καὶ οἱ ἀντὶ μακροῦ α καὶ ω ἢ ου, ὅπου συνέβη ἀντέκτασις πρὸ τοῦ νσ, λ. χ. **παῖσα, λέγοισα**, ἀντὶ **πᾶσα, λέγουσα**.

γ') Ἔχει τὴν ψίλωσιν, δηλ. τὴν ἀπώλειαν τοῦ δασέος: ὕμμες, ἵππος κ.λ.π.

δ') Διέσσωσε τὸ ὑποτακτ. φωνῆεν τῆς ἀρχαίας διφθόγγου **υι**, οἶον **λυίω, πῆλυι**, κ.λ.π. ἔν τισι δὲ καὶ τὸ ὑποτακτ. τῆς **αυ** καὶ **ευ** λ. χ. **ναῦος, ἔχευε**.

ε') Διέσωσε τὰ διπλᾶ ἢ ἔνρινα, ἂν ταῦτα προῆλθον ἐξ ἀφομοιώσεως ἐνρίνου ἢ ὑγροῦ καὶ ἡμιφώνου (σ, j) καὶ τὰνάπαλιν ἐξ ἀφομοιώσεως τοῦ σ ἢ j πρὸς ὑγρὸν ἢ ἔνρινον: ἔστειλλα, ἀέρρω, ἱμέρρει κ.λ.π.

στ') Διέσωσε τὰ ττ, ππ, σσ, ἂν προῆλθον ἐξ ἀφομοιώσεως προηγουμένου δ πρὸς ἐπόμενον τ ἢ π: ὅττι, ὅππως· ἢ καὶ ἐκ τῆς συγχωνεύσεως τ καὶ j, λ. χ. ὅσον κλπ.

ζ') Ἐτήρησε τὸ σδ ἀντὶ ζ: συρίσδες, Σδεύς.

η') Ἐχει τὴν πρόθεσιν ἀπὺ ἀντὶ ἀπὸ καὶ τὸ ἱα ἀντὶ μία.

θ') Τρέπει τὸ βραχὺ α εἰς ο, οἷον ὄν ἀντὶ ἄν=ἀνά, ὄνω=ἄνω κλπ.

ἀσχαλάω: ἀσχάλλω, λυποῦμαι (37, 6).

Ἀσώπιχος: παῖς ἐξ Ὁρχομενοῦ, εἰς ὃν ἀναφέρεται ὁ ἰδ' τῶν Ὀλυμπιονικῶν τοῦ Πινδάρου. Ὁ Ἀσώπιχος ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον τῷ 476 π. Χ., ἐψάλη δὲ τὸ ἄσμα ἐν Ὁρχομενῷ ὑπὸ φίλων τοῦ νικητοῦ, καθ' ὃν χρόνον ἐβράδιζον πρὸς τὸν βωμὸν τῶν Χαρίτων οὗτοι μετ' αὐτοῦ, ἵνα ἀφιερώσωσιν εἰς αὐτὰς τὸν ἀπονεμηθέντα εἰς αὐτὸν στέφανον τῆς νίκης. Ἡ σειρά τῶν λέξεων εἶναι: ὦ ἀοίδιμοι Χάριτες, βασιλείαι λιπαρᾶς Ἐρχομενοῦ, λαχοῖσαι Καφ. ὑδάτων, ταί τε ναίετε καλ. ἔδραν, ἐπίσκοποι κλπ. κλῦτε (56).

ἀτάρ: ἀλλά· συγγενὲς πρὸς τὸ λατ. **at** (1, 4).

Ἀταρνεύς: πόλις Αἰολίδος τῆς Μ. Ἀσίας. Ἰδὲ καὶ ἔντροφος.

ἀτασθαλία: ἀλαζονεία, ἀνθράδεια, ἀνοησία. Ἐν 70 ἐξ ἀτασθαλίην = μέχρι ἀλαζονείας (70, 4).

ἄτερ: ἄνευ (56, 8).

ἄτεροι: κρᾶσις = οἱ ἕτεροι, τὸ ἕτερον κόμμα (41).

ἄτη: (ἐκ τοῦ ἁάω) = ζημία· τὸ ἀντίθετον κέρδος· β') ἀπάτη· ἄτης ἄνθεα = τὰ σπέρματα, τοὺς βλαστοὺς τῆς ἀπάτης (7, 36).

ἀτιμία: (α—στερ. καὶ τιμῇ) = περιφρόνησις (2, 10).

ἀτρεμίζω: μέλλ. ἀτρεμοῦμαι = θὰ μείνω ἥσυχος (16, 5).

ἀτρυγέτος: (α—στερ. καὶ τρυγέω = ξηραίνω) = ἀστείρευτος (8, 19).

αυαίνω: ξηραίνω (7, 36).

αυγή: λάμψις. **αὐγαὶ ἀελίου** = ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου καὶ μεταφορ. ἡ ζωή. **αὐγαὶ ἀελίου** = αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. Ἐν 6, 2 **αὐγῆς ἡελίου** = ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. ὁμῶς **αὐγαῖς** =

= ὁμοίως ταῖς ἀκτῖσι (τοῦ ἡλίου), ὅπως τὸ φῶς (τοῦ ἡλίου).

αὐδά: (δωρ.) αὐδή, ἡ ἀνθρωπίνη φωνὴ καὶ ἡ παράκλησις ἢ εὐχὴ τινος πρὸς θεόν, προσευχή. Ἐν 45, 6 **τὰς ἑμας αὐδῶς** (αἰολ.) ἀντὶ ἑμῆς αὐδῆς, τῆς προσευχῆς μου, τῆς δεήσεώς μου.

αὐτα: (αἰολ.) ἀντὶ αὐτῆ. Ἰδὲ **ἀσυνέτημι**.

ἄφντά: δωρ. ἡ **αὐτῇ**=μάχη. Τὸ ἐπίγραμμα 60, ἐν ᾧ φέρεται ἡ λέξις αὕτη, εἶναι γεγραμμένον βουστροφηδόν, ἐξ οὗ φαίνεται καὶ ἡ ἀρχαιότης αὐτοῦ. Ταύτην δεικνύει προσέτι ἡ γλῶσσα, τὸ μέτρον (δακτυλικόν) καὶ ἡ χοῆσις τοῦ δίγαμμα (F).

αὐτάγρετος: (αὐτὸς-ἀγρέω)= αὐθαίρετος, ἐκούσιος.

αὐτοσχεδίη: ἡ ἐκ τοῦ συστάδην μάχη.

αὐτοσχεδόν: ἐκ τοῦ συστάδην.

ἄφαρ: ἐπίρρ.= ἐν τῷ ἅμα, ταχέως. Ἐν 19, 18 **ἄφαρ εἰσὶ πόδες**= περρωτοὶ εἶναι οἱ πόδες, ταχύτατοι.

ἄφαρπαγῇ: ἐπίρρ.= ληστρικῶς.

ἄφραδίη: (ἐκ τοῦ ἀφραδῆς, ὃ ἐκ τοῦ α στερ. καὶ φράζομαι)= ἀνοησία.

ἀφραίνω: ἀνοηταίνω, κάμνω ἀνοησίας, φέρομαι ἀνοήτως.

Ἀφροδίτα: αἰολ. ἢ Ἀφροδίτη. Πρβλ. 42, 1 καὶ λέξιν **ἀσυνέτημι**.

ἄφνκτος: ἀναπόφνκτος.

ἄχέω: ἡχῶ. Ἐν 55, 18 τὸ **ἄχεϊτ'** εἶναι ἀμετάβλητον= ἡχεῖτε, τὸ δὲ μετ' αὐτὸ **ἄχεϊτε** μεταβατικόν= ὑμνεῖτε (τὴν Σεμέλην).

ἄχθομαι: εἶμαι φορτωμένος, κατάφορτος, πλήρης (ἐπὶ τραπέζης).

Ἀχώ: (δωρ. ἢ Ἡχώ), κλητ. Ἀχοῖ. Ἐν 56, 21 ἡ Ἡχώ σημαίνει τὴν ἀντήχησιν τῶν ἁσμάτων καὶ ἐπευφημιῶν, δι' ὧν τιμᾶται ὁ νικητής. Ἡ Ἡχώ ἐμυθολογεῖτο, ὅτι ἦτο μία τῶν Νυμφῶν, εἰς ἄκρον λάλος, ἀλλὰ καὶ τόσον δυσειδής, ὥστε ἔμενε πάντοτε κεκρυμμένη καὶ μόνον ἡ φωνὴ της ἠκούετο.

βαθυκῆτης: βαθὺς καὶ χαίνων (πόντος), βαθύκοιλος, βαθύκολπος (ἐκ τοῦ **βαθύς**—**κῆτος**=χάσμα, κοιλότης), ὅθεν καὶ ἡ Λακεδαιμίων παρ' Ὀμήρῳ **κητώεσσα**=πλήρης σχισμῶν τοῦ ἐδάφους, χαραδρῶδης. Τὸ κῆτος καὶ κητώεσσα συγγενεύουσι τοῖς **Καιάδας, Καιάτας, Κεάτας** (τόπος ὀρυγματώδης), **Καίατα**, **κεάζειν** (σχίζειν, διὸ καὶ τὸ **κητώεσσα** ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ **καιετώεσσα**).

Βακχυλίδης: τοῦ Σιμωνίδου ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς ἦτο ὁ

Βακχυλίδης. Οὗτος ὁμότεχνος πρὸς τὸν θεῖον καὶ ὁπαδὸς αὐτοῦ ἔζησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν Συρακούσαις, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἱέρωνος, πρὸς ὃν εἶχε γνωρισθῇ διὰ τοῦ Σιμωνίδου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τυράννου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του Κέων, ἐξ ἧς καὶ πάλιν ἀπεδήμησεν εἰς Πελοπόννησον.

Ἐγραψε δωριστὶ παιᾶνας, ἐπινίκους, διθυράμβους, ἐρωτικά, ἐπιγράμματα κλπ. Χαρακτηριστικὸν δ' αὐτοῦ ἦτο, ὅτι ἐστερεῖτο τοῦ ὕψους τῶν ἰδεῶν καὶ τοῦ βάθους τῶν αἰσθημάτων, ἐν σχέσει πρὸς τὸν Σιμωνίδην καὶ Πίνδαρον, ἀλλὰ διεκρίνεται πάλιν ἐξ ἄλλου διὰ τὴν χάριν καὶ γλαφυρότητα.

Τῶν ἔργων αὐτοῦ μέχρι πρό τιнос ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα εἴχομεν· πρὸ ὀλίγων δ' ὅμως ἐτῶν ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ ἀκέραια ᾠσματα.

Τῶν νεωστὶ ἀνακαλυφθέντων εἶναι τὸ ὑπ' ἀριθ. 53 ὑφ' ἡμῶν καταχωριζόμενον.

βάλλομαι: ἐν 55,16 **βάλλεται**=διασπεύρονται, φύονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (φυτά).

βάρναμαι: δωρ. ἀντὶ μάρναμαι = μάχομαι.

βασίλεια: (ἡ): βασιλίσσα.

βασιλεύτερος: μεγαλύτερος βασιλεύς, ἰσχυρότερος.

βένθος: βάθος.

βιάομαι: βιάζομαι, πιέζω, ἀναγκάζω.

βιβάω: Ἐν 56,13 βιβῶντα = χορεύοντα (βαίνοντα).

βίος: ὁ βίος, ἡ ζωὴ καὶ τὰ πρὸς αὐτὴν ἀναγκαῖα· **βίον** **ξυλλέγομαι** **χερσὶν** = εἶμαι ἀποχειροβίωτος, ζῶ ἐργαζόμενος διὰ τῶν χειρῶν μου.

βλώσκει: ἀόρ. ἔμολον=ἔρχομαι, ἦλθον. Ἐν 52, 5 **ῥ μή...** **μόλη** = **ῥ ἂν μή μόλη** = εἰς ὅντινα δὲν ἔλθῃ.

Βορέας: Οὗτος ἐν 3 λέγεται θρηήκιος (θρακικὸς), ὥς ἐκ Θράκης πνέων εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα. Ἡ Θράκη ἐθεωρεῖτο ἔδρα τῶν ἀνέμων καὶ μάλιστα τοῦ Βορέου. Χαρακτηριστικὸν δὲ τῶν ἀνέμων ἡ ταχύτης, ὥστε καὶ παρ' ἡμῖν ἔτι λέγεται ἐπὶ τοῦ τάχιστα ἐξαφανιζομένου «ἄνεμος ἔγινε». **παῖδες Βορέω**: ὁ Ζῆτις καὶ Κάλαις, ὧν οἱ πόδες πετρωτοί. (19,18).

βόστρυχος: ὁ τῆς κόμης πλόκαμος.

βοτὸν: τὸ ζῷον (τὸ βόσκον).

βουλεύω: κάμνω συμβούλιον (17, 1).

βουλῆεις: νοήμων, σκεπτικός.

βούλομαι : ἐν 24, 1 βούλεο = προτίμα.

Βρόμιος : ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, ὡς καὶ τὸ Ἑριβόας. Τὸ Βρόμιος ἐκ τοῦ Βρόμος (κρότος, πάταγος, ταραχὴ) = θορυβώδης, ἄγριος· τὸ δὲ Ἑριβόας (ἐρι-βοάω) = ὁ ἰσχυρῶς βοῶν, ἀλαλάζων καὶ μακρὰν ἀκουόμενος. Οὕτω καὶ ἐρίβρομος ἐκ τοῦ βαρέος καὶ θορυβώδους ἤχου τῶν αὐλῶν καὶ τοῦ ἀλαλαγμοῦ, δι' ὧν συνωδεύετο ἡ λατρεία αὐτοῦ. Ἐν 55, 9 ἡ σειρὰ εἶναι· ὃν καλέομεν ἡμεῖς οἱ βροτοὶ Βρόμιον, τοῦ ἔμολον μελπέμεν.

βρότειον γένος : τὸ ἀνθρώπινον γένος.

βρότος : (μείρομαι, μόρος, mors, μορτὸς, βροτὸς) = θνητός, ἀνθρώπος.

Βύκχις : ὁ Βύκχις, Βάκχος (43, 2). Περὶ αἰολικῆς ἰδὲ ἀσυνέτημι.

βωμός : ἐν 50, 3 ὁ τάφος λέγεται βωμός, διότι ἐπ' αὐτοῦ ἐτελοῦντο θυσίαι εἰς τοὺς πεσόντας ὡς εἰς ἥρωας. Ἐν ταῖς οἰκίαις βωμός ὑπῆρχεν ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης χάριν τῶν σπονδῶν.

γάνος : (τό) : ἡδονή.

γάρ : πλὴν τῆς αἰτιολ. σημασίας ἔχει καὶ βεβαιωτικὴν. Ἐν 2, 1 εἶναι βεβαιωτικόν. Ὅτι ἡ ἀρχαιοτάτη σημασία τοῦ γάρ εἶναι βεβαιωτικὴ, γνωστόν. Ἰδὲ καὶ Ἡρόδ. VI, II «ἐπὶ ξυροῦ γάρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, ἄνδρες Ἴωνες». Ἐν 3, 11 ὁ γάρ εἶναι ἐπεξηγηματικός· οἱ μὲν γάρ = ὅσοι μὲν δηλαδή.

γαρύω : λέγω, ὁμιλῶ. Ἐν 53, 12 συνετὰ γαρύω = φρόνιμα λέγω, φρόνιμα ὁμιλῶ.

γαστήρ : κοιλία, ἡ κοιλότης τῆς ἀσπίδος.

γελάω-ω : δηλωτικὸν τοῦτο χαρᾶς (ἐν 13, 9) τῆς ἐκ τοῦ φωτὸς παραγομένης, διότι τὸ φωτιζόμενον μέρος τῆς γῆς φαίνεται ὡραιότερον.

γενέθλα : (ἡ) γενεά.

γένεσθαι : (αἰολ.) ἀντὶ γενέσθαι = νὰ γίνῃ.

γένος ἐξοπίσω : ἡ μέλλουσα γενεά, οἱ ἀπόγονοι.

γεραρός : σεβαστός, ἄξιος λόγου (ἐπὶ τραπέζης).

γέρας : βραβεῖον, ἐπιβράβευσις. Ἐν 27, 15 καὶ εἰς βράβευσιν, εἰς ἐπισφράγισιν.

Γῆ : ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς ἐννοεῖται καὶ ἡ καθ' αὐτὸ γῆ, ὁ τόπος (41, 5).

γῆ : τὸ χῶμα (29, 4).

γῆ πατρίς : ἡ γῆ τῶν πατέρων ἡμῶν, ἡ πατρίς.

Γίγαντες: υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, τεράστια ἀνθρωποειδῆ ὄντα τό τε ὕψος καὶ τὴν δύναμιν, ἔχοντες πόδας ὀφιοειδεῖς. Ἐπαναστάντες ἀσεβῶς κατὰ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν ἐκεραυνώθησαν ὑπὸ τοῦ Διός, βοηθοῦντος καὶ τοῦ Ἡρακλέους. Εἶναι σύμβολα τῶν ἀκαταδαμάστων καὶ ἀγρίων δυνάμεων τῆς φύσεως.

γίγνομαι: ἐν 19, 1 **γίγνεται**=ὑπάρχει. Ἐν 6, 11 **ἐν θυμῷ γίγνεται**=εἰσχωρεῖ (εἰσχωροῦσιν) εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν, αἰσθανόμεθα, πάσχομεν.

γνόφαλλον: (ἐκ τοῦ κνάμπω, ὅθεν καὶ γναφεὺς) τὸ μαλὶον καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ προσκεφάλαιον.

γνώμη: ἐν 72 ἡ πολιτικὴ σύνεσις, τὸ δὲ **ῥώμη** ἡ στρατιωτικὴ δύναμις.

γός: θοῖνος· **πρὸ γόνων**=ἀντὶ θοῖνων.

γουννοῦμαι: (ἐκ τοῦ γόνυ, γουνόομαι)=ἰκετεύω γονυκλινής.

Γύγης: Βασιλεὺς Λυδῶν, σύγχρονος Ἀρχιλόχου, παροιμώδης ἐπὶ πλούτῳ, ὥς ὁ Κροῖσος. Ἐν 34 **τὰ Γύγεω**=τὰ πλούτη τοῦ Γύγου.

γυμνῆτες: οἱ ψилоὶ στρατιῶται φέροντες σφενδόνην καὶ δόρυ ξυστὸν ἢ ἀκόντιον ἢ ῥόπαλον, ἦσαν δ' Εἰλωτες. Ἡ θέσις αὐτῶν ἐν τῷ στρατῷ ἦτο νὰ ἴστανται πλησίον τῶν ὀπλιτῶν, κρυπτόμενοι ὀπισθεν αὐτῶν, ἐκεῖθεν δ' ἐλιθοβόλουν ἢ ἠκόντιζον εἰς τοὺς πολεμίους.

δαιδάλεος: (ἐκ τοῦ δαίδαλος)=τεχνικός, πεποικιλμένος, καλλιτεχνικῶς ἐξειργασμένος.

δαῖζω: σπαράττω, σχίζω.

δαίμων: ὁ θεός, ἡ τύχη.

δάϊος: δῆϊος, καταστρεπτικός.

δαῖς - δαῖδος - δαῖδι καὶ δαῖ: ἡ μάχη.

δαῖς, δαιτός: συμπόσιον. Ἐν 7, 10 ὁ βίος τῶν πλουσίων παραβάλλεται πρὸς ἡδονικὸν συμπόσιον, οὗ τὰς ἡδονὰς οὗτοι δὲν δύνανται νὰ ὑπομείνωσιν ἡσυχῶς, ἀλλ' ὑβρίζουσι (φέρονται ὑβριστικῶς), ὅταν κορεσθῶσιν.

δαίω: διδάσκω, φωτίζω. **δαεῖς**=διδασκόμενος (9, 16). Ἡ ῥίζα **δα** σημαίνει τὸ καίειν (δᾶς) καὶ φωτίζειν.

δακέθυμος: δάκνων, πικραίνων τὴν καρδίαν.

δακῶν: ἄορ. τοῦ δάκνω=δαγκάνω.

δαμνάω καὶ δάμνημι: ἐν 55, 3 **μή με δάμνα**=μὴ κατάβαλλε (βασάνιζε τὴν ψυχὴν μου)· **δεδμημένος**=καταβεβλημένος.

δασμός: (ἐκ τοῦ δαίω)=διανομή. Ἐν 30 ὑπὸ τὴν ἀλληγορικὴν ἔννοιαν τῆς διανομῆς τῶν κερδῶν τοῦ πλοίου δηλοῦται ἡ διανομή τῆς γῆς ἐν Μεγάροις ὑπὸ τῶν δημοκρατικῶν ἅμα τῇ ἐπικρατήσει αὐτῶν.

δέ: ἔχει καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ τότε, ὡς ἐν 4, 27.

δέδεται: πρkm. τοῦ δέομαι—δοῦμαι = δένομαι. Ἐν 28, 6 γλῶσσα δέ οἱ δέδεται = ἡ δὲ γλῶσσα αὐτοῦ εἶναι δεδεμένη. Οὕτω καὶ ἡμεῖς λέγομεν «ἔχεις λιλιά; ἔχεις μιλιά».

δεδμημένος: παθ. πρkm. τοῦ δάμνημι, ἀλλὰ καὶ τοῦ δέμω. ὅταν εἶναι τοῦ δάμνημι = καταβεβλημένος, ὅταν δὲ τοῦ δέμω = ἐκτισμένος.

δειλός: κατὰ Θεόγγιν (21) κακός, χυδαῖος.

δειμαίνω: φοβοῦμαι.

δεινὸς ἰδεῖν: φοβερὸς τὴν ὄψιν.

δέρομαι: ἐκδέρομαι, γδέρομαι. Ἐν 40, 7 ἄσκὸς δεδάροθαι = νὰ ἐκδαρῶ καὶ νὰ γίνω ἄσκὸς (κατηγορ.).

δεύτερος: ἐπὶ ἀγώνων τρέχω δεύτερος = ἔρχομαι κατώτερος. Ἐν 71 οὐ δεύτεροι ἐδράμομεν = δὲν ἐδείχθημεν κατώτεροι.

δέχομαι: ἐπὶ μαχητοῦ = ἀνθίσταμαι.

δή: ἤδη.

δήμος: καταστρεπτικός, ἐχθρὸς (4, 12).

δηιοτῆς-τῆτος: (ἐκ τοῦ δήμος) ἡ μάχη, ἡ σφαγή. **φεύγω** **δηιοτῆτα** = διαφεύγω τὴν σφαγὴν (1, 19).

δήμος: 7, 23 ἐν δήμῳ = ἐντὸς τῆς πατρίδος, ἐν τῷ ἐσωτερικῷ. Ἡ λέξις **δήμος** ἐσήμαινε τὸ πρῶτον τόπον περικλεισμένον καὶ περιφραγμένον χρησιμεύοντα εἰς οἰκήσιν ἀνθρώπων.

Δημοσθένης: ὁ ῥήτωρ, ὡς γνωστόν, ἠτύοκτόνησε διὰ δηλητηρίου ἐν Καλαυρείᾳ (νῦν Πόρρο), ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ποσειδῶνος.

Οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ 42 ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου του δηλ. τῷ 280, ἔστησαν ἐν τῇ ἀγορᾷ τὸν ἀνδριάντα αὐτοῦ, κάτωθεν τοῦ οἴου ἐπέγραψαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 72 ἐπίγραμμα.

δημόσιος: ὁ τοῦ δήμου, **δημόσιον κακὸν** = κακὸν τοῦ δήμου, δημοσία συμφορά, καταστροφὴ τοῦ λαοῦ.

δὴν: χρον. ἐπίρρ. = πολὺν χρόνον. Ὡς κατηγορ. = πολυχρόνιος. Οὕτως ἐν 8, 19 καὶ 6, 7 (τὰ ἔργα τῆς ὕβρεως οὐ πέλαι δὴν = δὲν τυγχάνουσι πολυχρόνια, ἀλλὰ ἀνεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα).

δηρόν : ἐπίρρ. χρόν. = πολλὸν χρόνον.

δηῦτε : (δη-αὔτε) = δὰ πάλιν.

δήω : μέλλων ἐκ τῆς ῥίζης **δα** = θὰ εὔρω.

διαβαίνω : ἐν 2, 31 ἀνοίγω τὰ σκέλη, διασκελίζω.

διαπεπιλεγμένος : (πλῖξ : δωρικῶς = βῆμα) ὁ κάμων με-
γάλα βήματα.

δίδνμος : ποιητ. ἀντὶ δύο.

δίδωμι : ἐν 16, 3 διδῶσιν = ἀναθέτουσιν. Ἐν 40, 2 διδόν-
τος = ἐν ᾧ ἔδιδεν.

διέπω : διηγούμαι.

διέρχομαι : ἐν 41, 17 διῆλθον = ἐπετέλεσα, ἔκαμον.

δίξημαι : ζητῶ.

διθύραμβος : ἐν τῶν πολλῶν εἰδῶν τῆς Λυρικῆς καὶ τοῦτο
ἦτο ἐνθουσιῶδες ᾄσμα εἰς Διόνυσον, συνδεδεμένον μετὰ μεγάλης
κινήσεως καὶ ὀρχήσεως, κινουὺν τὴν ψυχὴν εἰς ἐμπαθῆ κατάστασιν
λυπηρὰν ἢ φαιδρὰν. Τί ἐσήμαινε τὸ ὄνομ' αὐτοῦ, παραμένει μέ-
χρι τοῦδε ἄγνωστον, αὐτὸ δὲ φαίνεται προσελθὸν ἐκ τῶν ἀνειμέ-
νων διονυσιακῶν ἑορτῶν καὶ παιδιῶν, δι' ὃ καὶ ἐκαλλιεργήθη ἐν
χώραις οἰνοφόροις, οἷαι ἡ Νάξος, αἱ Θῆβαι, ὁ Σικυὼν, ἡ Κόριν-
θος, ἡ καὶ πατρὶς αὐτοῦ φερομένη. Πραγματικῇ ὅμως πατρὶς τοῦ
διθύραμβου εἶναι ἡ Φρυγία, διότι ἐκεῖθεν τὸ εἶδος τοῦτο ἦλθεν
εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐν Κορίνθῳ δὲ ἐρρυθμίσθη καὶ ἐκανονίσθη τε-
χνικῶς ὑπὸ τοῦ Μηθυμναίου Ἀρίονος, ἀκμάσαντος περὶ τὸ 625
π. Χ. Εἰς τὰς Ἀθήνας εἰσήγαγε τὸν διθύραμβον Λᾶσος ὁ Ἐρμι-
νεύς. Τὸ κυριώτατον χαρακτηριστικὸν τοῦ διθύραμβου ἦτο ὁ ἀχα-
λίνωτος ἐνθουσιασμός. Ἦνιδετο δὲ πρὸς αὐλὸν ὑπὸ χοροῦ 50 ἀν-
δρῶν, ὀρχουμένων περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Διονύσου ἐνθουσιωδῶς,
ἐν ῥυθμῷ ταχεῖ, τῆς ποιήσεως αὐτοῦ οὔσης τολμηρᾶς καὶ παρα-
δόξου, διότι ἀνεφέρετο εἰς τὰ πάθη τοῦ θεοῦ τούτου.

δίκη : τὸ δίκαιον. Ἐν 8, 8 τιμωρία. Ἐν 16, 3 δῆμόν τε
φθείρωσι δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν = παραπλανῶσι τὴν ἀπονο-
μὴν τῆς δικαιοσύνης, τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν, τοὺς δικαστάς.—
δίκη χρόνου = τὸ δικαστήριον, ἡ πάροδος τοῦ χρόνου.—**Δίκη**
καὶ δωρ. **Δίκα** ἡ θεὰ Δικαιοσύνη.

δίννεντες : (αἰολ. ἀντὶ δινέοντες = ταχέως κινουόντες). Ἰδὲ
περὶ αἰολ. ἀσυνέτημι.

Διόθεν : ἀπὸ Διός, ἐκ Διός, κατὰ βούλησιν τοῦ Διός.

διώκω : κυνηγῶ, καταδιώκω. Ἐν 45, 20 διώξει = θὰ σε
κυνηγήσῃ.

δνοφερός: ζοφερός, σκοτεινός. Ἐν 20, 6 νύκτα διὰ δνο-
φερῆν = διὰ νυκτὸς σκοτεινῆς.

δοκέω·ᾧ: νομίζω. Ἐν 33, 5 καί τε δοκῶν = καὶ πάλιν
ἐν ᾧ νομίζει.

δοκή (ῆ): ἐνέδρα.

δολόεις: πλήρης δόλου, ἀπατηλός.

δονακοτρόφος: ὁ τρέφων δόνακας (καλάμους), καλαμοτρό-
φος. Περὶ Εὐρώτα γνωστὸν τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οἱ παῖδες τῶν
Σπαρτιατῶν ἐκοιμῶντο ἐπὶ καλάμων, οὓς συνέλεγον ἀπὸ τῶν
ὄχθων αὐτοῦ.

δόξα: φήμη (μέση λέξις). **δόξα ἀγαθῇ** = καλὴ φήμη (8, 4).

δόρυ: δοτ. δουρί, ἐν 71 = διὰ πολέμου.

δουλεύω: εἶμαι δοῦλος. Ἐν 41, 7 δουλεύουσα = ἐν ᾧ
πρότερον ἦτο δούλη.

δοῦπος = κτύπος.

δύη: δυστυχία.

δυνατόν: ἐν 51, 10 «τὸ μὴ γενέσθαι δυνατόν» εἶναι ὑπερ-
βατὸν ἀντὶ «τὸ μὴ δυνατόν γενέσθαι» (τὸ ἀδύνατον) δηλ. πανά-
μωμον ἄνθρωπον.

δυσάμβατος: δυσανάβατος.

δυσμενής: ἐχθρὸς (1, 13).

δυσνομία: ἡ κακὴ διοίκησις, ἡ καταπάτησις τῶν νόμων.

δώτωρ: δοτήρ· δώτορες = δοτήρες.

ἔαρ· ἥρος: τὸ ἔαρ. Ἐν 31, 5 ἥρος = ὅτε ἐπέρχεται τὸ ἔαρ,
ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔαρος. Αἱ ἑορταὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐτελοῦντο ἐν Ἑλ-
λάδι κατὰ τὸ ἔαρ, διότι τότε ἐπιστεύετο ὅτι ὁ θεὸς ἐπέστρεφεν
εἰς Ἑλλάδα ἐκ τῶν Ὑπερβορείων (Σκυθῶν), ὅπου διεχέιμαζε.

ἐαρίδρεπτος: ὁ ἐν ἔαρι δρεφθεὶς, κοπέις. Ἐν 55, 7 καθ'
ὑπαλλαγὴν ἀναφέρεται εἰς τὸ λοιβὰν ἀντὶ τῶν στεφάνων.

ἔγχος: τὸ δόρυ (1, 15).

ἔδος: κατοικία, ἔδρα.

ἐθέλω: ἐν 7, 28 οὐκ ἐθέλουσι = δὲν δύνανται. — Ἐν
40, 5 ἤθελον γάρ κεν ὡς ὑπόθεσις ἐννοεῖται τὸ εἴ μοι δυνα-
τὸν ἦν.

εἰ: ποιητικῶς συντάσσεται καὶ μεθ' Ὑποτ. ὡς ἐν 4, 35 εἰ
δὲ φύγη = ἐὰν δὲ διαφύγη.

εἶδος: ἡ μορφή. Κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ πενία, καὶ τὸ πνεῦμα
ἀμβλύνει καὶ τὸ σωματικὸν κάλλος ἀφανίζει.

εἰκῇ : ἀλογίστως. Ἐν 12, 13 **εἰκῇ μάλα λογίζεται** = λίαν ἀλογίστως τοῦτο συνηθίζεται, λίαν ἀλόγιστος συνηθεία εἶναι αὕτη.

εἴκω : ὑποχωρῶ. **εἴκω ἐκ χώρας** = ἐγείρομαι ἐκ τῆς θέσεώς μου (πρὸς τιμὴν τινος), προσηκώνομαι.

εἰ μὲν : ἐν 12, 1 ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐκτείνεται μέχρι τοῦ στίχου 6 ἐπαναλαμβανομένη πάλιν διὰ τοῦ ἐν στίχ. 10 **εἴτε καὶ ἵπποισιν**, ἡ δὲ ἀπόδοσις ἄρχεται διὰ τοῦ ἐν στίχ. 6 **ἀστοῖσιν** κ' εἴη ἐπαναλαμβανομένη διὰ τοῦ **ταῦτά κε πάντα λάχοι** ἐν 10.

εἶσατο : ἄορ. τοῦ ἴζω = ἴδρυσεν (14, 2). Ὁ λόγος ἀπὸ τῆς θεᾶς ἀναφέρεται εἰς τὸ ἄγαλμα αὐτῆς, ὅπερ ἴδρυσεν ὁ Ἀγαμέμνων, διότι ἡ Ἄρτεμις ἔσωσε τὴν κόρην αὐτοῦ Ἰφιγένειαν ἀπὸ τῆς θυσίας ἐν Αὐλίδι.

ἐκάεργος : ὁ κατὰ βούλησιν ἐνεργῶν, σκοπευτής, τοξότης.

ἔκατι : ἔνεκα. **σεῦ ἔκατι** = σοῦ ἔνεκα.

ἐκδίκως : ἔξω δίκης, ἀδίκως.

ἔκλυσις : ἀπαλλαγή.

ἐκπρολείπω : φεύγω καὶ ἀφήνω, ἐγκαταλείπω.

ἐκτελευτάω-ῶ : φέρω εἰς πέρας, δίδω τέλος.

ἐκτελέω-ῶ : ὁδὸν = διανύω ὁδόν, βαδίζω (17, 4).

ἐκ τοῦ : ἀπὸ τοῦδε.

ἐκχέομαι : χύνομαι ἔξω, λησμονοῦμαι (ἐπὶ μνήμης). **ἐκκέχυται** = ἔχει λησμονηθῇ, λησμονεῖται.

ἐκὼν : ἐκουσίως. Ἐν 51, 15 ἡ σειρὰ εἶναι : ὅστις μηδὲν ἔρδῃ αἰσχροὺν ἐκὼν = ὅσοι ἂν μηδὲν αἰσχροὺν ἔρδωσιν ἐκόντες. Ὁ ἐνικὸς δηλ. ἐτέθη ἀντὶ πληθ. = ὅσοι δὲν πράττουσι κανὲν αἰσχροὺν ἐκουσίως.

ἐλαύνω : προβαίνω, προχωρῶ. Ἐν 3, 10 **ἐς κόρον ἡλάσατε** = μέχρι κόρου προέβητε. 2) **τρυπῶ, κτυπῶ, ἐλληλαμένως** = τρυπημένος κτυπημένος.

ἐλαφρίζω : θεωρῶ ἐλαφρόν, μικρὸν πρᾶγμα.

ἐλέγχω : ἀτιμάζω, καταισχύνω (μάλιστα σύνθετον κατελέγχω).

Ἐλευθέριος Ζεὺς : προστάτης τῆς ἐλευθερίας. Ἐν Πλαταιαῖς, ἔξωθεν τοῦ ἀνατολ. τείχους τῆς πόλεως, ὑπῆρχεν ὁ βωμὸς τοῦ Ἐλευθερίου Διός, ἰδρυθεὶς μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ Μαρδονίου, ἐν ᾧ μέχρι τοῦ β' μ. Χ. αἰῶνος ἐτελοῦντο θυσίαι καὶ ἀγῶνες εἰς μνήμην τῆς ἐνδόξου ἐκείνης νίκης τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν

βαρβάρων. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βωμοῦ ἦτο γεγραμμένον τὸ 76 σιμωνίδειον ἀναθηματικὸν ἐπίγραμμα.

ἐλικάμπυξ: ἡ φέρουσα ἐλικοειδές, περιελικτὸν διάδημα ἄμπυξ ἦτο τὸ διάδημα τῆς κεφαλῆς, τὸ συνέχον τὴν κόμην καὶ κοσμοῦν τὸ μέτωπον τῶν γυναικῶν (Ἰλ. γ. 469).

ἔλσας: ἄορ. τοῦ εἴλω = ὦθῶ.

ἐμβατήριον: Ἰδὲ Τυρταῖος.

ἐμμελέως: ἐμμελῶς, ὀρθῶς.

ἔμμεναι: Ἀπρμφ. τοῦ εἰμί = εἶναι.

ἔμπης: ὅμως (1, 21).

ἔμφυλος: ἐμφύλιος.

ἐν: τὸ πάλαι εἶχε τὴν σημασίαν τῆς ἐν καὶ εἰς, ὡς τὸ λατ. in. Ἐν 55, 1 ἴδ' ἐν = εἰσίδετε, παρατηρήσατε. — Ἐν 3. 32 μετὰ τοῦ δὲ = συγχρόνως δέ.

ἐν ἀγῶσιν: ἐν καιρῷ ἀγώνων. Οἱ Ὀλυμπιονῆται πλὴν τοῦ στεφάνου, οὗ ἡξιοῦντο εἶχον καὶ ἄλλας τιμὰς, οἷαι ἡ ἐν πρυτανείῳ σίτησις, ἀτέλεια, προεδρία (τὸ δικαίωμα δηλ. τοῦ νὰ καθίζωνται ἐπὶ τῶν ἐδωλίων τῆς α' σειρᾶς ἐν θεάτροις ἢ ἐν ἀγῶσιν κ.λ.π.). Ἐν 12, 7 τοιαύτη προεδρία νοεῖται.

ἐναντίον: ἀπέναντι.

ἐναργής: φανερός, λαμπρός. Ἐν 55, 13 ἐναργέα σάματα = ἐναργῇ ὄντα τὰ σημεῖα (τῶν Διονυσιακῶν ἐορτῶν) δὲν διαφεύγουσι τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι δὲ ταῦτα: φυτόν νεκτάρεα, ἵων φόβαι ῥόδα τε.

ἐνδικος: νόμιμος.

ἐνεικάμην: μέσ. ἄορ. τοῦ φέρω. Ἐν 44, 4 ἐνεικαμένοις = ἀφοῦ φέρωμεν, ἐναποθηκεύσωμεν (πρὸς ἡμετέραν χρῆσιν).

ἐνεστιν: 32, 1 = ὑπάρχει μετὰ τῶν ἀνθρώπων.

ἐνθάδε: ἐν 41, 13 ἐνθάδ' αὐτοῦ = ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις.

ἐνὶ = ἐν.

ἐνιαυτός: ἔτος. εἰς ἐνιαυτὸν = ἐπὶ ἓν ἔτος, ἑτησίως.

ἐντάφιον: σάβανον.

ἐντροφος: ὁ τρόφιμος. Ἐν 57, 13. Ἀταρνέος ἐντροφος = ὁ τρόφιμος τοῦ Ἀταρνέως, ὁ ἐν Ἀταρνεί τρωφεύς. Οὗτος ἦτο ὁ Ἐρμείας, ὅστις κατήγετο μὲν ἐκ Βιθυνίας, ἀλλ' ἐτράφη ἐν Ἀταρνεί τῆς Αἰολίδος ὑπὸ Εὐβούλου τοῦ ἡγεμόνος, ὃν καὶ διεδέχθη. Ἰδὲ Ἀριστοτέλης.

ἐξαρκέω-ω: ἐν 51, 17 ὁ στίχος εἶναι ἐλλιπὴς καὶ μόνον τὸ

τέλος αὐτοῦ διεσώθη· πρὸ αὐτοῦ μάλιστα ὑπάρχων ἀπώλετο καὶ ἄλλος στίχος, ὡς μαρτυρεῖ τὸ μέτρον τῆς στροφῆς. Κατὰ Πλάτωνα ἡ ἔννοια αὐτῶν ἦτο ἡ ἐξῆς: Οὐ ψέγω δὲ τὸ Πιττάκειον, ὅτι εἰμὶ φιλόσοφος· ἐπεὶ ἔμοιγε (ἐξαρκεῖ γ' ἐμοὶ) ὅ κε μὴ κακὸς κ. λ. Τὸ δὲ ἐξαρκεῖ γ' ἐμοὶ = εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον εἶναι πολὺ ἀρκετόν.

ἔός, ἐή, ἐδν καὶ ὅς, ἧ, ὄν (συνηρ.): τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ λατιν. suus, sua (δωρ. ἐά), suum. Ἐν 81 **εἰκόν' ἐάν** = τὴν εἰκόνα του· τὸ δὲ **ἐπ' ἔργῳ τῷδ'** = διὰ τὸ ἐξῆς κατόρθωμα. Τοῦτο ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ **ὅτε νικῶν** = διότι νικῶν κλπ.

ἐπάγω: φέρω. Ἐν 55, 14 **ὁπότ' ἐπάγωσιν** = ὅταν φέρωσιν.

ἐπαίνημι: (αἰολ.) ἀντὶ ἐπαινώ. (Περβλ. 42, 1).

ἐπακοέω: ἐπακούω.

ἐπεγείρω: ἐγείρω ἐπὶ τινα, κατὰ τινος. Ἐν 7, 19 **ἐπεγείρει** = ἐγείρει ἐπὶ τὴν πόλιν.

ἐπέοικεν: ἀρμόζει.

ἐπέρχομαι: ἐν 31, 14 **ἐπερχόμενον** = ὁσάκις διέβαινον ἐκεῖθεν.

ἐπὶ: μετὰ δοτ. = τὸ αἴτιον· λ. χ. 8, 25 **ἐφ' ἐκάστῳ** (ἔργματι) = δι' ἕκαστον (ἀδίκημα).—Ἐν 56, 13 **ἐπ' εὖμενεϊ τύχῃ** = διὰ τὴν εὐτυχίαν ταύτην (τὴν νίκην).

Ἐπίγραμμα: Τοῦτο εἶναι κυρίως μικρὰ ἐλεγεία, ἐσχηματίσθη δὲ ὅλως φυσικῶς, ὅτε ὁ πεζὸς λόγος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀναπτυχθῆ, καὶ ἐγίνετο χρῆσις αὐτοῦ ἐπιτύμβιος πρὸς βραχυτάτην ἔκθεσιν τῶν σπουδαιότερων τοῦ βίου τοῦ ἐν τῷ τάφῳ νεκροῦ. Καὶ τὸ πρῶτον μὲν τὸ ἐπίγραμμα ἦτο ὅλως ἐπικόν (διηγηματικόν) καὶ μέτρον εἶχε τὸ ἡρωϊκὸν ἐξάμετρον· ἐπειδὴ δ' ὅμως ἡ ἐπιτύμβιος χρῆσις αὐτοῦ ἀπαιτεῖ μαλακὴν διάθεσιν, προϊόντος τοῦ χρόνου, τὸ μέτρον αὐτοῦ μετεβλήθη εἰς ἡρωελεγεῖον, ἐπὶ δὲ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων εἰς ἱαμβικόν. Χρῆσις ὅμως τοῦ ἐπιγράμματος δὲν ἐγίνετο μόνον ἐπὶ τῶν τάφων. Ὑπῆρχον καὶ ἀναθηματικά ἐπὶ παντοίων ἀναθημάτων ἐπιγράμματα καὶ γνωμικὰ γραφόμενα ἐπὶ κρηνῶν ἢ ναῶν, μάλιστα δ' ἐπὶ στηλῶν (Ἐρμῶν), αἵτινες ἐχρησίμευον ὡς ὁδοδείκται ἢ σταδιόμετρα, πρὸς τούτοις δὲ καὶ τινα σκωπτικά. Χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐπιγράμματος εἶναι τὸ μὲν μεγάλη βραχύτης, τὸ δὲ εὐστοχία καὶ ὕψος τῆς ἐκφραζομένης ἐννοίας. Δύο ἢ τέσσαρες στίχοι ἀποτελοῦσι τὸ κανονικὸν καὶ σύνηθες μῆκος αὐτοῦ. Μακρότερα τοῦ μέτρου

τούτου ἐπιγράμματα τῶν καλῶν χρόνων εἶναι σπανιώτερα καὶ ἀποτελοῦσι μᾶλλον ἐλεγείας. Ἄκρος τῶν ἐπιγραμμάτων τεχνίτης ὑπῆρξεν ὁ Σιμωνίδης ὁ Κεῖος. Εἰς τοῦτον ἀνέθεσαν αἱ πόλεις αἱ πρὸς τοὺς Μῆδους ἀγωνισθεῖσαι τὸν δι' ἐπιγραμμάτων ἀπαθνατισμὸν τῶν εὐκλεῶν αὐτῶν ἀγώνων· Πρβλ. βίον Σιμωνίδου.

ἐπιδεύομαι : στεροῦμαι.

ἐπίελπτος : ἐλπιστός.

ἐπιέννυμαι : ἐνδύομαι, βάλλω ἐπάνω μου, σκεπάζομαι. Ἐν 29, 4 **ἐπιεσσάμενον** = ἄφ' οὗ βάλλῃ ἐπάνω του, σκεπασθῇ.

ἐπικλώθω : (ἐπὶ τῶν Μοιρῶν) = ὀρίζω (1, 14).

ἐπιπειθελή : πεποίθησις.

ἐπιρρέπω : ἀφίνω νὰ κλίνη.

ἐπίσκοπος : φύλαξ, πολιοῦχος, προστάτης ἢ προστάτρια.

ἐπισπᾶω : σύρω ἐπάνω, ἀνασύρω.

ἐπισταμένως : ἐπιστημόνως, τεχνικῶς.

ἐπιτρέπην : (αἰολ.) ἀντὶ ἐπιτρέπειν.

ἐπιτρίβομαι : ἔξαφανίζομαι. Ἐν 40, 7 **κάπιτετρίφθαι γένος** = καὶ νὰ ἔξαφανισθῶ κατὰ τὸ γένος.

ἐπιχθόνιος : ὁ ἐπὶ τῆς γῆς (ἄνθρωπος).

ἔπος : λόγος, διήγησις. Ἐν 22, 3 **δεῖλ' ἔπη** = ἀχρεῖα, δύσφημα λόγια, κακολογίας.

ἐρασίμολπος : συνών. πρὸς τὸ **φιλησίμολπος**, ὅπερ ἰδέ.

ἐρατὸς - ἡ - ὄν : ἐκ τοῦ ἐράω = ἐπιθυμητός, ἀγαπητός, **ἐρατὴ ἡλικίῃ** = ἀγαπητὴ νεότης (ἡ **ἡλικίῃ** κατ' ἐξοχὴν = νεότης).

ἐράω-ω : ἐπιθυμῶ σφοδρῶς. Ἐν 39, 23 **οὐκ ἂν ἐρῶμεν** = δὲν ἠθέλομεν ἐπιζητεῖ (ἐπισύρει) κακά. Ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς συγκαταλέγει καὶ ἑαυτὸν ὡς ἄνθρωπον.

ἔργμα : ἔργον.

ἔργον Ἄρης : ὁ πόλεμος. **ἔργα καλὰ** = οἱ καλλιεργημένοι ἄγροί. **ἔργα πενίης** = ἡ πενία. Ἐν 8, 31 **ἔργα** = τὰ κακουργήματα (τῶν ἁμαρτόντων). Ἐν 82 **ἐπ' ἔργῳ τῷδ'** = διὰ τὸ ἐξῆς κατόρθωμα.

ἔρδω : πράττω. Ἐν 21, 1 **εὖ ἔρδοντι** = τῷ εὐεργετοῦντι.

ἐρεμνός : σκοτεινός (ἐκ τοῦ ἔρεβος).

ἐρέω : ἐν 34, 2 = ἐράω.

ἔρκος : ἐκ τοῦ εἶργω = φραγμός, αὐτὴ φραγμένη διὰ τοίχου.

έρπετὰ φύλα: φύλα, πλήθη ζώων. Ἡ λέξις **έρπετὸν** σημαίνει πᾶν ἔμφυχον καὶ κινούμενον, πᾶν ζῶον. Πρβλ. Ὀδ. δ. 418 ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν ἐρπετὰ γίνεται=ὅσα ζῶα ὑπάρχουσιν ἐπὶ γῆς.

ἔρχομαι: σημαίνει καὶ τὸ μεταβαίνειν (πηγαίνει). Ἐν 31, 11 ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε=διότι μετέβην μὲν ἐγὼ πράγματι.

ἔρχομενός: ἀντὶ Ὀρχομενός, ὅπερ ἰδέ.

ἔρωτάω: ἀόρ. ἠρόμην. Ἐν 45, 15 ἦρε' (ο)=ἠρώτησας.

ἐς: ἐν 8, 28 **ἐς τέλος** = μέχρι τέλους.

ἐσθλά: ἀγαθαὶ σκέψεις. Ἐν 13, 4 ἐπιτυχίαι, ἀγαθά. **ἐσθλόν**: ἀγαθόν, κόσμημα. **ἐσθλός**: εὐεργετικός, ἀγαθός (32, 1). Ἐν 30, 10 **ἐσθλός** = ἱκανός. Παρὰ δὲ Θεογόνιδι **ἐσθλός** = ὁ ἀριστοκρατικός.

ἐσκατορῶ: ἰων. ἀντὶ εἰσκαθορῶ = ἐπιβλέπω.

ἔσοπτος: ὁρατός.

ἔσταθι: Πρост. πρκ. τοῦ ἵσταμαι = ἵσθι ἐστηκυῖα = μένε στημένη, μένε.

ἐτοῖμος -η -ον: ἐν 47, 7 τὸ καὶ γὰρ ἐτοῖμον αἰτιολογεῖ τὸ ἀργαλέη = διότι εἶναι ἐτοιμον· τὸ δὲ καταβάντι = ὅταν καταβῇ τις.

ἔτυμος: ἀληθής. Ἐν 22, 4 πάντα λέγειν ἔτυμα = ὅτι πάντα (ὅσα ἔλεγον) ἦσαν ἀληθῆ.

εὐδοξία: ἡ δόξα. Ἐν 50, 7 ἐν αὐτῷ κατόκησεν ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος.

εὐδω: κοιμῶμαι. Ἐν 48, 1 κατὰ προσωποποίησιν ἐπὶ ἀψύχων χάριν ζωηρότητος. **πόλεμος εὐδων** = κυοφορούμενος.

εὖ ἔρδω: κατορθώνω καλῶς, φέρω τι εἰς καλὸν πέρας.

εὐκλεῖζω: δοξάζω.

εὐλογία: ἔπαινος. **ἀγήραντος εὐλογία** = αἰωνία δόξα. **χρῶμαι εὐλογίᾳ** = ἔχω δόξαν.

Εὐνομία: προσωποποίησις τῆς εὐνομίας, καλῆς διοικήσεως.

εὖ πράττω: εὐτυχῶ· **κακῶς πράττω** = δυστυχῶ. Ἐν 51, 7 εἰ **κακῶς πράξειε** = ἂν ἤθελε δυστυχῆσει (νὰ μὴ παιδευθῇ κακῶς).

εὐρυνεδής (εὐρὺ ἔδος) = εὐρύχωρος (ἐπίθ. τῆς γῆς).

Εὐρυνμέδων: ποταμὸς Μ. Ἀσίας ἐν Παμφυλίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον Ἀτταλείας. Γνωστόν, ὅτι παρ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὸν Κίμωνα ἐνίκησαν τοὺς Πέρσας.

εὐρύχωρος: εὐρύχωρος.

εὐρώς: μούχλα καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς σκωρία. Ἐν 54, 8 δάμναται **εὐρώς**: κατατρώνει ἡ σκωρία.

εὖτ' ἄν: ὅταν.

εὐφημος: εὐλαβής, ἡθικός.

εὐφροσύνη: εὐθυμία, καλὴ καρδιά, οἶνος.

εὐφρων: ὁ εὐθυμος καὶ φρόνιμος.

εὐχομαι: προσεύχομαι, δέομαι, αἰτῶ προσευχόμενος. Ἐν 32, 9 **εὐχόμενος** = ὅταν προσεύχεται.

εὕχος αἰχμῆς: δόξα πολεμική.

εὕχροσύνη: (εὕ-χροά) = εὕχροια, καλὸν χρῶμα. Ἐν 53, 14 εἶναι ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου **εὕχρους** = καθαρός, οὐδέποτε σκωριῶν.

Διὰ τούτων ὁ ποιητὴς θέλει νὰ σημάνη τὸ ἄφθαρτον καὶ αἰώνιον τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου.

ἐφαμέριος: ἐφήμερος (ὁ ἄνθρωπος).

ἔχω: κατέχω (1,4), κρατῶ, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω. Ἐν 44,22 ἔσχε ἀόρ. τῆς συνηθείας = συνήθως ἀναχαιτίζει. Ἐν 2, 25 = κρατῶ. Ἐπὶ τάφον = καλύπτω. — Ἐν 37, 4 **ἔχει** = διευθύνει, κυβερνᾷ. — Ἐν 9, 32 **μέλλει σχήσειν** = μέλλει νὰ σταθῇ, νὰ καταλήξῃ. — Ἐν 12, 4 **ἔχων** = εἰδώς, γινώσκων, ἔμπειρος ὢν.

ἔχω θυμόν: στρέφω τὸν νοῦν.

ἔών: ὢν. Ἐν 12, 11 **οὐκ ἔών** = ἐν ᾧ δὲν εἶναι.

ζάδηλος: διάδηλος. Ἐν 42, 8 διαφανής, ἐσχισμένος καθ' ὁλοκληρίαν.

ζαλωτός: (δωρ.) ἀντὶ ζηλωτός = ζηλευτός. **ζαλωτός πότμος** = ζηλωτὴ μοῖρα, εὐτυχία.

ζάπεδον: τὸ δάπεδον, πάτωμα.

Ζεὺς ξένιος: ὁ προστατεύων τοὺς ξένους. Ἐν 57, 15 ἀναφέρεται εἰς τὴν ξενίαν, ἣν εἶχε παρὰσχει ὁ Ἑρμείας εἰς τὸν Ἀριστοτέλη κατὰ τὴν ἐν Ἀταρνεῖ διατριβὴν του.

ζῆλος: ζηλοτυπία, ζήλεια.

ζωός: ζωντανός.

ῆ: πῆ, ποῦ (9, 32).

ῆ γάρ: διότι ἀληθῶς.

ἥελιος: ἥλιος, τὸ ἡλιακὸν φῶς. Ἐν 6, 8 ὅσον τ' ἐπὶ γῆν... **ἥελιος** = ἐφήμερος. **ἥελίοιο μένος** = ὁ ἥλιος (περιφρ.).

ἡλίβατος: ἀπότομος, ἀπόκρημνος.

ἡλικίη: ἡ νεότης (κατ' ἐξοχὴν). Μετὰ τοῦ **ἐρατῆ** συνηθως = ἡ ἀγαπητὴ νεότης.

ἤλυθε : (ποιητ.) ἀντὶ ἤλθε. Ἐν 7, 18 εἶναι ἀόρ. τῆς συνηθείας = συνήθως περιπίπτει.

ἤμαι : κάθημαι. **ἡμένα** (δωρ.) ἀντὶ ἡμένη = καθημένη, μένουσα.

ἡμίθεος : ὁ ἥρως ὁ κατὰγόμενος κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκ θεῶν, πρὸς πατρός ἢ μητρός, οἷος ὁ Ἑρακλῆς κλπ. (1, 24).

ἡπίαιλος : ὁ ἐφιάλης (κοινῶς βραχνᾶς), ὁ πιέζων τὸν ἄνθρωπον καθ' ὕπνον κατὰ τὸν λαιμὸν καὶ παραλύων πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν.

Ἑρακλῆς : ὁ γνωστός ἥρως, υἱὸς Διὸς καὶ Ἀλκμήνης, ἀντιπρόσωπος τῆς δωρικῆς φυλῆς. Ἐν 3, 1 **Ἑρακλῆος γὰρ** ὁμαλῶς θὰ εἶχεν ἡ σύνταξις ὥδε: Μὴ δειμαίνετε, ἀλλὰ θαρσεῖτε. Ἑρακλῆος γὰρ κλπ. τὸ δὲ **Ἑρακλῆος** εἶναι κατηγορ. ἢ γεν. τῆς καταγωγῆς. Οἱ Σπαρτιάται, ὡς γνωστόν, ἦσαν Δωριεῖς, ὧν ἡγεμόνες οἱ Ἑρακλεῖδαι. Ἰδὲ καὶ 1, 18.

ἡρινός : ἔαρινός (ἐκ τοῦ ἔαρ, ἔαρος-ἥρος).

ἦσθαι : ἰδὲ ἤμαι.

ἦτορ-ορος : οὐδ. ἡ καρδία, τὸ στήθος. **ἄλκιμον ἦτορ ἔλσας** = προφυλάξας τὸ ἀνδρεῖον τοῦ στήθους (1, 15).

ἡχέεις καὶ **ἡχήμεναι** : ἡχηρός, θορυβώδης.

θάλεια : ἐπὶ ἥβης = θαλερὰ νεότης.

θαλίη : χαρά. Ἐν 31, 6 ἡδ' **ἐρατῇ** θ. = καὶ διὰ ποθητῆς εὐωχίας.

θάλλω : θερμαίνω, τέρω, παρηγορῶ.

θαμά : συχνά.

θέμεθλον : θεμέλιον, βάσις. **θέμεθλα δίκης** = οἱ θεσμοί, οἱ νόμοι (θεμέλια τῆς δικαιοσύνης).

θέμις : θεμιτὸν (πρᾶγμα), ἐπιτετραμμένον.

θέμιστες : οἱ νόμοι, τὸ δίκαιον.

Θέογγις : ὁ κύριος ἀντιπρόσωπος τῆς γνωμικῆς ἐλεγείας. Ἦκμασε περὶ τὸ 544 π. Χ. καθ' ὃν χρόνον μεγάλα πολιτικά μεταβολαὶ συνέβησαν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ τοῖς βοιωτικοῖς Μεγάροις. Ἡ πόλις δηλ. αὕτη ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἑρακλειδῶν εἶχε δώριον πολίτευμα καὶ ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς ἀπὸ τῆς Κορίνθου διωκεῖτο ὑπὸ δωρικῆς ἀριστοκρατίας, ἥτις σὺν τῷ χρόνῳ κυρία γενομένη τῆς γῆς καὶ προνομιοῦχος κατεπείξε δεινῶς τὸν ἀκτῆμονα λαόν. Τὴν δυσαρέσκειαν τοῦ πιεζομένου πλήθους ἐκμεταλλευθεὶς πρὸ τοῦ Σόλωνος ἤδη ὁ Θεαγένης ἐγένετο

τύραννος· μετὰ τὴν πτώσιν δ' ὅμως αὐτοῦ τὰ Μέγαρα ἔγιναν θέατρον ἀγρίων κομματικῶν ἀγώνων. Τέλος ὁ δῆμος ἐπεκράτησεν, οἱ εὐγενεῖς ἐξωρίσθησαν καὶ μόλις βραδύτερον ἐπῆλθε φιλικὸς τις συμβιβασμός.

Εἰς τοὺς χρόνους τῆς πολιτικῆς ταύτης ἀνατροπῆς πίπτει ὁ βίος τοῦ Θεόγνιδος. Ἀνῆκεν οὗτος εἰς ἀριστοκρατικὴν οἰκογένειαν, ἀπώλεσε τὴν κτηματικὴν αὐτοῦ περιουσίαν καὶ κατήντησε φυγὰς. Μετὰ μακρὰν περιπλάνησιν ἀνὰ τὴν Εὐβοίαν καὶ Σπάρτην ἀφίκετο εἰς τὰ σικελικὰ Μέγαρα, ὅπου καὶ ἀπέκτησε πολιτικὰ δικαιώματα, μετὰ ἔτη δέ, γέρον ἤδη κατῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα.

Αἱ πλεῖσται αὐτοῦ ἐλεγεῖαι ἀπηρυθύνοντο πρὸς νέον τινὰ Μεγαρέα Κύρνον Πολυπαῖδην, ἀριστοκρατικόν, ὃν ὁ Θεόγνις ἐξίτηται ν' ἀναθρέψῃ ὡς πατὴρ καὶ γὰ διατηρήσῃ ἐν αὐτῷ τὸ φρόνημα καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν εὐγενῶν αὐτοῦ προγόνων.

Ἡ μεγάλη ἠθικὴ ἀξία τοῦ Θεόγνιδος ἀρχαιοτάτα κατενοήθη διὰ τοῦτο αἱ ἐλεγεῖαι αὐτοῦ ἤδοντο τὸ πάλοι ἐν συμποσίοις πρὸς αὐτόν, οἱ δ' Ἀθηναῖοι, καίπερ ὄντες δημοκρατικοί, πρωίμως εἰσήγαγον τὸν Θεόγνιν, ὡς καθαρῶς διδακτικὸν ποιητὴν, εἰς τὰ σχολεῖα τάξαντες αὐτὸν μετὰ τοῦ Ἡσιόδου καὶ Ὀμήρου.

Ἐγραψε δ' ὁ Θεόγνις, καίπερ Δωριεύς, ἐν ἰωνικῇ μορφῇ καὶ διαλέκτῳ, διότι ἡ γλῶσσα τῆς ἐλεγείας ἦτο ἡ ἐπικὴ· ὡς Μεγαρεὺς ὅμως ἔχει καὶ τινὰς δωρισμούς.

Θεόπομπος : ἰδὲ Ξενοκράτης.

θεός : ἐν 32, 1 θηλ. = θεά. — Ἐν 51, 5 ἡ σειρὰ εἶναι : θεὸς μόνος ἔχει ἂν τοῦτο γέρας (προνόμιον). Πρβλ. τὸν Εὐαγγ. Ματθ. ιθ'. 17 «τί μὲ λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθός, εἰμὴ εἷς, ὁ Θεός».

Θεοφίλα : Δωρὶς ἐξυμνουμένη διὰ τοῦ 74 ἐπιγράμματος τῆς Σύρου. Ὡς βλέπομεν αὕτη ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 35 ἐτῶν. Τὸ ἐπίγραμμα εἶναι ρωμαϊκῶν χρόνων καὶ κεῖται ἐν τῇ ἀρχ. συλλογῇ Ἐρμουπόλεως.

θεσμός : νόμος.

θέω : τρέχω.

θηητός : ἄξιος θεάς, ἀξιοθέατος.

θήρ θηρός : πληθ. θῆρες = θηρία.

θηροφόνῃ (ῃ) : θηροφόνος· ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς θεᾶς τῆς θήρας (14).

θνήσκω : φονεύομαι : Ἐν 50, 1 **θανόντων** = φονευθέν-

των, πεσόντων. Ἐν 68 τὸ καλῶς θνήσκειν = ὁ ἔνδοξος θάνατος. θνήσκοντος = ὅταν φονεύηται (1, 24).

θνητὸς καὶ ὄρω. θνατός: 53, 5 θνατὸν εὗντα = θνητὸν ἔόντα = ἀφ' οὗ εἶσαι θνητός.

θοῦρις-ιδος: θηλ. τοῦ θοῦρος (θρόσκω) = ὁρμητική, πολεμική. θοῦρις ἀλκή = ἡ πολεμική ἀνδρεία.

θρασυκάρδιος: τολμηρός.

θροέω-ῶ: ψιθυρίζω.

θυμός: ψυχή· θυμός ὁμόφρων = ἡ αὐτὴ γνώμη· ἐπιρρημ. θυμῷ = θαρραλέως. Τὸ 37 εἶναι ἀντεμψύχωσις τοῦ ποιητοῦ.

θυμοφθόρος: ὀλέθριος, καταστρεπτικός τῆς ζωῆς.

θυόεις: πλήρης θυμιάματος (καπνοῦ), εὐώδης.

θῶκος: κάθισμα, συνεδρία, ἐν θῶκοισιν = ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

λαχῇ: φωνή, ἀλαλαγμός.

λερὰ (τὰ): τὰ ἐκ τῶν σπλάγχων τῶν θυμάτων σημεῖα καὶ γενικῶς τὰ σφάγια.

ἴζομαι: καθίζομαι, κάθημαι.

ἴημι: ἐκπέμπω. ἴημι γλῶσσαν = ὁμιλῶ. Ἐν 20, 2 γλῶσσαν ἴησι κακὴν = (ἄν) λέγῃ κακοὺς λόγους, κακολογῇ.

ἰθύς: εὐθύς, κατ' εὐθεΐαν ἔμπρὸς (1, 14).

ἰκάνω: φθάνω, πηγαίνω. Παρὰ ποιηταῖς μετ' αἰτιατ. ἄνευ προθέσεως. Ἐν 8, 21 ἡ σειρὰ εἶναι: ὥστε δ' ἄνεμος ἑξαπίνης νεφέλας διεσκέδασεν... ὅς... ἰκάνει θεῶν ἔδος, αἰπὺν οὐρανόν, ἔθηκεν δ' αὖθις ἰδεῖν αἰθρίην, λάμπει δὲ μένος ἡελίοιο... ἀτὰρ οὐδὲν νεφέων ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν, τοιαύτη κλπ. Ἐν 46, 4 ἴκευ: ἄορ. προστ. ἀντι ἰκοῦ (τοῦ ἰκνέομαι, οὗ ἄλλος τύπος τὸ ἰκάνω) = ἔλθέ.

ἴκελος: ὅμοιος Ἐν 6, 3 τοῖς ἴκελοι εἶναι ἀπόδοσις τοῦ ἀναφορ. οἶά τε = τούτοις ὅμοιοι.

ἰκνέομαι: φθάνω.

ἴλαος: εὐμενής.

ἰμείρω: ποθῶ (ἐκ τοῦ ἴμερος = πόθος, ἐπιθυμία).

ἰμμέρω: (αἰολ.) ἀντι ἰμείρω.

ἰόδετος: ὁ ἐξ ἴων δεδεμένος ἢ πεπλεγμένος.

ἰππομάχος: ὁ ἀπὸ ἵππου μαχόμενος, ἵππεύς.

ἴσος: παρὰ ποιηταῖς ἴσος. Ἐν 30, 12 σημαίνει δίκαιος. δασμὸς ἴσος = διανομὴ δικαία.

ἰστοπέδα: (αἰολ.) ἀντι ἰστοπέδη (42, 5). Αὕτη ἦτο ὅπῃ ἐν

τῷ βάθει τοῦ κύτους τοῦ πλοίου, εἰς ἣν εἰσήρχετο ὁ πούς τοῦ ἱστοῦ πρὸ στερέωσιν.

ἱστός ἀραχνῶν : ὁ ἱστός τῶν ἀραχνῶν, τὸ ἀράχιον.

ἴσχω : ἐμποδίζω.

ἴνυς : συγγεν. τῷ ἰτέα, σημαίνει πᾶσαν ἐκ ξύλου περιφέρειαν, ἐν δὲ 5, 3 τὴν ἀσπίδα, διὰ τὸ περιφερικὸν αὐτῆς.

Ἴων ὁ Χίος : υἱὸς Ὁρθομένους, ἀποθανὼν περὶ τὸ 402 π.Χ. Εἶχεν εὐρείας γνώσεις ποιήσεως καὶ φιλοσοφίας, δὲν ἔγραψε δὲ μόνον λυρικά ποιήματα, ἀλλὰ καὶ τραγῳδίας καὶ πεζὰ συγγράμματα, μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ κτίσις τῆς Χίου. Ἐν τῷ ἐπιγράμματι 81, κειμένῳ ἐν τῷ μουσεῖῳ Δελφῶν, ὑμνεῖται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὁ Λακεδαιμόνιος Λύσανδρος, ὁ νικητὴς τῶν Ἀθηναίων. Μετὰ τὴν συνθηκολόγησιν τῶν Ἀθηναίων καὶ τὴν καθάρσιν τῶν τειχῶν ἀνεχώρησεν ὁ Λύσανδρος εἰς Σπάρτην κατὰφορτος λαφύρων καὶ στεφάνων, οὓς προσέφερον πρὸς αὐτὸν αἱ πόλεις. Τοῦ γεγονότος τούτου τὴν μνήμην θέλοντες νὰ ἀπαθανάτισωσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔστησαν ἐν Δελφοῖς τοὺς ἀνδριάντας πολλῶν ἐπισήμων Σπαρτιατῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ συμμάχων, ἐν οἷς καὶ τοὺς τῶν ναυάρχων, μετὰ τῶν δ' αὐτῶν διεκρίνετο ὁ ἀνδριὰς τοῦ Λυσάνδρου στεφανούμενος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ συμπλέγματος τούτου ἦτο τὸ ὑπ' ἀριθ. 81 ἐπίγραμμα.

καβάλλω : καταβάλλω, καταπαύω (αἰολ.).

Κάδμος : υἱὸς Ἀγήνορος τοῦ βασιλέως τῶν Φοινίκων καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, ἦν ζητῶν κατὰ τὸν μῦθον, ὑπὸ Διὸς ἀρπαγεῖσαν, ἦλθεν εἰς Ἑλλάδα καὶ ἔκτισεν ἐν Βοιωτίᾳ τὰς Θήβας, ὧν ἡ ἀκρόπολις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Καδμεία. Οὗτος εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν παράδοσιν καὶ τὰ γράμματα. Ἐνυμφεύθη τὴν Ἀρμονίαν, θυγατέρα Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης, εἰς τοὺς γάμους δ' αὐτοῦ παρέστησαν ἅπαντες οἱ θεοί, ἐν οἷς καὶ αἱ Μοῦσαι καὶ Χάριτες, προσέφερον δ' ἕκαστος δῶρα ἄλλος ἄλλα, αἱ δὲ Μοῦσαι καὶ Χάριτες ἐτραγώδισαν καὶ ἐχόρευσαν. Τότε εἶπον καὶ τὸ ἐν 3 στίχῳ τοῦ 15 ἀναφερόμενον, ὅπερ ἀπέβη παροιμιῶδες.

καθαίρω - ᾧ : ἐν 51. 6 ὄν... καθέλη = ὅν ἂν καθέλη, ὅν τινα ἂν καταβάλη.

καθάπτομαι : ἐγγίζω, κάμνω χρῆσιν.

καθίσταμαι : λαμβάνω στάσιν. Ἐν 37, 3 πλησίον κατασταθεὶς ἀσφαλέως = πλησίον στάσιν λαβὼν ἀσφαλῆ.

καιρός: ἡ κατάλληλος ὥρα, **παρὰ καιρὸν**=ἐν οὐχὶ καταληλῶ ὥρᾳ.

κακκείμενος: κατακείμενος. Ἐν 3, 19 συγκοπέντος τοῦ α ἀφωμοιώθη τὸ τ πρὸς τὸ ἐπόμενον κ.

κακός: παρὰ Θεόγνιδι ὁ δημοκρατικὸς=χυδαῖος (21), ἀγαθὸς δὲ ὁ εὐγενής. Ἐν 30, 13 κακοὶ=ὁ ὄχλος. **κακά**: (44, 1) αἱ λῦπαι. **κάκοισι θῦμον**=εἰς τὰς λύπας τὴν ψυχὴν.

κακότης: δυστυχία.

κακοφραδής: κακόβουλος, κακὰ μελετῶν.

κάλημι: (αἰολ.) ἀντὶ **καλέω**. Ἐν 45, 16 ἐννοεῖται τὸ σὲ=σὲ καλῶ.

Καλλίνος: Ἴων ἐξ Ἐφέσου, ἀκμαίας ἐμπορικῆς πόλεως, ἀποικίας τῶν Σαμίων καὶ περιωνύμου διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. ἤκμασε μετὰ τὴν ἀρχὴν τῶν Ὀλυμπιάδων (776 π.Χ.).

Ὁ Καλλίνος εἶναι ὁ ἀρχαιότατος τῶν Ἑλλήνων ἐλεγειακῶν ποιητῶν, ὃν διεσώθησαν ποιήματα, ὥς ὁ Ὅμηρος εἶναι ὁ ἀρχαιότατος τῶν Ἑλλήνων ἐπικῶν, ὃν ἔχομεν τὰ ἔπη. Ὁ Καλλίνος ἄρα εἶναι πατὴρ τῆς Ἑλληνικῆς ἐλεγειακῆς ποιήσεως, ὥς ὁ Ὅμηρος τῆς ἐπικῆς.

Σκοπὸς τῆς μόνης διασωθείσης ἐλεγείας αὐτοῦ ἦτο νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς νέους τῆς πατρίδος αὐτοῦ εἰς ἄμυναν ὑπὲρ αὐτῆς κινδυνεύουσας, ὥστε δικαίως αὕτη δύναται νὰ ὀνομασθῇ **πολεμικὸν ἐγερτήριον**.

Στίφη βαρβάρων, οἱ Κιμμέριοι καλούμενοι, ὥκουν ἐν Κριμαίᾳ καὶ περὶ αὐτήν, δι' ὃ καὶ ὁ μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἀπέναντι στερεᾶς πορθμὸς λέγεται Κιμμέριος Βόσπορος. Οἱ Κιμμέριοι οὗτοι ὑπὸ τῶν ἄλλων Σκυθῶν ἐξωσθέντες (κατὰ τὸν 7 αἰῶνα π.Χ.) ἐπέδραμον τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ ἠπείλουν πάσας τὰς ἐν Ἀσίᾳ ἑλληνικὰς ἀποικίας, ἐν αἷς καὶ τοῦ ποιητοῦ τὴν πατρίδα. Ἐν ᾧ δὲ τόσον μέγας ἐπεκρέματο κίνδυνος, οἱ νέοι τῆς Ἐφέσου, ἐκτεθλυμένοι ὑπὸ τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ πλοῦτου, ἠδιαφόρουν. Τὴν ὀλιγωρίαν αὐτῶν ταύτην βλέπων ὁ Καλλίνος, φοβούμενος δὲ μὴ ἀπολεσθῇ ἡ πατρίς, συνέταξε τὴν ἐλεγείαν ταύτην.

καλλίπωλος: (καλὸς - πῶλος) εὐῖππος. Πῶλος εἶναι τὸ νεογνὸν τοῦ ἵππου.

καλλίχορος: καλλίχωρος, ὁ ἔχων διὰ χορὸν καλοὺς χώρους.

Ὁ τύπος **καλλίχορος** εἶναι ἐπικός, ὥς καὶ τὸ **εὐρύχορος**, ἀντὶ **εὐρύχωρος**.

κάρη: κεφαλή, κατὰ μετωνυμίαν ἢ κόμη (47, 1).

καρτερόφρων : (καρτερός καὶ φρήν)=ἀνδρείος (1, 23).

κατά: μετ' αἰτ. = συμφώνως. Ἐν 33, 9 **κατὰ σφέτερον νόον** = συμφώνως πρὸς τὰς σκέψεις των.— Ἐπὶ χρόνου οἱ **κατὰ τινα**= οἱ σύγχρονοι, ὁμήλικόι τινος.— Ἐπὶ τόπου ἰσοδυναμεῖ τῇ **ἀνὰ** καὶ σημαίνει ἔκτασιν, λ.χ. **κατὰ γαίαν**= ἀνὰ τὴν γῆν.

κατάκειμαι: κεῖμαι κάτω, κοιμῶμαι, ἀδιαφορῶ (1, 1).

κατατίθεμαι γνώμην: νομίζω (16, 19).

καταφράζομαι: πολυσκέπτομαι. Ἐν 9, 6 **κατεφράσατο**= συνήθως τοῦτο πολυσκέπτεται (τὸ πῶς θὰ γίνῃ καλὰ).

κἄτέρωτα: (αἰολ.) κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ἑτέρωθι = καὶ ἄλλαχοῦ.

κέαρ (τό): ἡ καρδιά.

κεῖμαι: (ἐπὶ χθονί)=εἶμαι κατὰ γῆς, ἐπομένως δυστυχῆς, ἐδυστύχησα.

κέκηδα: πρκμ. κήδομαι μετὰ σημ. ἐνεστῶτος = φροντίζω (μετὰ γεν.).

Κεκροπίδαι: οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Κέκροπος, ὅθεν καὶ ἡ Ἀκρόπολις Κεκροπία.

κεκρυμμένα: ἐν 30, 15 κεκρυμμένως, σκοτεινῶς.

κεν: ἄν (δυνητικόν).

κενεός: ἐν 51, 11 **κενεὰν μοῖραν αἰῶνος βαλέω** = θὰ ῥίψω (θὰ καταναλώσω) μέρος τοῦ βίου μου (κενὸν) ἀσκόπως.

Ὡστε τὸ **κενεὰν** εἶναι κατηγορ. κατὰ πρόληψιν.

Κένταυροι: λαὸς Θεσσαλικός, οἰνοπότης, ἄγριος, μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὀσσης οἰκῶν, ἐκδιωχθεὶς ἐκεῖθεν ὑπὸ γειτόνων Λαπιθῶν. Ἦσαν θηριώδεις, μεγαλόσωμοι, ὀρεσίβιοι (θῆρες, θῆρες ὀρεσκόφωι) ἔχοντες κατὰ τὸν μῦθον πόδας ἵππου, ὅπερ ἐδήλου τὴν περὶ τὴν ἵππασίαν ἐμπειρίαν αὐτῶν, ἔπειτα δ' ἐπλάσθησαν ὡς τέρατα, ἔχοντα προτομήν μὲν ἀνθρώπου, τὸ δ' ἄλλο σῶμα ἵππου. Διὰ τὰς ἀγρίας αὐτῶν πράξεις ἀπαγορεύει ὁ Ξενοφάνης (11, 22) καὶ τὸν περὶ αὐτῶν λόγον ἐν συμποσίῳ.

κέντρον: τὸ βούκεντρον, ἐν δὲ 41, 20 μεταφορ. ὁ οἶαξ τῆς πολιτείας, ἡ κυβέρνησις.

κέραμος: ἄγγεῖον πήλινον, πίθος κλπ.

κέρδος οἰκεῖον: κέρδος ἀτομικόν. Ἐν 16, 4 **οἰκείων κερδέων ἕνεκα**=χάριν ἀτομικῶν συμφερόντων.

κερκίς: ἡ σπάθη ἢ-σαίττα τοῦ ἐργαλείου. Ἐν 59, 3 λαμ-

βάνει τὸ ἐπίθ. ἀδαμάντινος -ίνη (ἐπὶ Μοιρῶν), ἵνα δηλώσῃ τῆς τύχης τὸ σκληρὸν καὶ ἀναπότρεπτον.

κεύθω : προκμ. κέκευθα = κρύπτω, καλύπτω (σύνηθες ἐπὶ τάφου). Ἐν 65 ἡ σειρὰ εἶναι : Λεωνίδα Σπάρτας ... βασιλεῦ, αἶα κέκευθεν εὐκλέας (ἐνδόξους) τούσδε, οἱ μετὰ σεῖο τῇδ' ἔθανον δεξάμενοι κλπ. Ὁ ποιητὴς μακαρίζει τοὺς ἐν Θερμοπύλαις μετὰ Λεωνίδου πεσόντας ἑξαίρων τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν.

κήδομαι : ἰδὲ κέκηδα.

κῆδος : (τὸ) : θλίψις. Ἐν 37, 1 ἀμηχάνοισι κήδεσι = ὑπὸ ἀμηχάνων θλίψεων.

κῆρ (ῆ) : ἡ μοῖρα. Πληθ. αἱ κῆρες = ὁ θάνατος. κῆρες θανάτοιο περιφρ. ὁ θάνατος. **Κῆρες** : προσωποποιήσις τῶν διαφόρων φοβερῶν μορφῶν ἢ τρόπων τοῦ θανάτου, ὅθεν μέλαιναι (6, 5). Μυρία οὖσαι αὐται, ἐνταῦθα φαίνονται δύο μόνον, ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος (περιφρ. ἀντὶ τοῦ γήραος), ἡ δ' ἑτέρα θανάτου (προώρου καὶ βιαίου)· ἡ μὲν δηλ. φέρουσα τὸ ἐπίπονον (ἀργαλέον) γήρας, ἡ δ' ἑτέρα τὸν πρόωρον βίαιον θάνατον.

κίδναμαι : ἑξαπλοῦμαι. Πρβλ. Ἰλ. θ. 1 Ὅως ... ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

Κινύρας : ἄρχων τῶν Κυπρίων, παροιμιώδης ἐπὶ πλούτῳ, ἔκτισε τὴν Πάφον καὶ ἐχρημάτισεν ἱερεὺς τῆς ἐκεῖ λατρευομένης Ἀφροδίτης.

κιρνᾶω : ἐν 43, 4 ἐν δὲ κίρναις = ἐγκιρνᾶς δέ, ἐγκεραννύς (κερνῶν ἐντὸς τοῦ κρατῆρος).

κισσοδέτας : κισσῷ δεδεμένος, κισσῷ ἑστεφανωμένος.

κιχάνω : ἀόρ. ἔκιχον, κίχον = ἐπιτυγχάνω, προφθάνω, καταλαμβάνω τινά. Ἐν. 1, 20 τὸ κίχεν : εἶναι ἀόρ. τῆς συνηθείας = συνήθως εὐρίσκει αὐτὸν (ὁ θάνατος).

κίων : στῦλος· μεταφρ. τὸ μέλος τῆς οἰκογενείας ἢ ὁ πολίτης τῆς πόλεως, ὁ συντηρῶν αὐτὴν καὶ προστατεύων, ὁ προστάτης.

κλειτός : λαμπρός, περίφημος.

Κλειτοφῶν : ἱερεὺς τιμώμενος ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του διὰ τοῦ ἐν Σύρῳ εὐρεθέντος ἐπιγράμματος (75), κειμένου ἐν τῇ ἀρχ. συλλογῇ Ἑρμοупόλεως.

κλονέομαι : κλονοῦμαι, φέρομαι ἄνω καὶ κάτω.

κλόνος : ὁ ὄθισμός ἐν μάχῃ, ἡ συμπλοκή. Ἐν 78 κατὰ κλόνον στονόεντα = κατὰ τὴν ὥραν τοῦ πλήρους στεναγμῶν ὄθισμού.

κλύω : ἐπακούω. **κλυτέ μοι εὐχομένῳ** (8, 2) = ἐπακούσατε τῆς δεήσεώς μου.

κνώδαλον : ζῷον.

κοιρανέω : κυβερνῶ. Ἐν 56, 8 **κοιρανέοντι** (δωρ.) = κοιρανέουσι, κυβερνῶσιν.

κόρος : χορτασμός. Ἐν 7, 9 τὰ πλούτη.

κόρσα (ῆ) : κρόταφος καὶ γενικῶς κεφαλή.

κοσμέω -ῶ : διευθετῶ. Ἐν 3, 10 ἀπολαύω.

κόσμος : τάξις, πειθαρχία. **κατὰ κόσμον** = ἐν τάξει, κοσμίως, ἐν εὐνομίᾳ. **οὐ κατὰ κόσμον** = ἀτάκτως.

κότε : (Ἰων.) πότε (1, 1).

κουριδίη : ἐκ τοῦ κούρη (κόρη) ἦν ἔλαβέ τις σύζυγον κόρην οὖσαν **κουριδίη ἄλοχος** = νόμιμος σύζυγος (1, 11).

κοῦρος : υἱός.

κοῦφος : ἐλαφρός, κούφιος, ἀνόητος.

κράνεια : δένδρον, ἢ κρανιά. Μετωνυμ. τὸ δόρυ.

κρατερόφρων : ἰδὲ καρτερόφρων.

κρατήρ : μέγα ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἐκιρνᾶτο ὁ οἶνος μεθ' ὕδατος. Ἐξ αὐτοῦ ἐλάμβανον διὰ τῆς οἰνοχόης (κανάτας) καὶ ἔχυνον εἰς τὰ ποτήρια.

κράτος : ἰσχύς, δύναμις. **κράτος νόμου** = ἡ ἰσχύς τοῦ νόμου. **κράτος νίκας** = νίκη. Ἐν 70 συναπτεόν αὐτὸ πρὸς τὸ ἐξελάσαντες = διὰ νίκης ἐκδιώξαντες (τοὺς Πέρσας).

κρέσσων : ἀντὶ κρείσσων = ἀνώτερος, ἀνωτέρα.

κτέανον : καὶ κτέαρ = κτῆμα.

κυνάneos : σκοτεινοῦ χρώματος, μαῦρος.

κυδαίνω : δοξάζω.

κύδιμος : ἔνδοξος. Ἐν 56 **πτεροῖσι κυδ.** **ἀέθλων** = διὰ πτερῶν ἐνδόξων ἄθλων ἄθλα δὲ εἶναι ὁ στέφανος. Τὸ δὲ **οἶ**, ὅπερ εἶναι μετὰ τοῦ ἑστεφάνωσε, εἶναι δοτ. χαρ. = ὅτι τοῦ ἑστεφάνωσε.

κυδρός : (ἐκ τοῦ κύδος = δόξα) = ἔνδοξος. Ἐν 12, 6 **κυδρότερος** ἔχει β' ὅρον τὸ νοούμενον **παντὸς ἄλλου**.

κυκάομαι : συνταράσσομαι (ὥς ἡ ὑπὸ θυελλῶν συνταρασσομένη θάλασσα).

Κύκλωπες : Λαὸς μυθικός, γιγαντείου ἀναστήματος, ῥωμαλέος, ἄγριος, βάναντος καὶ βιαιότατος, οἰκῶν ἐν Σικελίᾳ. Οἱ Κύκλωπες ἐμυθολογοῦντο, ὅτι ἦσαν μονόφθαλμοι.

κύλιξ (ῆ) : ποτήριον.

κῦμα: μετφρ. ἡ δομή.

κυνέη: περικεφαλαία.

Κύρνος: ἰδὲ Θέογνις. Ἐν 17 ὁ Θέογνις ἀποτρέπει τὸν Κύρνον νὰ συμβουλευῇται δημοκρατικούς.

κῶμος: πομπὴ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς μετ' ἄσμάτων.

κώπη: ἡ λαβὴ (τοῦ ξίφους) καὶ ἡ κώπη τοῦ πλοίου.

κῶρος: κοῦρος, υἱὸς (5, 2).

κῶς: (ἰων.) ἀντὶ **πῶς**. **οὐκῶς** = οὐπως, οὐδαμῶς κατ' οὐδένα τρόπον.

κῶττι... **θέλω**: καὶ τί θέλω (45, 17). Τὸ **κῶττι** εἶναι κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ καὶ ὅττι = καὶ τί, καὶ διατὶ (αιολικῶς).

κωὺκ: (καὶ οὐκ) **κωὺκ ἐθέλουσιν** = καὶ χωρὶς νὰ θέλῃς (54, 24).

λαγχάνω: ἐπιτυγχάνω.

λαιά: (χειρ) ἀριστερά (laeva).

λαισήιον: ἀσπίς ἐλαφρά, ἀσπιδίσκιον ὁμοβύρσινον.

λαῖφος: (τὸ) ἰστίον, πανί.

λάκισ-ιδος: (ἡ) ῥάκος.

λανθάνω: μέλλ. λήσομαι = θὰ λησμονήσω.

λαός: ἐν 4, 24 τὸ ἔθνος.

λατρεύω: ὑπηρετῶ.

λέγω: ἐνίοτε σημαίνει καὶ ἀπαριθμῶ, διηγοῦμαι καθ' ἕκαστα (3, 15).

λείπω: ἀόρ. Μετοχὴ **λίποισα** (αιολ.) ἀντὶ **λιποῦσα**. Ἐν 50, 8 **λελοιπῶς** = ὅστις ἔχει καταλίπει· γνωστὸν δ' ὅτι ἐκεῖ εἶχε ταφῇ καὶ ὁ Λεωνίδας.

λέκτρον: ἡ κλίνη, ὁ γάμος.

Λήδα: γυνὴ τοῦ Τυνδάρεω καὶ μήτηρ τῆς Ἑλένης καὶ Κλυταιμῆστρας καὶ τῶν διδύμων Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Οὗτοι λέγονται καὶ Λήδας κοῦροι καὶ Διόσκοροι (ὥς ἐκ τοῦ Διὸς γεννηθέντες). Οἱ Διόσκοροι μετέσχον τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας.

λήιον: σπαρτόν.

λῆμα: φρόνημα θαρραλέον, εὐτολμος ἀπόφασις. **λήματι πειθόμενοι** = εἰς τολμηρὰν ἀπόφασιν ὑποτασσόμενοι. Παράγεται ἐκ τοῦ **λάω-λῶ**. Ἐν 76 ἡ σειρὰ εἶναι: πειθόμενοι λήματι ἰδρύσαντο τόνδε τὸν βωμόν Ἕλληνες κοινὸν ἐλευθέρῳ Ἑλλάδι. δηλ. κοινὸν τῆς Ἑλλάδος, ἣν ἐλευθέραν διέσωσαν. Τὸ **πειθόμενοι** προσδιορίζει τὸ **ἐξέλασαντες**.

λήσομαι: (μέλλ. τοῦ **λανθάνομαι** = λησμονῶ) = θὰ λη-

σμονήσω σὲ (13, 2). Τοῦτο λέγει ὁ Θεόγνις, διότι ὁ Ἀπόλλων ἦτο προστάτης τῆς μουσικῆς καὶ ποιήσεως καὶ πολιοῦχος τῶν Μεγάρων, τῆς πατρίδος αὐτοῦ.

λιπαρόθρονος: ὁ ἔχων λιπαρὸν (λαμπρὸν) θρόνον, λαμπρόθρονος.

λιπαρός: μεταφρ. πλούσιος.

λόγος: διήγημα ἀληθές (κατ' ἀντίθεσιν τοῦ μῦθος). Ἐν 52, 1 ἔστι τις λόγος = ὑπάρχει λόγος τις, λέγεται. ἐν λόγῳ τίθημι = λογαριάζω (4, 1).

λογχῶντος = ὀξύς, μυτερός.

λοιβὰ ἢ λοιβή: (ἐκ τοῦ λείβω) = σπονδή, χορή. Ἐν 55, 7 ἡ προσφορά.

λοξός: ἐπὶ αὐχένος ἡ λοξότης δηλοῖ τὴν ἀποστροφὴν τοῦ προσώπου ἀπὸ τινος καὶ ἐπομένως τὴν ἄρσιν τῆς εὐνοίας καὶ βοηθείας (3, 2).

λυγρός: θλιβερός. **λυγρὸς φόνος** = θλιβερὸν αἷμα.

Λυδὸς τρόπος: εἶδος μουσικῆς, ἡ λυδικὴ ἁρμονία ἢ λυδιστὶ καλουμένη. Παρὰ παλαιοῖς ὑπῆρχον ἕξ τρόποι μελωδιῶν ἢ μουσικαὶ ἁρμονίαι (δηλ. εἶδη μουσικῆς), ἡ δωριστί, φρυγιστί, λυδιστί, μεταξὺ δὲ τούτων ἡ αἰολιστὶ καὶ ἰαστί καὶ ἡ μιξολυδιστί. Αἱ ἁρμονίαι αὗται διεκρίνοντο ἐκ τοῦ χαρακτῆρος ἢ τοῦ ἥθους αὐτῶν. Ἡ δωριστὶ λ. χ. εἶχεν ἀνδρεῖον, σεμνόν, μεγαλοπρεπὴ χαρακτῆρα· ἡ φρυγιστὶ ἐνθουσιαστικόν· ἡ λυδιστὶ γλυκύν, μαλακὸν καὶ κόσμιον· ἡ ἰαστί εἶχε τραχύτερόν πως χαρακτῆρα τὸ πρῶτον, ἔπειτα δὲ μαλακώτερον· ἡ αἰολιστὶ εἶχε γαῦρον καὶ ὀγκώδη· ἡ μιξολυδιστὶ τέλος παθητικὸν καὶ θρηνώδη. Παρόμοιον ἔχομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰ δημώδη ᾠσματα καὶ τοὺς χορούς. Ἄλλον δηλ. χαρακτῆρα ἔχει τὸ συμφωναϊκὸν ᾠσμα, ἄλλον τὸ Πελοποννησιακόν, ἄλλον τὸ ἡπειρωτικόν. Καὶ τῶν χορῶν ἄλλον ὁ συρτός, ἄλλον ὁ Καλαματιανός, ἄλλον ὁ νησιωτικός, ὁ Κρητικὸς πεντοζάλης κλπ.

Λυκάμβας: Πάριος, ὁ πατὴρ τῆς ἐρασθείσης ὑπὸ Ἀρχιλόχου Νεοβούλης, ἦν ὅμως ἡρνήθη παρὰ τὴν ὑπόσχεσίν του νὰ δώσῃ εἰς γάμον πρὸς τὸν Ἀρχιλόχον, δι' ὃ καὶ ψέγει οὗτος αὐτὸν ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Οὕτως ἐν 38 φαντάζεται αὐτὸν ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἡλιακῆς τινος ἐκλείψεως μεψιμοιροῦντα διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ δι' ὕβριστικῶν ποιημάτων ἀνέλπιστον προσβολὴν τῆς Νεοβούλης.

λῶον: (λώϊον) = ἀγαθόν, καλόν.

μαινόλας: περιπαθής. Ἐν 45, 18 ἔμφ μαινόλα...θύμφ=

τῇ ἐμῇ περιπαθεῖ ψυχῇ. Ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ τὰ ἐν τοῖς εἰσαγωγικοῖς εἶναι λόγοι τῆς Ἀφροδίτης· εἶναι δὲ τὸ **τίνα** ἀντικ. τοῦ ἄγην, οὗ ὑποκ. ἡ αἰτ. **Πείθω**· ὥστε ἡ λογικὴ σειρὰ τῶν λέξεων εἶναι· τίνα μαῖς ἄγην Πείθω εἰς σὰν φιλότατα=τίνα πάλιν ἐπιθυμεῖς νὰ δδηγήσῃ ἡ Πειθὼ εἰς τὴν φιλίαν σου, εἰς τὸν ἔρωτά σου. Ἡ Πειθὼ εἶναι ἡ προσωποποίησης τῆς πειθοῦς, ἣν εἶχεν ἡ Ἀφροδίτη καὶ δι' ἧς ἔπειθε τοὺς ἀνθρώπους.

μάκαιρα· μακαρία.

μαλακαύγωπος· (μαλακὸς—αὐγώπος), τὸ δὲ **αὐγώπος** (ἐκ τοῦ αὐγῇ=λάμψις καὶ ὦψ=ὄμμα)=ὁ ἔχων ἡμέρους καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμούς, ὁ γλυκὺς.

μαλερός· ἰσχυρός.

μάλιον· μάλλον.

Μαραθῶνι· δοτ. τόπον. Ἐπὶ τῶν δῆμων τῆς Ἀττικῆς γνωστόν, ὅτι παραλείπεται ἡ πρόθεσις. Τὸ 61 εἶναι τὸ ἐπὶ τῇ ἐν Μαραθῶνι νίκῃ ὑπὸ Σιμωνίδου ποιηθέν. Διὰ δύο μόνον στίχων ὁ ποιητὴς εἶπε τὸν ἀγῶνα, τὸν τόπον, τὸν τρόπον καὶ τὸ ἀποτέλεσμα.

μάρναμαι· μάχομαι (2, 2).

μάω· ἐν 15, 19 **μαῖς**=**μᾶς**=ἐπιθυμεῖς, θέλεις (ἐνεστ. τοῦ μέμα).

μεγάθυμος· μεγάλῳψυχος.

Μέγαρα· (31, 1). Ἐνταῦθα ὁ Θεόγνης ἀναφέρεται εἰς τὸν μῦθον περὶ ὀχυρώσεως τῶν Μεγάρων, καθ' ὃν ὁ Ἀπόλλων ἐβοήθησε τὸν Ἀλκίδαον εἰς τὴν ὀχύρωσιν τῆς ἀκροπόλεως αὐτῶν κτιθαρίζων, κινῶν δηλ. διὰ τῆς περὶ τὴν κτιθάραν τέχνης αὐτοῦ τοὺς λίθους. Ὁ μῦθος προφανῶς ἤθελε νὰ σημάνῃ τὴν μεγίστην δύναμιν τῆς μουσικῆς καὶ τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς οὐ μόνον ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὰ τὰ ἄψυχα. Παράβαλε καὶ τὰ περὶ Ὀρφῆως μυθολογούμενα. Τὰ Μέγαρα εἶχον δύο ἀκροπόλεις, τὴν μίαν Καρικὴν (κτισθεῖσαν δηλ. ὑπὸ τῶν Καρῶν), ἔχουσιν τὸ μέγαρον τῆς Δήμητρος, πρὸς τὰ ἄνω, τὴν δὲ ἄλλην νεωτέραν, φαίνεται, ἔκτισεν ὁ Ἀλκίδαος βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ καθημένου ἐπὶ βράχου, ὅστις ἡχηρὸς διὰ τοῦτο γενόμενος ἐδεικνύετο ὕστερον ὑπὸ τῶν Μεγαρέων εἰς τοὺς ξένους.

μέγας· ὑψηλός.

Μεγιστίας· μάντις ἐξ Ἀκαρνανίας, πολεμήσας μετὰ τοῦ Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις. Οὗτος καίπερ προειδὼς τὴν τύχην, ἥτις ἀνέμενεν αὐτοὺς ἐκεῖ, δὲν ἠθέλησε παρὰ τὰς προτροπὰς τοῦ

Λεωνίδα ν^ο ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ μόνον τὸν μονογενῆ αὐτοῦ υἱόν, ὅστις εἶχε συνακολουθήσει αὐτῷ, ἔστειλεν ὀπίσω εἰς τὴν οἰκογένειάν του, αὐτὸς δὲ συναπέθανε μετὰ τοῦ Λεωνίδα καὶ τῶν τριακοσίων. Τούτου ἡ φιλοπατρία ἐξαίρεται διὰ τοῦ 64.

μεθίημι: ἀμελῶ, ἀφήνω. **μεθιέντες** = ἀμελοῦντες (1).

μεθύσθην: (αἰολ.) ἀντὶ μεθύσθῃναι.

μειδιάω: Ἐν 45, 14 **μειδιάσαις** = μειδιάσασα. Τὸ σύνθηρες ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης παρ' Ὀμήρῳ εἶναι **φιλομειδής**, ὡς φαιδρᾶς καὶ φιλαρέσκου.

μειλιχόγηνυς: ὁ γλυκεῖαν γῆρυν (φωνήν) ἔχων, γλυκύφωνος.

μείλιχος (ὁ): γλυκὺς ὡς μέλι.

μελαντειχῆς: (μέλαν—τειχός) ὁ ἔχων μαῦρον τεῖχος (δ' Ἀδης).

μέλει: εἶναι φροντίς. Ἐν 54, 15 **γυμνασίων τε μέλιν νεοῖς**: τὸ ἀπρμφ. ἐκ τοῦ νοουμένου **ποιεῖ** ἡ εἰρήνη ποιεῖ (γίνεται αἰτία) νὰ φροντίζωσιν οἱ νέοι περὶ γυμνασίων. Καὶ τὸ **αὐλῶν τε καὶ κώμων** ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ **μέλιν** = καὶ περὶ μουσικῆς καὶ περὶ ᾠμάτων.

μελία: δένδρον, μετωνυμικῶς δὲ τὸ **δόρυ**, διότι κατεσκευάζετο ἐκ ξύλου μελίας, διὸ καὶ ὁ Πρίαμος λέγεται **ἐνμελὴς** ἢ **ἐνμμελὴς**, ὡς ἔχων καλὴν μελίαν (δόρυ), καλὸς πολεμιστής. Τὸ 77 εἶναι ἀναθηματικὸν ἐπίγραμμα γραφὲν εἰς δόρυ παλαιωθὲν ἤδη καὶ τῷ Διὶ ἀνατεθέν.

μελίγλωσσος: γλυκὺς. Ἐν 54, 2 **μελιγλώσσων ἀοιδᾶν** = γλυκειῶν ᾠδῶν, εὐχαρίστων ᾠμάτων.

μελίφρων: ὁ γλυκὺς.

μέν: ἐν 51, 1 ἡ ἀπόδοσις αὐτοῦ ἦτο ἐν τοῖς κατὰ τὸν β' στίχον, ἃ δυστυχῶς δὲν διεσώθησαν. Τὸ χάσμα μαρτυρεῖ τὸ παρὰ Πλάτῳ λεγόμενον (ἐν Πρωταγόρᾳ XXVI), ὅτι ὁ στίχος οὗτος ἤρχετο προϋόντος τοῦ ᾠσματος ὀλίγον. Ἐλεγε δ' ἡ ἀπόδοσις αὕτη (πάλιν κατὰ Πλάτωνα) τότε: οἷόν τε μέντοι ἐπὶ γε χρόνον τινὰ γενέσθαι τινὰ ἀγαθόν, γενόμενον δὲ διαμένειν ἀδύνατον.—Ἐν 32, 6 **οὐδὲ μὲν** = ἀλλ' οὐδέ.

μένος ἡελίοιο: περιφρ. ὁ ἥλιος.

μένω: περιμένω.

μέσον: εἰς τὸ μέσον = ἐξ ἴσου, ἀμερολήπτως (30, 12).

μετά: κατόπιν, **μετ' ἐσθλὸν ἰὼν** = πορευθεὶς πρὸς χρηστὸν (17, 3).

μεταπρέπω: διαπρέπω, ἐξέχω.

μετάφρενον: ἡ ὠμοπλάτη. **δαΐζειν μετάφρενον** (30,3)= σχίζειν τὴν ὠμοπλάτην τινός. Οἱ Σπαρτιῶται ἐφείδοντο τῶν νικωμένων καὶ φευγόντων οὔτε γενναῖον οὔτε ἐλληνικὸν κατὰ Πλούταρχον (Λυκ. 22) ἡγούμενοι κόπτειν καὶ φονεύειν τοὺς τοιούτους.

μέτειμι: (εἰμι) ὑπάρχω μεταξύ. Ἐν 12, 15 εἰ **μετεῖη** = ἂν ἤθελεν ὑπάρχει μεταξύ τῶν λαῶν.

μέτειμι: (εἰμι). Ἰδὲ μετέρχομαι.

μετέρχομαι: ἐπιδιώκω. Ἐν 8, 11 **ὃν δ' ἂν μετίωσιν** = ὅποιον δὲ ἐπιδιώκωσιν (οἱ ἄνθρωποι).

μηδέ: καὶ δέν.

Μήδειος: τῶν Μήδων, Μηδικός.

μῆδος: (τὸ) σκέψις, ἐπινόημα.

μῆλα: πρόβατα, γιδοπρόβατα.

Μήλιος πόντος: τὸ Αἰγαῖον πέλαγος (γενικῶς).

μὴ οὐκ: νὰ μὴ: Ἐν 51, 5 **μὴ οὐκ ἔμμεναι**=νὰ μὴ εἶναι. Ὑποκ. **ἄνδρα δ'**= ἄνῆρ δὲ (ἄνθρωπος δέ), ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ θεός. Τὸ δὲ **κακὸν** εἶναι κατηγορούμενον = κακός.

μήποτε: μηδέποτε.

μῆρα βοῶν: μῆρία βοῶν.

μιαίνω: Ἐν 40, 10 **μιάνας** = ὅτε ἤθελον μιάνει.

μῖγνυμαι: Ἐν 55, 17 **κόμαισι μίγνυται**=τίθεται περὶ τὰς κόμας, στεφανοῦσι τὰς κεφαλὰς. Ἐπὶ πολέμου= ἄρχομαι. **μῖγνυμένου πολέμου**=ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου, ἐν ἀρχῇ τῆς μάχης (1,16).

Μίδας: βασιλεὺς Φρυγῶν πλουσιώτατος.

Μίμνερμος: Οὗτος ἤκμασε περὶ τὸ 620 π. Χ., δηλαδὴ ἐπὶ Σόλωνος, καὶ κατήγετο ἐξ οἰκογενείας, ἐν ᾗ διεδίδετο κληρονομικῶς ἡ αὐλητικὴ τέχνη. Ἡ πατρίς αὐτοῦ Σμύρνη (τότε πρὸ πολυλοῦ κτήσις τῆς Ἰωνικῆς Κολοφῶνος, δι' ὃ καὶ Κολοφώνιος μάλιστα λέγεται ὁ ποιητής) ἐκυριεύθη ὑπὸ Ἀλυάττου, τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν, καὶ κατεστράφη (περὶ τὸ 580), οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς διεσκορπίσθησαν καὶ κατῴκουν εἰς κόμας περὶ αὐτήν, ἅψ' οὐ ἔστερήθησαν τῆς ἐλευθερίας. Τούτου ἕνεκεν ἐζήτουν ὥς καὶ πάντες οἱ τότε ὑποδουλωθέντες Ἴωνες, παρηγορίαν εἰς τὰς ὑπερβολικὰς διασκεδάσεις καὶ ἀπολαύσεις, ὅστις χαρακτήρ καὶ ἐν ταῖς ἐλεγείαις τοῦ Μιμνέρμου διακρίνεται. Γενικῶς ἐκ τῆς ποιήσεως τοῦ Μιμνέρμου ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς πνοὴ βαρείας δυσθυμίας. Ἐν τῷ ἀποσπάσματι 6 ὁ ποιητὴς θρηνεῖ διὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον τῆς νεότητος. Ὁ Μίμνερμος εἶναι ὁ δημιουργὸς τῆς κυ-

ρίως αἰσθηματικῆς ποιήσεως. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ εἶναι ὑπερβαλ-
λόντως ἄβρὰ καὶ τερπνή. Ἦδη ἐν τῇ ἀρχαίότητι ἀνεγνωρίσθη
τοῦτο μέγας, ἐφ' ᾧ καὶ τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ Λιγυστάδης (τερ-
πνὸς ψάλτης).

μῖν: προσ. ἀντων. γ' προσ. αἰτ. πτ. Ἐν 52, 3 ἀγνήν δέ μιν
θεᾶν = ἐπεὶ δ' αὕτη εἶναι ἀγνή θεά.

Μινύεια: ὁ Ὀρχομενὸς ὡς πόλις τῶν ἀρχαίων Μινυῶν.

μινύθω: ἐλαττοῦμαι, χάνομαι.

μίνυνθα: ἐπὶ. χρόν. = ὀλίγον χρόνον. Ἐν 6, 7 τίθεται ὡς
κατηγορ. ἀντὶ τοῦ μινυνθάδιος = ὀλιγοχρόνιος.

Μνασίλαος: ἰδὲ Ξενοκράτης.

μνᾶστις (ῆ): (δωρ.) ἀντὶ μνηστis = μνήμη.

μνήμα: μνήμη (21, 8) = μνημεῖον, ἐνθύμημα. ἀρετῆς
μνήμα = ἀνδρείας ἐνθύμημα.

Μνημοσύνη: ἡ θεὰ τῆς μνήμης.

μνημοσύνη: ἡ μνήμη. Ἐν 11, 20 ὥς οἱ μνημοσύνη =
ὅτι ἐστὶν αὐτῷ μνήμη, ὅτι δηλ. μέμνηται τῆς ἀρετῆς καὶ πονεῖ,
κοπιᾷζει ὑπὲρ αὐτῆς.

μνοῖα: οὕτως ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Κρητῶν ἡ τάξις τῶν δου-
λῶν (καὶ δμῶα, μνώα) ἡ δουλοπαροίκων.

μογέω: κοπιᾷζω.

μοῖρα: μερίδιον (25, 2). **μοῖρα θανάτου** = ὁ θάνατος.
μοῖρα θεῶν = ἡ ἀπόφασις τῶν θεῶν (8, 30).

Μοῖραι: οὐδὲν ἔχει ριζωθῆ ἐν τῇ ψυχῇ τῶν Ἑλλήνων τῶν
καλῶν χρόνων βαθύτερον τῆς γνώμης, ὅτι ὁ ἀνθρώπινος βίος
εἶναι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μεστὸς θείων ἐπιδράσεων. Οὕτως
ἡ Τύχη ὑμνεῖται ὡς ἀρχὴ καὶ τέρμα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως,
ὡς φῶς ἐν σκότει καὶ παραμυθία ἐν πένθει. Στεναὶ συγγενεῖς
τῇ Τύχῃ, ἀδελφαὶ λεγόμεναι, εἶναι αἱ Μοῖραι Κλωθώ, Λάχεσις
καὶ Ἄτροπος, εἰς αἷς ἀναφέρεται τὸ ὑπ' ἀριθ. 59 ᾄσμα, αἱ ὁποῖαι
ὑφαίνουσι τὴν ἀνθρωπίνην τύχην ὡς ὕφασμα. Ταύτας ὁ ἄγνω-
στος ἡμῖν ποιητὴς ἱκετεύει ἐνταῦθα, ἵνα πέμψωσιν εἰς τὴν πα-
τρίδα τάξιν, δικαιοσύνην καὶ εἰρήνην.

μολπή: ᾄσμα.

μόρσιμον: πεπρωμένον.

Μοῦσα: ἐν 53, 19 ἡ ποίησις, ἣτις ὑμνεῖ καὶ ἐγκωμιάζει
δι' ᾄσμάτων τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας.

Μοῦσαι: Ἐν 57, 14 ἡ σειρά εἶναι: αἱ τε Μοῦσαι αὐξή-

σουσί μιν = θὰ ἐγκωμιάσωσιν αὐτόν, ὥστε γενέσθαι ἀθάνατον. Τὸ **ἀθάνατον** κατηγορούμενον κατὰ πρόληψιν. Τὸ 15 εἶναι ἐπικλησις πρὸς τὰς Μούσας καὶ Χάριτας. Αἱ Μοῦσαι ἦσαν 9 τὸν ἀριθμόν, θεαὶ τῆς ᾠδῆς καὶ τῆς ποιήσεως, ἐμπνέουσαι τοὺς ποιητὰς καὶ παρέχουσαι αὐτοῖς χάριν καὶ ἡδονήν. Τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἦσαν Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια, Οὐρανία, Καλλιόπη.

μῦθος : διήγημα μυθικόν. **εὐφημος μῦθος** (11) = ἠθικὸν διήγημα.

μύρον : τοῦτο ἐχρησίμευεν οὐ μόνον εἰς ἄλειψιν, ἀλλὰ καὶ εἰς πόσιν μετὰ τοῦ οἴνου μειγνύμενον.

μυχός : τὸ ἐνδότεον τοῦ θαλάμου. **μυχὸς πόλῃος** = τὸ ταμεῖον.

μωμάομαι : ψέγω. Ἐν 51, 19 οὐδὲ μή μιν ἐγὼ μωμάομαι = οὐδὲ δέος ἐστί, μὴ ἐγὼ μωμήσομαι μιν = οὐδὲ φόβος εἶναι μήπως ἐγὼ ψέξω αὐτόν, δηλ. οὐ μιν ἐγὼ μωμήσομαι = δὲν θὰ ψέξω αὐτόν.

ναίω : κατοικῶ. Ἐν 66 **ἐναίομες** ἀντὶ **ἐναίομεν** (δωρ.). Ὁ ποιητὴς ἀνακηρύττει σωτῆρας τῆς Ἑλλάδος τοὺς ἐν Σαλαμῖνι πεσόντας Κορινθίους.

νέατος : ἔσχατος, τελευταῖος· ἐκ νεάτου πυθμένος = ἐκ τοῦ κάτω - κάτω τοῦ πυθμένος.

νεκτάρους : εὐώδης ὡς νέκταρ.

νέκυς - υος : νεκρός.

νεμεσητόν : ἀγανακτήσεως πρόξενον.

νέμομαι : Ἐν 51, 3 νέμεται = νομίζεται, ἔχει· τὸ δὲ μοὶ = κατὰ τὴν γνώμην μου.

Νέστωρ : βασιλεὺς τῶν Πυλίων. Περὶ αὐτοῦ λέγει ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. α', 249) τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ὄreen αὐδῇ. Αἱ δὲ Ἀρπυιαι εἰκονίζον τὰς θυέλλας. Ὀνόματα αὐτῶν Ποδάργη, Ἀελλόπους ἢ Ἀελλώ, Θύελλα, Ὠκυπέτη.

Νέφος θανάτου : ὁ θάνατος, ὁ μαῦρος θάνατος.

νέωτα : (νέοφετα) τὸ νέον ἔτος, τοῦ χρόνου.

νικάω : ἐν 12, 21 εἴ τις νικῶ = ἂν τις ἤθελε νικᾷ. Τὸ νικῶ εἶναι γ' ἐν. πρ. ἀντὶ νικῶη.

νίν : αἰτ. τῆς προσ. ἀντ. γ' πρ. = αὐτόν, αὐτήν.

νοσφίζομαι : ἀπομακρύνομαι. Ἐν 20, 2 νοσφισθεῖς = ὅταν δ' ἀπομακρυνθῇ (εἰς ἄλλο μέρος).

νοῦς : Ἐν 19, 7 ἡ γεν. νόοιο εἶναι τῆς ἀναφορᾶς. Πρβλ.

4, 40. Αἱ ψυχαὶ ἐν Ἄιδου ἐνομίζοντο, ὅτι ἦσαν ἀπλᾶ εἶδωλα τῶν ἀποθανόντων, ἄνευ νοῦ καὶ φρενῶν. — **νοῦς Διὸς** = ἡ διάνοια, ἡ σκέψις τοῦ Διὸς. Ἐν 39, 3 **νοῦς δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισι** = ἡ σκέψις τοῦ Διὸς δὲν εἶναι φανερά εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

νοῦσος : ἀργαλέη = νόσος βαρεῖα.

νωλεμέως : ἀδιαλείπτως.

Ξενοκράτης : Βοιωτάρχος μετ' Ἐπαμεινώνδου κατὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην (371 π. Χ.). Ὁ δὲ Θεόπομπος ὁ ἀναφερόμενος μετ' αὐτοῦ ἐν 71 ἦτο τῶν ἐξεχόντων ἐν Θήβαις τότε (Πλτοχ. Πελοπ. 8 καὶ π. δαιμ. Σωκ. 26, 21). Περὶ Μνασιλάου οὐδὲν γινώσκουμεν. Οἱ τρεῖς φαίνεται ἠνδραγάθησαν κατὰ τὴν εἰρημένην μάχην, ἴσοι πρὸς τὸν Ἐπαμεινώνδαν δειχθέντες. Τούτου ἕνεκα καὶ ἐτιμήθησαν ὑπὸ τῆς πατρίδος διὰ τοῦ ἐπιγράμματος, ὅπερ εὗρεθὲν τῷ 1877 κεῖται νῦν ἐν τῷ Μουσείῳ τῶν Θηβῶν.

Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος : ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλεατικῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐξάγομεν, ὅτι 25 ἐτῶν ἔφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος καὶ ἐπὶ 67 ἔτη περιώδευεν ἀνὰ τὰς Ἑλληνικὰς χώρας, ὥστε ἔζησε πλεόν τῶν 92 ἐτῶν, μακροβιώτατος γενόμενος. Φαίνεται δ' ὅτι ἔζη καὶ ἔδρα κατὰ τὸ β' ἡμισυ τοῦ 6ου π. Χ. αἰῶνος τελευτήσας πρὸ τοῦ 475 καὶ μετὰ τὰ 500 π. Χ., ἐπομένως, ὅτι ἐγεννήθη περὶ τὸ 578 ἢ 580.

Ὁ Ξενοφάνης ἐφημίζετο ὡς ἐξέχων ἐπὶ πολυμαθείᾳ καὶ ἐτάσσετο ἐν ἴσῃ μοίρᾳ πρὸς τὸν Ἡσίοδον καὶ Πυθαγόραν.

Διέτριψε δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν Ζάγκλῃ καὶ Κατάνῃ τῆς Σικελίας, μάλιστα δὲ ἐν Ἑλέᾳ τῆς Ἰταλίας, ἧς καὶ τὴν κτίσιν ἐξύμνησε καὶ ἐν ἣ ἵδρυσε τὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς κληθεῖσαν Ἑλεατικὴν φιλοσοφικὴν Σχολήν· φαίνεται δ' ὁμῶς, ὅτι καὶ τὰς Ἀθήνας ἐπεσκέφθη ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν καὶ τὰς Συρακούσας ἐπὶ Ἰέρωνος. Τὰ ποιήματα τοῦ Ξενοφάνους ἦσαν ἔπη, ἐλεγεῖαι καὶ ἱαμβοί, τὸ δὲ περιεχόμενον αὐτῶν ἦτο ἐν γένει θεολογικόν, φιλοσοφικόν καὶ ἠθικόν, διὸ καὶ ἀνάγεται οὗτος εἰς τοὺς διδακτικὸς ποιητάς.

ξυλλέγομαι : συλλέγω χάριν τοῦ ἑαυτοῦ μου. **χερσὶν ξυλλάβιον** = ἥδ' ἀπὸ τὰς χειρᾶς μου, εἶμαι ἀποχειροβίωτος (9, 16).

ξύνεννος : σύζυγος.

ξυνός : κοινός.

ὄβριμοεργός : (ὄβριμος = βαρὺς καὶ ἔργον) = ὁ ἐργαζόμενος, ὁ ποιῶν φοβερά ἔργα, κακοῦργος (1, 7).

ὀβριμοπάτερη: κόρη ἰσχυροῦ πατρός.

ὀβριμος: στιβαρός, βαρὺς. **ὀβριμα ἔργα** = ἀνδρεῖα ἔργα, ἀνδραγαθήματα.

ὀδίτης: ὁδοιπόρος.

ὀδμή: ὁσμή.

οἶα: ἐπίρρ. ὅπως, ὥσάν (6, 1). Ἐν 30, 9 = ὅπως πράττουσιν, ὅπως φέρονται. Ἐπεξηγεῖται δὲ διὰ τοῦ **κυβερνήτην μὲν κλπ.**

οἰκεῖος: ἀτομικός. **οἰκεῖον κέρδος** = ἀτομικὸν κέρδος, συμφέρον ἀτομικόν.

οἰκέτας: (δωρ.) ἀντὶ **οἰκέτης** = κάτοικος. Ἐν 50, 7 τὸ **εἴλετο** = ἐκτήσατο.

οἰχθεῖς: ἀόρ. τοῦ **οἴγνυμαι** = ἀνοίγομαι.

οἰχνέω: πατῶ, βαδίζω.

οἴχομαι: φεύγω.

οἰωνός; πτηνόν, ὄρνεον. **οἰωνῶν φῦλα** = τὰ πλήθη τῶν ὄρνεων (48, 6).—2) προφητικὸν σημεῖον, ἐκ τῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν λαμβανόμενον.

ὁ κε: ὅς ἂν, **ὁ κε μὴ κακὸς** (51, 18) = ὅς ἂν μὴ κακὸς (ἧ) = ὅστις δὲν εἶναι κακός.

ὀκνότε: (ἰων.) ἀντὶ **ὀππότε** = ὁπότε. Μετὰ τοῦ **κὲν** = ὁπότεν (1, 13).

ὀλβος: ἐπιτυχία, εὐδαιμονία.

ὀλίγος: μικρός. **ἐξ ὀλίγου** = ἐκ μικροῦ, ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς.

ὀλίγος καὶ μέγας: μικροὶ καὶ μεγάλοι.

ὀλλυμι: καταστρέφω. Ἐν 7, 20 **ᾤλεσεν**: ἀόρ. τῆς συνηθείας.

ὁμόφρων (θυμὸς) = ἡ αὐτὴ γνώμη.

ὁμφαλός: κέντρον. Ἐν 55, 3 ἡ Ἀκρόπολις Ἀθηνῶν.

ὁμφαλωτός: ὁ ἔχων ὁμφαλόν, δηλ. ἐξοχὴν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας. Τοιαύτην εἶχον αἱ ἀσπίδες. Ἐν 4, 25 τὸ διὰ **στέρνοιο καὶ ἀσπίδος** πρῶτον.

ὁμφή: φωνή. **ὁμφαὶ μελέων** (55, 18) = φωναὶ μελῶν, μελικά ἄσματα.

ὁμῶς: ὁμοίως (ἐκ τοῦ ὁμός = ὁ αὐτός). Ἐν 9, 2 ἡ λογικὴ σειρὰ εἶναι: ἕκαστος ἔχει δόξαν εὐθηνεῖν αὐτός· δηλ. ἕκαστος νομίζει ὅτι αὐτὸς προοδεύει.

ὄν: (αἰολ.) ἀντὶ **ὄν** = ἀνά.

ὀνασίπολις: (ὀνίνημι—πόλις) = ὁ τὰς πόλεις ὠφελῶν, ὄνα-

σίπολις δίκαια (51, 18) = τὸ τὰς πόλεις ὠφελοῦν δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη. Ὁ εἰδὼς ὀνασίπολιν δίκαιαν = ὁ ἀσκῶν τὴν...δικαιοσύνην.

δνία: (ἡ) (αἰολ. ἀντὶ ἀνία) = λύπη. Πρβλ. 42, 1.

δνυξ: μεταφρ. αἰχμή τοῦ δόρατος.

δξύς: ἐπὶ ἡλίου = καυστικός, διαπεραστικός.

δξύχολος: δξύθυμος. Ἐν 8, 26 ὁ Ζεὺς δὲν ὀργίζεται δηλ. εὐθύς δι' ἐν ἑκαστον ἀδίκημα ἡμῶν, ἀλλὰ βραδύνει νὰ ἐκδικηθῇ (ἀργεῖ δηλ. ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ).

ὁ οἱ εἴη: (12, 9) = τὸ ὅποιον ἤθελεν εἶναι εἰς αὐτὸν (οἱ) κειμήλιον, ἤθελε φυλάττει οὗτος ὡς κειμήλιον.

ὀπίζομαι: (ἐκ τοῦ ὀπις) προσέχω σέβομαι, φοβοῦμαι.

ὀπις: προσοχή.

ὀπισθεν: ἐν 3, 17 ἀναφέρεται εἰς τὸ δαΐζειν καὶ σημαίνει ἐκ τῶν ὀπισθεν σχίζειν. Ἰδὲ καὶ δαΐζω.

ὄρανος, ὀράνω: (αἰολ.) ὁ οὐρανὸς—οὔ.

ὀργή: μανία, παραφορά.

ὀρέγομαι: ἐκτείνομαι, ἐκτείνω ἑμαυτόν. Ἐν 4, 12 δηῖων ὀρέγοιτο = ἤθελεν ἐκτείνειν ἑαυτὸν κατὰ τῶν πολέμιων (νὰ κτυπήσῃ τοὺς πολέμιους) τῷ δόρατι.

ὀρεσκῶς: (ὀρεσί—κοιτος) = ὁ φωλεύων εἰς τὰ ὄρη.

ὀρθόω: ἐγείρω ὀρθιον, κάμνω τινὰ εὐτυχῇ.

ὀρμαίνω: διαλογίζομαι. Ἐν 39, 7 ἄπρακτον ὀρμαίνον-
τας = διαλογιζομένους ἄνευ ἀποτελέσματος.

ὄρος: στήλη ἢ λίθος ὑποθήκης. Οἱ παλαιοὶ δι' ἔλλειψιν ὑποθηκοφυλακείων ἐσυνήθιζον εἰς τὰ ἐνυπόθηκα κτήματα (ἀγρούς, οἰκίας) νὰ στήνωσι στήλας ἢ καὶ ἀπλοῦς λίθους ἐνυπογράφους, εἰς οὓς ἦτο ἀναγεγραμμένον τίς καὶ ἀντὶ πόσον χρηματικῷ ποσῷ ἦτο τὸ κτῆμα ὑποθηκευμένον. Οἱ λίθοι οὗτοι ἐλέγοντο **ὄροι**, διότι ἰδρύνοντο εἰς τὰς γωνίας κτημάτων, ὡς καὶ τὰ ὄρια τῶν σημερινῶν ἀγρῶν. Τούτους τοὺς ὄρους ἀφῆρσεν ὁ Σόλων διὰ τῆς σεισαχθείας (41, 6).

Ὀρχομενός: πόλις τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Κηφισοῦ εἰς τὴν Κωπαῖδα (νῦν Σκριπού), κτίσμα τῶν Μινυῶν, ἀρχαιοτάτων κατοίκων τῆς Βοιωτίας.

ὄσσα: (αἰολ.) ἀντὶ ὅσα. Ἐν 45, 26 ἡ σειρὰ εἶναι: τέλεσον δέ μοι ὄσσα τοι θῦμος ἰμέρρει τέλεσαι = ἐκτέλεσόν μοι δέ, ὅσα ἡ ψυχὴ μου ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκτελέσῃ.

ὅς τις: ἐν 4, 16 = εἴ τις, εἰάν τις.

δτε: ἐν 81, 1 **ὅτε νικῶν** = διότι νικῶν.

ὅττι: (αἰολ.) ἀντι **ὅ,τι.** Ἐν 45, 15 **ὅττι... πέπονθα**=τί ἔχω πάθει.

οὐδεν: (αἰολ.) οὐδέν = οὐδαμῶς.

οὐκέτι: Ἐν 47, 2 **οὐκέθ'**... **πάρα** = οὐκέτι πάρεστι, δὲν εἶναι παροῦσα πλέον.

οὐνεκα: ἔνεκα. Ἐν 41, 1 **τῶν μὲν οὐνεκα** = ὧν μὲν ἔνεκα, ὅσων μὲν χάριν. Ἡ ἀπόδοσις τούτου εἶναι εἰς τὸ **τούτων** τοῦ στίχου 2. Ἐδῶ ὁ Σόλων ἀπαριθμεῖ τὰ ἀποτελέσματα τῆς νομοθεσίας του.

οὐράνιος - χθόνιος: ἐν 59,6 = ὁ ἔχων ἐξουσίαν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Τοιαῦται ἦσαν αἱ μοῖραι, ὧν ἡ ἐξουσία ἀπεριόριστος.

οὐτάζω: κτυπῶ.

ὄφρα: τελ. σύνδ.=ἵνα.—2. χρόν. ἐν ὅσῳ (2,28).

παγκράτιον: πάλη καὶ πυγμή.

πάγχυ: ὅλως διόλου.

παιάν: ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα. Ἐν 31,7 **παιάνων τε χοροῖς** = διὰ μουσικῶν χορῶν, χορῳδιῶν. Οἱ παιᾶνες ἐψάλλοντο ὡς ἐπιτραπέσιος προσευχὴ ἢ ἦσαν ὕμνοι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἢ ἐμβατήρια ᾄδόμενα πρὸ τῆς μάχης εἰς τὸν Ἄρη ἢ ἐπινίκιοι καὶ εὐχαριστήριοι ὕμνοι πρὸς διαφόρους θεοὺς ἐπὶ σωτηρίᾳ.

παῖς Διός: παῖς Διός, ὁ Ἡρακλῆς.

Παιῶν: ὁ παρ' Ὀμήρῳ **Παιήων**, ὁ ἱατρὸς τῶν θεῶν, συγχεόμενος ἔπειτα πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα.

παλαίγονος: πάλαι, παλαιός.

παλαιός: ἐπὶ ἀνθρώπου = γέρον.

παλαισμοσύνη: πάλη, παλαιστικὴ δεινότης (4,3). Ἐνταῦθα τὸ μέγεθος καὶ ἡ βία ἀναφέρονται εἰς τὴν **παλαισμοσύνην**, τὸ θέων εἰς τὴν **ἀρετὴν τῶν ποδῶν** κατὰ σχῆμα χιαστόν.

πάλιν αὖθις: ἔξ ἅπαντος.

Παλλάς: παρθένος.

Πάν: υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Δρυόπης, ποιμενικὸς θεὸς διαιτώμενος ἐν ἀγροῖς καὶ δρυμοῖς, λατρευόμενος μάλιστα εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ἧς πάντα σχεδὸν τὰ μεγάλα ὄρη ἦσαν εἰς αὐτὸν ἱερά. Ἡ φαντασία τῶν Ἑλλήνων ἐπλαττεν αὐτὸν ἔχοντα σῶμα δασύ, ὧτα αἰγός, κέρατα ἐρίφου καὶ πόδας τράγου, φέροντα δὲ συνήθως σύριγγα. Ἐκ τοῦ Ἡροδότου (VI, 105) γνωστόν, ὅτι οἱ Ἀθη-

ναῖοι, ὅτε οἱ Πέρσαι ἀπεβιβάσθησαν εἰς Μαραθῶνα ἔστειλαν ἡμεροδρόμον (ταχυδρόμον) εἰς τὴν Σπάρτην ζητοῦντες ταχεῖαν βοήθειαν. Ὁ ἡμεροδρόμος οὗτος, Φειδιππίδης ὀνόματι, διαβαίνων διὰ Τεγέας, περὶ τὸ Παρθένιον ὄρος, εἶδε σπουδαιότατον ὄραμα· παρέστη δηλ. εἰς αὐτὸν ὁ Πᾶν καὶ ἄφ' οὗ τὸν ἐφώναξε διὰ τοῦ ὀνόματός του, παρήγγειλεν εἰς αὐτὸν νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς Ἀθηναίους, οἱ ὅποιοι μέχρι τότε οὐδόλως ἐφροντίζον περὶ τοῦ θεοῦ τούτου, νὰ φροντίζωσι καὶ περὶ αὐτοῦ, διότι διάκειται εὐνοϊκῶς πρὸς αὐτοὺς καὶ πολλαχῶς ἤδη ὠφέλησεν αὐτοὺς καὶ θὰ ὠφελήσῃ ἀκόμη. Ὁ ἡμεροδρόμος ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας εἶπε τὸ ὄραμα τοῦτο, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν νίκην ἵδρυσαν κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως ἐν σπηλαίῳ, ἔτι καὶ νῦν σφζομένῳ, Πανὸς ἱερὸν καὶ ἐλάτρευον αὐτὸν δι' ἐπετείων θυσίων καὶ λαμπαδηφορίας. Ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ὁ στρατηγὸς Μιλτιάδης ἔστησε κάλλιτον ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ ὁποίου ἐχαράχθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 79 ἐπίγραμμα.

πανάμωμος: πάντῃ ἄψογος. Ἐν 51, 12 ἐπεξηγεῖ τὸ ἐλπίδα, μάτην δηλ. ζητῶν πανάμωμον ἄνθρωπον ἐν πᾶσιν, ὅσοι κλπ.

πανδαίδαλος: ἔντεχνος, πολὺ τεχνικός, ἀριστοῦργημα. Ἐν 55, 5 λέγεται οὕτως ἡ Ἀκρόπολις Ἀθηνῶν, διὰ τὸν μετὰ τὰ Μηδικὰ καλλωπισμὸν αὐτῆς.

πανδείμαντος: ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός.

πανομφαῖος: (πᾶς—ὁμφῇ) ὁ παραγωγὸς πασῶν τῶν προφητικῶν φωνῶν, τῶν προφητειῶν, προφητικός.

πάνοπλος: παρὰ Σπαρτιάταις ὁ ὀπλίτης.

πάντῃ: καθ' ὁλοκληρίαν.

παραγίγνομαι: ἔρχομαι, ἔρχομαι καὶ παραμένω.

παραμείβομαι: περνῶ (6, 9), παρέρχομαι.

παρατίθεμαι: Μετχ. ἀόρ. β'. **παρθέμενος** = διακυβεύων (4, 18).

παρέρχομαι: παρέρχεται με = μὲ διαφεύγουσι, λησμονῶ, παραλείπω (30, 3).

παρήγορος: ὁ ἵππος, ὁ παραπλεύρως τῶν δύο τῆς ἀμάξης ἔξευγμένος, ἐπομένως ἔξω τοῦ ζυγοῦ. **νόου παρήγορος** = ὁ ἔξω φρενῶν, ὁ παράφρων.

παρήμι: ἀφήνω. Ἐν 53, 15 **παρέντα**=ἄφ' οὗ ἀφήση.

πάρκειμαι: παράκειμαι.

πάροιθεν: πρότερον.

παροίνιον: τὸ ἐν συμποσίοις ᾑδόμενον ᾄσμα, οἶον τὸ 43.

πᾶς: ἐν 18, 5 οὐδ' ἐπὶ πάντας ἀνθρώπους=οὐδὲ καθ' ὅλην τὴν γῆν. Ἐν 19 σημαίνει τὸ πλῆθος, ὥστε τὸ πᾶσιν=παρὰ τῷ πλήθει, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ πλήθους.

πάσχω: πλὴν τῆς συνήθους σημασίας ἔχει καὶ τὴν τοῦ ἀπολαύω (4, 38). Τὸ δὲ ἦν τι πάθῃ εἶναι εὐφημισμὸς ἀντὶ ἂν φρονευθῇ.

πάτρη: ἡ πατρίς· πάτρης πέρι=ὑπὲρ πατρίδος (1, 9).

παῦρος: ὀλίγος.

πείθομαι: Ἐν 29, 22 πιθοίαιτο ἀντὶ πίθουιντο=ἂν ἤθελον πεισθῇ εἰς ἔμὲ (οἱ ἄνθρωποι). Τὸ πείθομαι=ἐνδίδω καὶ ἐπομένως πρᾶττω τι.

πείρατα: δίκτυα ἢ τὰ πέρατα. Ἐν 33, 8 χαλεπῆς πείρατ' ἀμμηχανίης=τὰ δίκτυα τῆς σκληρᾶς ἀδυναμίας του (ὡς ἀνθρώπου ἀδυνάτου), δηλ. ἡ σκληρὰ ἀδυναμία του· ἢ (ἂν τὴν λέξιν ἐκλάβωμεν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πέρατα) τὰ ὄρια, τὰ ὅποια ἐπιβάλλει αὐτῷ ἡ σκληρά του ἀδυναμία.

πολεμίζω: πολεμῶ.

πέλομαι: γίνομαι, ὑπάρχω.

πέλω: εἰμί, εἶμαι.

πενταθλεύω καὶ **πενταθλέω**: ἀγωνίζομαι πένταθλον. Ἦτο δὲ τοῦτο δρόμος, ἄλμα, δίσκος, ἀκόντιον, πάλη. Ἐν 2, 19 ἀγαθὸς πενταθλεῖν τὸ ἀπρμφ. δηλοῖ τὴν ἀναφορὰν καὶ ἔξαρχται ἐκ τοῦ ἀγαθός, ὡς καὶ τὰ κατωτέρω παλαιαιοσύνην καὶ ταχυτῇτι ποδῶν· σημειωτέα δ' ἡ ποικιλία αὕτη τῆς συντάξεως τοῦ ἀγαθός· πενταθλεῖν ἀγαθός=καλὸς εἰς τὸ πένταθλον.

πέπαμαι: πρkm. τοῦ πάομαι, οὐ ἄορ. ἐπασάμην=ἐκτησάμην (8, 7 καὶ 24, 2).

πεπλημένος: πρkm. τοῦ πελάζω (πλησιάζω)=πλησιάσας.

πεπτηώς: πρkm. τοῦ πτήσσω=ζαρώνω ἐκ φόβου, κύπτω, ὥστε τὸ πεπτηώς=κεκυφώς, ζαρωμένος, περίφοβος.

περάω: μελ. περήσω (ἰων.). Ἐν 29, 3 περῆσαι=να περάσῃ.

περιβάλλω: (ἄγραν)=περικλείω (διὰ δικτύου) κυνήγιον. Οὕτως ὀνομάζει ὁ Σόλων τὴν τυραννίδα (40, 3).

περὶ γᾶς: ὑπὲρ γῆς, ὑπεράνω τῆς γῆς. (Πρβλ. 45, 3).

περιέχω: περικαλύπτω. πέρ...ἔχει=περικαλύπτει (42, 6).

περὶ θεούς: ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς θεούς.

περιτίθηναι: περιβάλλω (μεταφορ. ἀπὸ τῶν ἱματίων).

περιτροπή: περίοδος.

περιούσιος: περιούσιος (περίειμι) = περισσός, ὑπερμεγέθης.

Περσεφόνη: κόρη τῆς Δήμητρος, ἀρπαγείσα ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος.

πέταλον: ἐν 82 τὸ φύλλον. ἐν χλωροῖς πετάλοις = μεταξὺ τῶν πρασίνων φύλλων.

πέτρα: βράχος. Ἐν 52, 2 ἐπὶ πέτραις = ἐπάνω εἰς βράχους.

πήγνυμι: ἐμπήγω. Ἐν 49, 6 **πεπηγότας** = οἵτινες εἶχον ἐμπηχθῇ, στηθῇ πολλαχοῦ (διότι τὸ πλῆθος τῶν Ἀθηναίων ἦτο κατάχρεων).

πήλυι: ἐπίρρ. τόπ. (αἰολ.) ἀντὶ τηλοῦ = μακρὰν.

πήχυιος: ὀλίγος.

πιαίνω: μεταφορ. ἐν 12, 20 παχύνω.

πίδαξ: μεταφορ. τὸ ὕδωρ (82).

Πιερία: ἡ περὶ τὸν Ὀλυμπον Μακεδονικὴ χώρα, κατοικία τῶν Μουσῶν, ὅθεν αὐταὶ λέγονται Πιερίδες.

πικρός: μισητός (8, 5). Μία τῶν μεγίστων ἠθικῶν ἀρχῶν τῶν ἡμετέρων προγόνων ἦτο νὰ εὐεργετῶσιν, ὅσον ἠδύναντο, τοὺς φίλους, νὰ ἐκδικῶνται δὲ σκληρῶς τοὺς ἐχθρούς.

Πίνδαρος: κατὰ τὸ ὕψος τῆς ἐκφράσεως καὶ τὸ βάθος τοῦ ἥθους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ δυσνόητον ὑπερβαίνει πάντας τοὺς Ἕλληνας λυρικοὺς Πίνδαρος ὁ Δαΐφάντου καὶ Κλεοδίκης, ἐκ τῶν παρὰ ταῖς Θήβαις Κυνὸς Κεφαλῶν καταγόμενος. Ὁ χρόνος τοῦ βίου αὐτοῦ πίπτει εἰς τὴν λαμπροτάτην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας μεταξὺ τῶν 521 καὶ 441 π. Χ.

Ὑπὸ μουσικῶν ἐξόχων (οἷος Λᾶσος ὁ Ἐρμιονεύς) παιδευθεὶς ὁ Πίνδαρος, ἤσκησεν ἐνωρὶς τὸ ποιητικὸν αὐτοῦ τάλαντον. Ἰδιαιτέραν ὅμως ἐπίδρασιν ἐπ' αὐτοῦ ἔσχεν ἡ ἐκ Τανάγρας ποιήτρια Κόριννα.

Κατὰ τὰς διαφόρους πανηγύρεις ὁ Πίνδαρος ἔγραψε καὶ τὰ χορικά αὐτοῦ ᾄσματα. Ἦτο δὲ περιζήτητος πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ἦτο ἐπίσης ἐπιφανὴς ἐν ταῖς ἐλευθέραις πολιτείαις ὥς καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν ἡγεμόνων καὶ τυράννων. Ὁ Ἀλέξανδρος τῆς Μακεδονίας, οἱ Ἀλευάδαι τῆς Θεσσαλίας, ὁ Ἀρκεσίλαος τῆς Κυρήνης, ἐν Σικελίᾳ ὁ Ἰέρων καὶ Θήρων ἐτίμων αὐτὸν πολὺ καὶ ἐκάλουν εἰς τὰς αὐλὰς αὐτῶν. Τῷ 474 π. Χ. ὑπήκουσεν εἰς τὴν ἐπανειλημμένην πρόσκλησιν τοῦ Ἰέρωνος καὶ διέτρυπεν, εἰ καὶ

(ὡς φαίνεται) ὀλίγον χρόνον, ἐν Σικελίᾳ. Ἀνὴρ σταθεροῦ χαρακτῆρος ὁ Πίνδαρος ἐγίνωσκε νὰ διατηρῇ ἑαυτὸν ἀνεξάρτητον καὶ οὐδέποτε ἐγένετο κόλαξ τῶν ἰσχυρῶν.

Μεγαλοπρέπεια εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν ποιημάτων αὐτοῦ, τὰ ὅποια ἤδη ἐν τῇ ἀρχαιότητι τὰ μάλιστα ἐθανυμάσθησαν.

Ὁ Πίνδαρος διέπρεψεν εἰς διθυράμβους, παιᾶνας (ὕμνους καὶ προσόδια), ἐπινίκους (ἐγκώμια), θρήνους. Πλήρεις διεσώθησαν ἡμῖν μόνον οἱ ἐπίνικοι. Οὗτοι πανηγυρίζουν τὴν νίκην, τὴν ἐν τοῖς μεγάλοις ἐθνικοῖς ἀγῶσιν.

Αἱ γενικαὶ καὶ ὑψηλαὶ ἰδέαι κατέστησαν τὸν Πίνδαρον **ἐθνικὸν τῶν Ἑλλήνων λυρικόν**, ὃ δὲ πρὸς αὐτὸν σεβασμὸς διήρκεσε καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἀπόδειξις τοῦτου ἡ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Θηβῶν δοθεῖσα διαταγή, ὅπως μείνῃ ἄθικτος ἡ οἰκία αὐτοῦ.

Ὁ Πίνδαρος τέλος ἀπέθανεν ἐν Ἀργεῖ, αἱ θυγατέρες δὲ αὐτοῦ Εὐμητις καὶ Πρωτομάχη μετεκόμισαν τὴν κόνιν αὐτοῦ εἰς Θήβας.

Ἡ διάλεκτος αὐτοῦ εἶναι, ὡς καὶ τῶν ἄλλων χορικῶν Λυρικῶν, δωρική. Εἶναι μὲν βάσις αὐτῆς ἡ ὀμηρικὴ μετὰ τῶν αἰολικῶν τύπων, ἀλλὰ διὰ μεγάλης ἀναμείξεως δωρικῶν λέξεων λαμβάνει πλησιεστέραν δωρικὴν μορφήν.

Ὁ Πίνδαρος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 55 καταχωριζομένῳ ὑφ' ἡμῶν διθυράμβῳ, ὃν ἐδίδαξεν ἐν Ἀθήναις, παρέχει ἡμῖν λαμπρὸν ὑπόδειγμα φυσικῆς παρατηρήσεως ἡδέας καὶ χαριέσεως.

πινυτός: φρόνιμος.

πιπράσκω: πωλῶ.

πιπράσκομαι: πωλοῦμαι. Ἐν 41, 9 **πραθέντας**=πωληθέντας, οἵτινες ἐπωλήθησαν.

Πῖσα: πηγὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ πόλις παρ' αὐτῇ διαμφισβητήσασα ἐπὶ πολὺ πρὸς τοὺς Ἡλείους τὴν προεδρίαν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Πίσης-αο: παραπόταμος τοῦ Ἀλφειοῦ, ῥέων παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν.

πιστός: πιστευτός.

πίσουνος: (ἐκ τῆς ῥίζης πιθ-τοῦ πείθω)=πεποιθώς, δίδων πίστιν.

Πιττάκειον: τὸ ῥητὸν τοῦ Πιττακοῦ «χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι» (51).

Πιττακός: Ἰδὲ Ἀλκαῖος.

πίων: θηλ. ἡ πίσω καὶ πίσυρα = παχύς, εὐφορος (ἐπὶ γῆς).

πλάζομαι: περιπλανῶμαι. Ὁ τρέσας ἐν Σπάρτῃ ἐπλάζετο, δηλ. μὴ δυνάμενος νὰ ζήσῃ ἐν τῇ πατρίδι ἔφευγεν ἐξ αὐτῆς εἰς ἄλλας πόλεις πλανώμενος καὶ ζῶν ὥς ἐπαίτης, διότι οἱ νόμοι τῶν Σπαρτιατῶν ἐκέλευον «μαχόμενον νικᾶν ἢ ἀποθνήσκειν».

πέλος: πλήρης.

πνεῦμα: αὔρα (82).

πόθος: ἐπιθυμία (ἀπόντος). Ἐν 57, 12 σοῖς πόθοις = διὰ τὸν σὸν πόθον, σὲ ποθοῦντες. Πρβλ. Ἰλ. τ. 321 σῇ ποθῇ.—
λαῶ σύμπαντι πόθος = σύμπας ὁ λαὸς ποθεῖ.

ποικιλόθρονος: (ῆ): ἐπὶ πεποικιλμένου θρόνου καθημένη.

ποιοῦμαι: (μέσον) ποιῶ ἔμαντῶ· μετὰ τοῦ θυμὸν = λαμβάνω θάρρος. Τὸ Ἀπομφ. **ποιεῖσθαι** ἀντὶ Προστ. ἐν 23, 1. Ὡσαύτως καὶ τὸ κατωτέρω **φεύγειν**.

ποκά: (δωρ.) ἀντὶ ποτέ.

πολεμίζω: πολεμῶ.

πολιάτας: πολιήτης (5). Ἡ σειρὰ εἶναι «κῶροι πατέρων πολιατῶν Σπ. εὐάνδρων», λέγεται δὲ μετ' ἐμφάσεως, δηλ. ἄξιοι τοιούτων πατέρων, ἀληθεῖς υἱοί.

πολιός: γαλανόλευκος (ἐπὶ θαλάσσης).

πόλις ἄκρη: ἀκρόπολις.—**πόλις:** καὶ ἡ πατρίς.

πολύβατος: πολυπάτητος, πολυσύχναστος.

πολυήρατος: πολυαγάπητος.

πολυῖδρία: (πολὺ-ἴδρις) πολυμάθεια, πανουργία.

Πολυπαῖδης: πατρωνυμικὸν ἐκ τοῦ πολυπάϊς-ιδος (πολυπάμων = πολυκτῆμων).

πολυφάρμακος: ὁ πολλὰ φάρμακα γνωρίζων.

πολυφροσύνη: πολυτροπία, πανουργία, μηχανορραφία.

πόρπαξ: ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος.

πορσύνω: ἐτοιμάζω, πορίζω.

πορφύρεος: ταραχώδης. Ἐν 39, 16 ἐπὶ θαλάσσης **πορφυρεῶς ἁλὸς** = τῆς κυμαινομένης θαλάσσης (ἐκ τοῦ πορφύρω = κυμαίνομαι).

ποτί: (δωρ.) ἀντὶ πρὸς.

πότιμος: μοῖρα, θάνατος. Ἐν 50,2 **καλὸς δ' ὁ πότιμος** = ὠραῖος δ' (εἶναι) ὁ θάνατος. Πρβλ. καὶ 2, 1.

πότνια: θηλ. τοῦ πόσις = δέσποινα.

πραθέντες: ἰδὲ πιπράσκω.

πράττω εὖ: εὐτυχῶ. Ἐν 51, 7 **πράξας** γὰρ εὖ=διότι, ἂν ἤθελεν εὐτυχῆσαι (νὰ παιδευθῇ καλῶς).

προβάλλομαι: προτείνω τι τῶν ἑμαυτοῦ (ὄπλα, χεῖρα κλπ.), ῥίπτω ἔμπρός μου.

προδίδωμι: προδίδω, ἐγκαταλείπω.

προβόλημα: (ἐκ τοῦ προβάλλομαι) προφυλακτήριον.

προκόπτω: προοδεύω, ὠφελοῦμαι.

προλείπω: φεύγω καὶ ἀφήνω. Ἐν 2, 3 **προλιπόντα** = ἀφ' οὗ φύγη καὶ ἀφήση.

προμαχέω: μάχομαι πρὸ (ὑπὲρ) τινος. Ἐν 61,1 Ἑλλήνων **προμαχοῦντες**=ὑπὲρ (πάντων) τῶν Ἑλλήνων μαχόμενοι.

πρόμαχος: πληθ. **πρόμαχοι** = αἱ πρῶται τάξεις ἢ γραμμαὶ τῶν μαχομένων, οἱ πρῶτοι μαχόμενοι. **ἐν προμάχοις**=μεταξὺ τῶν πρώτων (1, 1).

προμηθεῖη: σεβασμός, φόβος. Ἐν 11, 24 τὸ ἔχειν **προμηθεῖην**=τὸ μετὰ σεβασμοῦ φέρεσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς.

προνοῶ: ἐν 2, 33 σημαίνει **ὑποπτεύω**. οὐ **προνοήσας**=χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ.

πρόπολος: ὑπηρέτης.

πρὸς: μετὰ γεν. **πρὸς θεῶν**=ἐκ μέρους τῶν θεῶν μὲν (διδόντων). Ἐν 8, 3 ἡ σειρὰ εἶναι: δότε μοι ἔχειν πρὸς θεῶν μὲν ὄλβον, πρὸς ἀπάντων δ' ἀνθρώπων δόξαν ἀγαθὴν. **τὸ πρὸς τινος**=πρὸς τὸ μέρος τινός, λ. χ. **πρὸς φευγόντων**=πρὸς τὸ μέρος τῶν φευγόντων, καὶ φεύγοντες καὶ διώκοντες ὑπήρξατε (3,9).

προσορᾶν: ἐν 12,6 ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ **κυδρότερος** καὶ εἶναι αἰτ. τῆς ἀναφορᾶς=τὸ πρόσωπον, ὥστε νὰ προσβλέπωσιν αὐτόν.

προσβάλλω: ἐν 37, 2 **προσβαλὼν** = διευθύνας, στρέψας. **προσκυνέω**: γ' πληθ. **προσκυνέοντι** (δωρ.) = προσκυνοῦσι.

πρὸ τ' ἐόντα: τὰ πρότερον, τὰ παρελθόντα.

πρότιμον: προτιμότερον.

προφέρω: ὀνειδίζω (26, 2).

προχειρότερον: πρότερον (καθῆκον).

πρώον, πρόωνες: ἀκρωτήρια, πάντα τὰ προέχοντα εἰς τὴν θάλασσαν.

πρῶτον: τὸ πρῶτον = εὐθὺς (1, 16).

πρών: ἰδὲ πρόων.

πτώσσω: ζαρώνω, κρύπτομαι, προφυλάττομαι.

πτωχεύω : ἐπαιτῶ καὶ πτωχὸς ὁ ἐπαίτης (ἐκ τοῦ πτώσσω).
πυκάζομαι : σκεπάζομαι. Ἐν 11, 11 **πεπύκασται** = εἶναι
κατεσκεπασμένος (ὁ βωμός).

πυκτοσύνη : πυγμαχία.

πύματος -η ον : τελευταῖος. Ἐν 32, 10 πρώτη καὶ πυμάτη
= πρώτη καὶ τελευταία, ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τέλει τῆς θυσίας.

πυργόω : ὀχυρώνω διὰ πύργων. Ἐν 31, 3 **ἐπύργωσας** =
ὠχύρωσας διὰ πύργων, ἔκτισας.

πυροφόρος (ῆ) : ἡ φέρουσα πυροὺς (σίτον) = σιτοφόρος.

Ῥαδάμανθυς : υἱὸς Διὸς καὶ Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μί-
νωος, τοῦ βασιλέως τῶν Κρητῶν, δικαιοτάτος καὶ πάσης κολα-
κείας ἐχθρὸς. Μυθολογεῖται ὅτι μετὰ θάνατον ἔγινε κριτὴς τοῦ
Ἄδου, ὡς καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Μίνως.

ῥαδινός : εὐλύγιστος, κομψός.

ῥῆμα : λόγος, ῥητὴ διαταγή.

ῥιγαλέον : φοικτόν.

ῥίπτειω : ἐν 28, 4 **ῥίπτειν** = νὰ ῥίπτῃ τὸν ἑαυτὸν του, νὰ
πίπτῃ.

ῥόα (ῆ) : ῥόη, ῥοή, ῥεῦμα. **ὑδάτων ῥόαι** = τὰ ῥεύματα
τῶν ὑδάτων, τὰ ὕδατα.

ῥοδόκολπος (ῆ) : ἡ ἔχουσα ῥόδινον κόλπον.

ῥοή : ἰδὲ ῥόα.

ῥοικός : στραβοπόδης (οὐ αἱ κνήμαι κάμπτονται πρὸς τὰ ἔξω).

ῥύομαι : σφίζω, ἀναχαίτίζω, ἀποσοβῶ.

ῥυσμός : ῥυθμός, τρόπος, ἔθος.

σακός : σηκός, ἱερὸς περίφρακτος τόπος, ἱερὸν. Ἐν 50, 6 ὁ
τάφος. Εἶναι δὲ βραχυλογία ἀντί : ὁ δε σακός, σακός ὢν ἀνδρῶν
ἀγαθῶν (ἀνδρείων), οἰκέταν εἵλετο εὐδοξίαν Ἑλλάδος.

σᾶμα : (δωρ. ἀντί **σῆμα**) = σημεῖον, μνῆμα. **σάματα** =
σημεῖα.

σαόω : σφίζω.

σάπομαι : (δωρ.) σήπομαι.

Σαπφώ : Σύγχρονος τοῦ Ἀλκαίου, νεωτέρα δ' ὅμως αὐτοῦ
κατὰ τι (περὶ τὰ 600 π. Χ.) ἦτο ἡ μεγίστη τῆς Ἑλλάδος ποιή-
τρια Σαπφῶ (αἰολιστὶ Ψάπφα) ἡ Σκαμανδρωνύμου, ἡ Λεσβία
ἀηδὼν καὶ δεκάτη Μοῦσα καὶ θεία ἐπικληθεῖσα.

Ὁ ἐν τῇ γυναικωνίτιδι κτηνώδης βίος τῶν τότε γυναικῶν δὲν
ἐφαίνετο λογικὸς οὐδ' ἀνθρώπινος εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Σαπφοῦς,

τῆς σπουδαιότατα μὲν πνευματικῶς ἀνεπτυγμένης, πρὸς τὰ καλὰ δὲ καὶ τὰς Μούσας ἐνθουσιώσης, ὅθεν καταλύσασα αὐτὸν ἔγινε διδάσκαλος τῶν συγχρόνων παρθένων (τῆς τε Λέσβου καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος) καὶ ἐμπνέουσα εἰς αὐτὰς τὴν εἰς τὰ γράμματα καὶ καθόλου πρὸς πᾶν ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς κλίσιν ἐδίδασκεν αὐτὰς τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ποίησιν.

Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ὕστερον κωμικοὺς ποιητάς, ὅπως δυσφημήσωσιν αὐτήν, ἀλλ' ὅμως πάντα τὰ κατ' αὐτῆς διαδοθέντα εἶναι ἀπολύτως ψευδῆ, ὥς ἀποδεικνύεται καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ γνωρίσαντος αὐτήν Ἀλκαίου, ὅστις ὀνομάζει αὐτήν **ἀγνήν**. Πιθανολογεῖται, ὅτι ἀπέθανεν ἐξηκοντοῦτις.

Περὶ τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν ἡ Σαπφὼ ἀσχολουμένη ἔγραψεν ὕμνους, ἐρωτικὰς ᾠδὰς (ὑμεναίους, ἐπιθαλάμια, γαμήλια), ἐλεγείας καὶ ἰάμβους εἰς 9 βιβλία, ἀλλὰ κυρίως διακρίνεται ὥς ἐξοχωτάτη ἀντιπρόσωπος τῆς **ἐρωτικῆς μελικτῆς ποιήσεως** (τῶν ἐρωτικῶν ᾠσμάτων).

Ἐν ταῖς ᾠδαῖς αὐτῆς ἔχει βαθύ, πύρινον πάθος, τρυφερότητα καὶ μεγίστην χάριν. Ἡ γλῶσσα αὐτῆς εἶναι ἀνθηρὰ καὶ εὐφωνος αἰολική. Ὁ ὀρθμὸς μαλακὸς καὶ χαρίεις. Ἀπ' αὐτῆς δ' ὠνομάσθη καὶ ἡ Σαπφικὴ στροφή.

Διὰ τὰς ἀρετὰς ταύτας ἡ Σαπφὼ ἐδοξάσθη καὶ ἐτιμήθη τὰ μέγιστα. Τὰ ἄσματα αὐτῆς ἤδοντο ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων, οἱ δὲ Μυτιληναῖοι τιμῶντες αὐτήν ἀπετύπωσαν τὴν μορφὴν αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν καὶ χαλκῶν αὐτῶν νομισμάτων, χαλκῆν δ' αὐτῆς εἰκόνα ἔστησαν ἐν τῷ πρυτανείῳ. Καὶ ἐπὶ γλυπτῶν δ' ἔτι λίθων ἦτο ἡ Σαπφὼ ἀπεικονισμένη.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 45 ποίημα αὐτῆς εἶναι ᾠδὴ εἰς τὴν Ἀφροδίτην ἐρωτικὴν ἔχουσα ὑπόθεσιν.

σάφα: σαφῶς.

σέβω: μετὰ σεβασμοῦ ἀναγνωρίζω. **σέβοντι** (δωρ.) ἀντὶ σέβουσι.

Σεμέλη: ἡ μήτηρ τοῦ Διονύσου.

σεμνός: σεβαστός.

σεῦ: γεν. τοῦ σὺ ἰων. ἀντὶ σοῦ.

Σημωνίδης: ἰδὲ Σιμωνίδης.

σθένος: δύναμις. Ἐν 65 συναπτεόν τῷ **δεξάμενοι** = δεξάμενοι πολέμῳ σθένος = ὑπομείναντες ἐν πολέμῳ δύναμιν (στρατὸν) τόξων, ἱππων καὶ ἀνδρῶν (τοξοτῶν, ἱππέων καὶ πεζῶν).

σιδαρόδετος: δωρ. σιδηρόδετος, ὁ διὰ σιδήρου δεδεμένος.

Σικελῇ γαῖα: ἡ Σικελία. Ἐκεῖ μετέβη ὁ Θέογνις, ὅτε ἔφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος.

Σιμωνίδης: 1) ὁ Κεῖος· ποιητὴς τῆς καθολικῆς ποιήσεως καὶ εἰς τῶν μεγίστων καὶ πολυμερεστάτων λυρικῶν. Υἱὸς Λεωπρέπους περὶ τὸ 556 π. Χ. ἐν Ἰουλίδι τῆς Κέω γεννηθεὶς, ἠδύχησε νὰ ἴδῃ τὰς μεγαλοπρεπεστάτας τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας σκηνάς, τὰ Μηδικά, καὶ μάλιστα ν' ἀποβῇ ὁ κατ' ἐξοχὴν ὕμνητὴς αὐτῶν καὶ μεγαλοφωνότατος κῆρυξ. Τὴν ποιητικὴν καὶ μουσικὴν παιδείαν ἐπαιδευθεὶς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, εἰς τὸ σχολεῖον τῆς δευτέρας τῆς Κέω πόλεως Καρφαίας, ὅπου ἦτο ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· ἀλλ' ὅμως ἔπειτα ἔγινε βαθύτατος γνώστης πάντων τῶν εἰδῶν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ σπουδαιότατος ποιητὴς ἀνεδείχθη.

Τῆς ἀξίας αὐτοῦ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα γνωστῆς γενομένης, ἔκαλεῖτο εἰς τὰς αὐλὰς τῶν φιλομούσων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τυράννων. Οὕτω διέτριψεν ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Πεισιστρατίδῃ Ἰππάρχῳ ἐπὶ τινὰ ἔτη, μετὰ δὲ τὸν φόνον αὐτοῦ μετέβη εἰς Θεσσαλίαν πρὸς τοὺς Ἀλενάδας καὶ Σκοπάδας. Ἐκεῖθεν ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ἐνίκησε δὲ ἐν ἀγῶνι τὸν Αἰσχύλον διὰ τῆς εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεσόντας ἐλεγείας αὐτοῦ καὶ ὕμνησεν ἔπειτα καὶ τοὺς ἄλλους πρὸς τοὺς Μήδους ἀγῶνας δι' ἐλεγείων καὶ ἐπιγραμμάτων. Μετέβη μετὰ ταῦτα εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν Ἰέρωνα, ἐκεῖ δὲ διέτριψε μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, εἰς ὃν ἐνενηκοντούτης (περὶ τὸ 446) ὑπέκυψε.

Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἦσαν ἐλεγεῖαι, ἐπιγράμματα, ἐπίνικοι, ἐγκώμια, ὕμνοι, θρηνοὶ, διθύραμβοι, σκόλια καὶ μικρότερα ἄλλα μελικά ἔσματα, εἰς ὅλα δὲ καταφαίνεται ἡ μεγίστη τοῦ ποιητοῦ φιλοπατρία, ἡ θαυμαστὴ τέχνη καὶ ἡ περὶ τὴν ποίησιν εὐχέρεια, ὀξύτης καὶ γλαφυρότης.

Ὁ Σιμωνίδης ἤσκει τὴν ποίησιν οὐχὶ ἐξ ἀπλοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλ' ὥς τέχνην ἐπὶ χρήμασι, δι' ὃ καὶ ὁ Σωκράτης περὶ αὐτοῦ ἔλεγεν, ὅτι ἐξύμνει τοὺς τυράννους οὐχὶ ἐκῶν, ἀλλ' ἀναγκάζομενος· ἦτο δ' ὅμως μνημονικώτατος, ἠδωκίμησε δὲ περὶ πάντα τὰ εἶδη τῆς λυρικῆς καὶ αὐτὸς εἶναι, ὅστις ἔδωκεν εἰς τὴν ἐλεγείαν τὸν λυπηρὸν αὐτῆς χαρακτῆρα.

Τούτου ἕνεκα καὶ διὰ τὴν πρακτικὴν αὐτοῦ σοφίαν ἀνεγινώσκετο πολὺ ὑφ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ἐτιμήθη, ὅσον οὐδεὶς ἄλ-

λος ὑπ' αὐτῆς καὶ ἔγινε τῶν Ἑλλήνων ἐθνικὸς ποιητής.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 50 ᾠσμα εἶναι ἐγκώμιον τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων.

Σιμωνίδης: 2) ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται ἡ ὑπ' ἀριθ. 30 ἐλεγεία τοῦ Θεόγνιδος, ἣτις ἀνήκει εἰς τὰς γραφείσας ἐν τῷ μέσῳ τῆς πολιτικῆς τῶν Μεγάρων ἀνατροπῆς. Τούτου ἕνεκα ὁ Θεόγνης ὁμιλεῖ ἐν αὐτῇ ἀλληγορικῶς διὰ τὸν φόβον τῶν ἀντιπάλων.

Σιμωνίδης: 3) ὁ Ἀμοργῖνος ὁ καὶ Σημωνίδης γραφόμενος. Ὁ Σιμωνίδης οὗτος, ἱαμβογράφος καλούμενος, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸν νεώτερον Σιμωνίδην, τὸν μελοποιόν, κατήγετο ἐκ Σάμου· ἐπειδὴ δ' ὅμως ὁ πατὴρ αὐτοῦ περὶ τὴν 20ὴν Ὀλυμπιάδα ὠδήγησεν εἰς Μινῶαν τῆς Ἀμοργῦ ἀποικίαν, ἣν οἱ Σάμιοι ἔπεμπον εἰς τὴν νῆσον ταύτην, τοῦτον δὲ παρηκολούθησε καὶ αὐτὸς καὶ ἐν Ἀμοργῷ ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου ἔζησεν, ὠνομάσθη Ἀμοργῖνος. Ἦτο νεώτερος σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου (ἀκμάσας περὶ τὸ 664 π. Χ.) καὶ ὅμοιος αὐτῷ κατὰ τὸ πνεῦμα, διότι καὶ τούτου ἡ ποίησις ἦτο, ὡς ἐκεῖνου, σατυρική ἱαμβική, εἰ καὶ συγχρόνως ἔχει αὕτη καὶ χροιάν παραινετικὴν καὶ γνωμικὴν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 39 ἀπόσπασμα εἶναι παραίνεσις τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν περὶ «ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων σκέψεων καὶ ἐνεργειῶν».

Σίσυφος: Ὁ κτίστης τῆς Ἐφύρης (Κορίνθου), Αἰολίδης, περιβόητος διὰ τὴν πανουργίαν αὐτοῦ καὶ φιλοκέρδειαν, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅπερ σημαίνει τὸν πολὺ σοφὸν καὶ πανουργόν (Σι — ἡ ῥίζα τοῦ σιδῶς = θεὸς — καὶ σύφος = σοφὸς [αἰολιστί], ὅθεν Σίσυφος = θεόσοφος, παρὰ πολὺ σοφός). Περὶ αὐτοῦ ἐμυθολογεῖτο, ὅτι προέδιδεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μυστικά τῶν θεῶν καὶ ὅτι κατῴρθωσε νὰ ἐξαπατήσῃ καὶ νεκρὸς τὴν Περσεφόνην. Διὰ ταῦτα ἐτιμωρήθη νὰ κυλῇ εἰς τὸν Ἅδην πρὸς τὴν κορυφὴν λόφου πέτραν (μέγαν βράχον), «ἄλλαν ἄνω ὧθεσκεν ποτὶ λόφον» καθ' Ὅμηρον, ἣτις ὅμως εὐθὺς ὡς ἔφθανεν εἰς τὴν κορυφὴν, ἐκφεύγουσα κατεκυλίετο πάλιν καὶ οὕτως ὁ Σίσυφος ἐβασανίζετο πάντοτε.

σίτα: σίτησις.

σκοιερὸς: σκοτεινός.

σκολιδὸς λόγος: ἀπατηλός, ἐπίβουλος λόγος.

Σκόπας: τύραννος ἐν Θεσσαλίᾳ, Κρέοντος υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ. Πρὸς αὐτὸν ἀπευθύνει ὁ Σιμωνίδης τὸ ὑπ' ἀριθ. 51

ἄσμα, ὅπερ ὅμως δὲν παρεδόθη πλήρες ἡμῖν. Δι' αὐτοῦ διδάσκει ὁ ποιητής, ὅτι δύσκολον εἶναι νὰ γίνη τις ἀνὴρ ἀγαθός.

σκόπελος: βράχος, βουνὸν πετρῶδες, οἷος ὁ ἐν Σύρῳ.

σμιγκρός: κοντὸς (ἐπὶ ἀναστήματος).

Σόλων: Σόλων ὁ Ἀθηναῖος νομοθέτης, ἦτο υἱὸς Ἐξηκεστίδου, Κοδρίδης. Ὁ χρόνος τοῦ βίου αὐτοῦ πίπτει περὶ τὸ 640 — 569 π. Χ. Ἐπειδὴ ὁ πατὴρ του ἠλάττωσε τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ὁ Σόλων ἠναγκάσθη νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἐμπόριον, οὕτω δὲ περιῆλθε τὴν Ἑλλάδα καὶ Μικρὰν Ἀσίαν, ὡς λέγεται δὲ καὶ τὴν Αἴγυπτον. Ἐνεκα τῶν ἀποδημιῶν αὐτοῦ ἔμαθε πλεῖστα ὅσα, ἔγινε φίλος σοφῶν (λ. χ. Θαλοῦ τοῦ Μιλησίου, Βίαντος τοῦ Πριηνέως) καὶ συγκατετάχθη καὶ αὐτὸς μεταξὺ τῶν 7 σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀνεδείχθη δὲ ποιητής ἀξιολογώτατος, πλήρης φιλοπατρίας, φιλοδοξίας καὶ δικαιοσύνης.

Ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἀνεφάνη ὁ Σόλων, ἦτο ἐν Ἀθήναις περιόδος πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζυμώσεως. Οἱ θεσμοὶ τοῦ Δράκοντος εἶχον εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῶν ἀκυρωθῇ καὶ ἄγριος κομματικὸς ἀγὼν εἶχεν ἐξαφθῇ. Οἱ πένητες ἐπιέζοντο ὑπὸ τῶν πλουσίων ὑπερβολικῶς, διότι οὗτοι, δανείζοντες μὲ ὑποθήκην τῶν σωματίων, ἐφυλάκιζον τοὺς ἀδυνατοῦντας νὰ πληρῶσουν τὰ ὀφειλόμενα καὶ ἐπώλουν ὡς δούλους καὶ αὐτοὺς καὶ τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν. Ἐν τῇ ἀνάγκῃ ταύτῃ ὁ λαός, ἐπειδὴ εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Σόλωνα, ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν σύνταξιν τῆς νέας νομοθεσίας (594 π. Χ.).

Ὁ Σόλων, ἀφ' οὗ ἐνομοθέτησεν, ἀνεχώρησεν ἐπὶ δεκαετίαν εἰς Αἴγυπτον καὶ Κύπρον, διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῇ νὰ μεταρρυθμίσῃ κανένα ἐκ τῶν νόμων του. Ὅτε ἐπανῆλθεν, εὗρεν ἰσχυρὸν τὸν συγγενὴ του Πεισίστρατον, ὅστις, ἂν καὶ ἀντέδρασε κατ' αὐτοῦ ὁ Σόλων, κατώρθωσε νὰ γίνη τύραννος, χωρὶς ὅμως νὰ καταλύσῃ τοὺς νόμους αὐτοῦ.

Ἡ ποίησις τοῦ Σόλωνος εἶναι πολιτικὴ καὶ γνῶμικὴ καὶ διδακτικὴ. Αἱ ἐλεγείαι αὐτοῦ εἶναι 1) **Σαλαμῖς**, ἣτις περιεῖχε 50 δίστιχα, ἧς ὅμως δὲν διεσώθησαν, εἰμὴ 8 στίχοι. 2) **Ὑποθῆκαι πρὸς Ἀθηναίους** (συμβουλαί), δηλ. ἠθικαὶ παρατηρήσεις ἀναφερόμεναι εἰς γεγονότα τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας, ἐν αἷς ἐξιστορεῖται ἡ πολιτικὴ κατάστασις τῶν Ἀθηναίων ἐν εἴδει ἐμμέτρου δημηγορίας. 3) **Ὑποθῆκαι εἰς ἑαυτόν**, οὐχὶ ἀμέσως εἰς τὴν πόλιν καὶ τὸ κράτος ἀναφερόμεναι, ἀλλὰ παρέχουσαι ἡμῖν

τὴν συνείδησιν τοῦ καθ' ἑαυτὸν καὶ ἀνεξαρτήτως σκεπτομένου ἀνθρώπου. 4) Πρὸς Φιλόκυπρον, πρὸς Μίμνεμον καὶ πρὸς Κριτίαν. 5) Πλὴν τούτων ὅμως ἔγραψεν ὁ Σόλων καὶ τροχαῖα τετραμέτρα καὶ ἰαμβικά τρίμετρα.

σοφίη: ἐν 9, 18 σημαίνει τὴν **ποίησιν**. Ἐν 12, 14 **τῆς ἀγαθῆς σοφίης** = τῆς σωτηρίου σοφίας (ποιήσεως καὶ φιλοσοφίας).

σοφός: νοήμων, ὁ ἔχων νοῦν (30, 16).

σπένδω: κάμνω σπονδῇν.

σπεύδω: μετὰ σπουδῆς, μετὰ προθυμίας ἀσχολοῦμαι εἰς τι, ἀγωνίζομαι.

σπουδῇ: ἐπίρρ. τάχιστα.

στέργω: (ἀρετὰν) = ζῶ ἐναρέτως (74).

στεφάνη: γυναικεῖον κόσμημα, στέμμα, διάδημα περὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς συγκράτησιν τῆς κόμης.

στέφανος: εἰς τὰ συμπόσια οἱ παλαιοὶ ἐστεφανοῦντο, πολλοὶ μάλιστα τοὺς στεφάνους ἐφόρουσαν ἀπὸ τοῦ τραχήλου, ἵνα εἰσπνέωσι τὸ ἄρωμα αὐτῶν, νομίζοντες ὅτι ἦτο ἀποτρεπτικὸν τῆς μέθης. Οἱ τοιοῦτοι στέφανοι ἐλέγοντο **ὑποθυμίδες**.

Στησίχορος: Στησίχορος, ὁ ἐξ Ἰμέρας τῆς Σικελίας, ὑπῆρξεν εἰς τῶν σπουδαιωτάτων λυρικῶν τῆς χορικῆς λυρικῆς. Ὁ βίος αὐτοῦ πίπτει μεταξὺ τοῦ 660 καὶ 580 π. Χ. Γνωρίζομεν, ὅτι ἔζησεν 85 ἔτη καὶ πρότερον ἐλέγετο **Τεισίας**, μετωνομάσθη δὲ **Στησίχορος**, διότι πρῶτος ἔστησε κιθαρωδικὸν χορόν.

Τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἦσαν ἀκόμη ὅμοια πρὸς τὸ ἔπος, ὑποθέσεις δ' ἐλάμβανε μύθους ἐκ τοῦ τραϊκοῦ καὶ θηβαϊκοῦ κύκλου. Διὰ τὸ θαυμάσιον καὶ μεγαλοπρεπὲς τῶν ὑποθέσεων τούτων ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐκλήθη **λυρικὸς Ὅμηρος**. Ἡ διάλεκτος αὐτοῦ ἦτο ἐπικὴ μετὰ δωρισμῶν, τὰ δὲ ποιήματα αὐτοῦ ὁ Στησίχορος φαίνεται, ὅτι εἶχε γράψαι εἰς στροφάς, ἀντιστροφάς καὶ ἐπιδούς, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία «οὐδὲ τὰ τρία Στησιχόρου γιννώσκειν».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 49 ἀπόσπασμα εἶναι ἐκ τῆς «Γηρουνηίδος». Ὁ Ἡρακλῆς, ὡς γνωστόν, εἶχε διαταχθῇ ὑπὸ τοῦ Εὐρύσθεως πλὴν ἄλλων νὰ φέρῃ καὶ τὰς βοῦς τοῦ Γηρύνου. Ἦτο δὲ ὁ Γηρύνης τρικέφαλον ἀνθρωπόμορφον τέρας, κατοικοῦν ἐν Ἐρυθείᾳ, νήσῳ κειμένη εἰς τὰς δυτικὰς ἐσχατίας τῆς γῆς. Βαδίζων ὁ Ἡρακλῆς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐφθασεν εἰς τὰ ὄρια τῆς Λιβύης καὶ Εὐρώπης, ὅπου ἔστησε τὰς φερωνύμους αὐτοῦ στήλας (πλησίον τῶν Γαδεῖρων). Ἐκεῖ ὁ Ἀπόλλων ἔδωκεν εἰς αὐτὸν μέγα χρυσοῦν

ποτήριον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς διέπλευσεν ὥς διὰ πλοιαρίου τὸν Ὠκεανόν. Ἀφ' οὗ δ' ἐφόνευσε τὸν Γηρουνὴν καὶ ἔλαβε τὰς βοῦς αὐτοῦ, ἐπανελθὼν εἰς τὰς Ἡρακλείους στήλας ἀπέδωκε τὸ ποτήριον εἰς τὸν θεόν.

στόλος: (ἐπὶ ἐκστρατείας) = σταλεῖσα δύναμις.

στονόφεις - στονόφεσσα: ὁ, ἡ πλήρης στόνων, στεναγμῶν.

στορέννυμι: ἄορ. ἐστόρεσαν = κατέβαλον, συνέτριψαν (61).

στροῦθος: (αἰολικ.) ὁ στρουθός, πυργίτης (σπουργίτης).

Οἱ στρουθοὶ καὶ αἱ περιστεραὶ ἦσαν ἱερὰ πτηνὰ τῆς Ἀφροδίτης.

στιγνός: μισητός, φοβερός.

συλάομαι: ἀφαιροῦμαι, κλέπτομαι, (ἐπὶ ὕπνου) διακόπτομαι.

σύμβολον: Ἐν 32, 14 ἐσθλὰ σύμβολα = καλὰς λέξεις (εἰς κακὰ ἔργα).

συμμαρτυρέω - ὦ: σὺν ἄλλῃ τινὶ μαρτυρῶ. Ἐν 41, 2 συμμαρτυροίη ἄν = δύναται νὰ μαρτυρήσῃ μετ' ἐμοῦ.

συμπόσιον: Ἀφ' οὗ ἔτρωγον καλῶς οἱ κεκλημένοι, ἀπεσύροντο τὰ φαγητά, ἐκαθαρίζετο τὸ ἔδαφος ἀπὸ τῶν διαφόρων λειψάνων τοῦ δείπνου (ὅστων π. χ. καὶ τῶν τοιούτων), ἐνίπτοντο αἱ χεῖρες ἀπάντων καὶ ἐκαθαρίζοντο ἀπὸ τοῦ λίπους τῶν φαγητῶν (διότι οἱ παλαιοὶ ἔτρωγον διὰ τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν), ἐπλύνοντο οἱ κύλικες (τὰ ποτήρια), παρετίθεντο τὰ ἐπιδόρπια, παρεσκευάζοντο ἐν γένει τὰ πάντα καὶ τότε, ἐκλεγομένου ἐνὸς τῶν συμποτῶν βασιλέως ἢ συμποσιάρχου, ἤρχιζε τὸ συμπόσιον, παρατεινόμενον μέχρι βαθείας νυκτὸς ἢ καὶ μέχρι ὄρθρου. Συνήθιζον δ' οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες νὰ στεφανῶνται ἐν τοῖς συμποσίοις διὰ στεφάνων μύρτων καὶ ῥόδων ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, νὰ ἀλείφονται διὰ μύρου, νὰ καίωσι λιβανωτὸν ἐπὶ τοῦ δι' ἀνθέων κεκοσμημένου τῆς οἰκίας βωμοῦ, νὰ κάμνωσι σπονδὰς εἰς τοὺς θεοὺς καὶ μετὰ ταῦτα νὰ πίνωσιν οἶνον κεκραμένον (ὅθεν τὸ ἡμέτερον κρασί) διὰ τριῶν ἢ δύο τοῦλάχιστον μερῶν ὕδατος, τῆς ἀκρατοποσίας ἐν γένει βαρβάρου θεωρουμένης. Τὴν δὲ εὐθυμίαν κατὰ τὸ συμπόσιον προεκάλουν μουσική, ᾠσματα, χορός, διάφοροι ἀστεῖσμοι καὶ χαριεντισμοί, παίγνια καὶ εὐφυνεῖς συνδιαλέξεις, μεταξὺ δὲ σπονδαίων ἀνδρῶν ἐγίνοντο καὶ σπουδαῖαι συζητήσεις.

σύνειμι: συναναστρέφομαι. Ἐν 20, 2 τοῖς ἀγαθοῖσι συνῶν = μετὰ τῶν ἀριστοκρατικῶν συναναστρεφόμενος (καὶ λέγων αὐτοῖς πολλά).

σύνοδος: σύγκρουσις. (7, 22) ἐν συνόδοις = ἐν καιρῷ τῶν ἐμφυλίων παραγμῶν. Οἱ τοιοῦτοι παραγμοὶ εἶναι ἀγαπητοὶ εἰς τοὺς ἀδικοῦντας, διότι τότε δύναται νὰ ἀρπάξωσιν ἀτιμώρητοι ὥς ὁ λύκος ἐν τῇ ἀνεμοζάλῃ.

σύνοιδα: ἔχω συνείδησιν τινος, γνωρίζω τι καλῶς.

συνομαρτέω-ῶ: συνακολουθῶ, βοηθῶ (9, 21).

συντίθεμαι: συνάπτω: Ἐν 22 συνθέμενοι φιλίαν = συνάψαντες φιλίαν. Τοῦτο λέγει καὶ ἡ παροιμία: «φθειρουνσιν ἥθη χρήσθ' ὁμιλίαι κακαί».

συντυχία: σύμπτωσις. συντυχίη ἀγαθὴ = καλὴ ἐπιτυχία. Ἐν 59, 10 βαρυφρόνων συντυχίαν = βαρυθύμων, βαρειῶν συμφορῶν.

σφέ: σφᾶς, αὐτούς.

σφεδανός: σφοδρός.

σωφροσύνη: Ἐν 19, 3 σύνεσις τοῦ δικαίου, δικαιοσύνη.

τᾷδε: (δωρ.) ἀντὶ τῇδε = ἐνταῦθα, ἐδῶ.

ταί: αἱ.

τάλαντον: ὁ ζυγός, ἡ πλάστιγξ.

ταλάω-τλάω: τολμῶ, ὑπομέγω μετὰ τόλμης. Ἐν 4, 11 εἰ μὴ τετλαίη... ὀρῶν = ἂν δὲν ἤθελε τολμᾷ νὰ βλέπῃ, ἂν δὲν ἤθελε βλέπει μετὰ τόλμης.

ταμίας: θηλ. ἡ ταμίη καὶ πληθ. ταμίαι (56, 8) = οἰκονόμοι.

τανηλεγής: (τείνω — ἄλεγ. ἄλεγεινός) = λίαν ἄλγεινός.

τανύθριξ: μακρόμαλλος.

τανυπτέρυξ: ὁ ἐκτείνων τὰς πτέρυγας, πετῶν.

τεθνάμεναι: Ἀπαρμφ. τοῦ θνήσκω ἀντὶ τεθνάναι = τὸ ἀποθανεῖν, ὁ θάνατος (2, 1).

τέκος: τέκνον, γόνος. Τοιοῦτος ὁ Ἀπόλλων (ἐν 13, 1), υἱὸς Λητοῦς καὶ Διός.

τελέω-ῶ: ἐνεστὼς καὶ μέλλον. Ἐν 27, 2 εἶναι μέλλον ὅ,τι τελεῖ = τί θὰ φέρῃ, τί θὰ κάμῃ. Ἡ νύκτα γεννᾷ ἐπίσκοπον κ' ἡ αὐγὴ μητροπολίτην. **τελῶ ζώην** = ζῶ. Ἐν 53, 9 εἶναι μέλλον «τελεῖς ζώην» θὰ διανύσῃς, θὰ ζήσῃς.

τέλος: ἔκβασις. Ἐν 9, 24 ἀσφάλεια. τέλος ὥρης, τέλος γήραος (6, 6 καὶ 9) = ὥρα, γῆρας· Πληθ. τέλεα-η (ἐν 55, 13) αἱ τελεταὶ τοῦ Διονύσου, τὰ μεγάλα Διονύσια τελούμενα κατὰ μῆνα. Ἐλαφηβολιῶνα (Μάρτιον — Ἀπρίλιον).

τέμνω : (τῷ ἀρότρῳ) ἀροτριῶ, γεωργῶ.

τερπνός : ἐν 56, 4 **τερπνὰ καὶ γλυκέα** = ἡ σοφία, τὸ κάλλος καὶ ἡ δόξα. Τοῦτο δηλὸν ἐκ τῶν ἐπομένων «εἰ σοφός, εἰ κάλλος, εἰ τις ἀγλαὸς ἀνὴρ», ἐννοεῖται δὲ τὸ ῥ. γίνεται.

τέτορες : τέσσαρες.

τετράγωνος : μεταφ. **τέλειος**.

τετυγμένος : πρkm. τοῦ **τεύχομαι** = κατεσκευασμένος, πλασμένος.

τεῦ : ἔρωτ. ἄντων. πτ. γεν. ἰων. ἀντὶ τοῦ = τίνος.

τηλόθεν : μακρόθεν (1, 8).

τηνάκεις : τότε.

τίθεμαι : ἐν 32, 14 **θηκάμενοι** = ἀφ' οὗ θέσωσι συνήθως. Ἐν 3, 5 σημαίνει, **ὑποθέτω, νομίζω. θέμενος** = νομίσας. — **τίθεμαι ἐν λόγῳ** = λογαριάζω. Ἐν 4, 2 ἡ γεν. **ἀρετῆς** σημαίνει τὴν αἰτίαν = διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του. **τίθημι** = κάμνω. **ἔθηκεν ἰδεῖν** (8, 22) = ἔκαμε νὰ ἴδωμεν. **θήσειν** (33, 5) = ὅτι θὰ κάμῃ. **ἔθηκε** (9, 19) = ἔκαμε. **τίθησι** (9, 28) κάμνει. **ἔθηκε νύκτα** (38, 3) = ἔκαμε νύκτα. **ἔθηκα** (41, 15) = κατέστησα. Μετὰ τῆς **ἐπί** : **ἐπὶ μὲν τίθεις** (43, 3) = ἐπιτεθεῖς μὲν, ἀφ' ἑνὸς ἐπιθέτων. Ἐν 35, 1 **τιθεῖν** ἀντὶ Προστ. ἀνάθετε.

Τιθωνός : γεν. Τιθωνοῖο : Οὗτος ἦτο υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας, παροιμιώδης διὰ τὸ κάλλος αὐτοῦ (4, 5).

τιμήεις, τιμῆεν : τιμητικὸν (1, 11).

Τιμοκρέων : Ῥόδιος, ἐχθρὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου τοῦ Κείου, πρὸς ὃν οὗτος εἶχε βιαιότατον πόλεμον, διότι φίλος ὢν τοῦ Θεμιστοκλέους δὲν κατώρθωσε νὰ πείσῃ αὐτὸν ν' ἀνακαλέσῃ ἐκ τῆς ἐξορίας τὸν Τιμοκρέοντα κατηγορηθέντα ἐπὶ μηδισμῷ. Ὁ Τιμοκρέων ἦτο βιαιοτάτου χαρακτῆρος καὶ ἀδηνάργος, δι' ὃ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ἐπιγρ. 83 λέγει σκαπτικῶς περὶ αὐτοῦ «πολλὰ φαγόν, πολλὰ πῶν καὶ πολλὰ κακὰ εἰπών».

τίνω : πληρῶνω· ἄορ. ἔτεισα.

Τιταῖνες : καὶ ἰων. Τιτῆνες : παῖδες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἐξ τὸν ἀριθμὸν, Ὠκεανός, Κοῖος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετός, Κρόνος. Οὗτοι ἐπαναστάντες κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐξεθρόνισαν αὐτόν, καταλαβόντες τὴν βασιλείαν τοῦ Κρόνου. Μετ' οὗ πολὺ δ' ὅμως ὁ Κρόνος κατεκρήμνισεν αὐτοὺς εἰς τὸν Τάρταρον. Τούτου ἕνεκα ὀργισθεῖσα ἡ Γῆ ὑπεκίνησε τὸν υἱὸν τοῦ Κρόνου Δία, ὅστις ἐκθρόνισας τὸν πατέρα καὶ ῥίψας αὐτὸν εἰς τὸν Τάρ-

ταρον ἔλαβε τὴν βασιλείαν. Αἱ τιτανομαχίαι ἦσαν μάχαι μεταξύ ἀδελφῶν, ὁ δὲ Ξενοφάνης (ἐν 11) διὰ τοῦτο ἀπὸ ἠθικῆς ἀρχῆς ἀπαγορεύει τὴν κατὰ τὰ συμπόσια ἐξιστόρησιν αὐτῶν. Ἐσήμενον δ' οἱ Τιτᾶνες τὰς βιαίας φυσικὰς δυνάμεις, τὰς μεταβαλλούσας καὶ μεταποιούσας τὸν κόσμον.

τλάω: ἀόρ. ἔτλην = τολμῶ, βαστᾷ ἡ καρδιά μου. Ἰδὲ καὶ **ταλάω**.

τλήμων: καρτερικός. **θυμὸς τλήμων**: ἡρωϊκὴ ψυχὴ.

τοί: οἷ, ὅσοι.

τοιγάρ: διὰ τοῦτο ἀληθῶς.

τοῖος: πρὸ ἐπιθέτου = τόσον λ. χ. ἐν 7, 3 **τοίη...μεγάθυμος** = τόσον μεγαλόψυχος.

τολμάω: δωρ. **τολμῶντι** = τολμῶσι.

τοῦνεκεν: τούτου ἔνεκεν.

τούς κε: οὕς ἄν, ὅσους ἄν.

τρέπω: ἐν 4, 21 ὁ ἀόρ. ἔτρεψε εἶναι τῆς συνηθείας (γνωμικός) = συνήθως τρέπει.

τρέσσας: (τρέω = τρέμω, φεύγω τρέμων) ὁ δειλός, ὁ δρίψασπις.

τερηχὺς: ἄγριος, φρίττων (ἐπὶ στρατοῦ) ἔνεκα τῶν δοράτων.

τρισοῖ· αἰ· ἄ: ἀντὶ τρεῖς, τρία.

τροχοειδὴς λίμνη: ἡ ἐν Δήλῳ μέχρι τοῦδε ὑπάρχουσα ἀκριβῶς τροχοειδής.

τρυχοῦμαι: φθείρομαι.

τρύω: βασανίζω. Ἐν 77 **τέτρυσαι** = ἔχεις βασανισθῇ, βλαβῇ. Ἐν 72 **τετρυμένα** = τὰ βασανισμένα, κουρασμένα.

τύ: σύ.

τυγχάνω: ἐπιτυγχάνω, κατορθώνω.

τυῖδε: (αἰολ.) ἀντὶ τῇδε = ἐδῶ.

Τυρταῖος: ὁ Τυρταῖος ζῶν ἐπὶ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, ἦτο κατὰ τὴν παράδοσιν Ἀθηναῖος (ἐξ Ἀφιδνῶν) χωλὸς γραμματοδιδάσκαλος, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν εἰς Σπάρτην κατὰ παράκλησιν τῶν Σπαρτιατῶν, οἵτινες ἐζήτησαν παρ' αὐτῶν τῇ συμβουλῇ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου στρατηγόν. Κατ' ἄλλους ὁ Τυρταῖος ἦτο ἐξ Ἀφιδνῶν τῆς Λακωνικῆς. Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι τὸ πιθανώτερον, διότι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ εἶναι δωρικὸν καὶ τὰ ποιήματά του ἐψάλλοντο ἐν Σπάρτῃ καὶ Κρήτῃ ὡς*δωρικά προΐοντα.

Διὰ τῶν ἐλεγείων αὐτοῦ ὁ Τυρταῖος ἐζήτησε νὰ ἐμβάλῃ θάρρος εἰς

τοὺς νικωμένους ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων Σπαρτιάτας καὶ νὰ κατευνάσῃ τὰς ἐκ τῶν ἡττῶν γεννηθείσας μεταξὺ αὐτῶν στάσεις καὶ ταραχάς.

Ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὰ ποιήματα αὐτοῦ ἦσαν τὰ καλούμενα **Ἐμβατήρια**, ᾗδόμενα πρὸς αὐλὸν ἐν ἀρχῇ τῆς μάχης καὶ ἔχοντα ῥυθμὸν ἀναπαιστικόν, ῥυθμίζοντα τὸ βῆμα τῶν εἰς τὴν μάχην βαιόντων ὁπλιτῶν.

Ὑβρίας: Κρής. Ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς δωρικῆς Κρήτης ἐκαλλιεργήθη ἡ Λυρική, δεικνύει ἡμῖν τὸ ὑπ' ἀριθ. 58 στρατιωτικὸν ᾠσμα Ὑβρίου τοῦ Κρητός, ἐν ᾧ οὗτος, ὡς γνήσιος Κρής, ἐγκωμιάζει τὰ ὄπλα καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἔργον ὡς τὴν μόνην περιουσίαν, ἣ ὁποία φέρει τὴν ἐλευθερίαν καὶ εὐημερίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον, μάλιστα δὲ τὸν Ἕλληνα.

Ὁ χρόνος τοῦ ποιητοῦ δὲν εἶναι ἐξηκριβωμένος, διότι οἱ ἀρχαῖοι οὐδὲν περὶ αὐτοῦ παρέδωσαν ἡμῖν· ὡς ἐκ τοῦ λόγου δ' αὐτοῦ φαίνεται, ὅ Ὑβρίας πάντως εἶναι τῶν δοκίμων χρόνων. Πολλοὶ τάσσουνσιν αὐτὸν εἰς τὸν ἐ' αἰῶνα π. Χ.

Τὸν ἔπαινον τῶν ὄπλων εὐρίσκομεν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δημῶδες:

«Ἄλλοι παινᾶνε τὸν πασσᾶ καὶ ἄλλοι τὸν Βεζίρη,

μὰ γὰρ παινάω τὸ σπαθί τὸ τουρκοματωμένο·

τό 'χει καμάρι ἢ λεβεντιά κι' ὁ κλέφτης περηφάνεια».

ὕβρις: αὐθάδεια. Ἐν 7, 8 **ὕβριος ἐκ μεγάλης** = ἔνεκα τῆς μεγάλης αὐτῶν αὐθαδείας, ἀλαζονείας· **ὑφ' ὕβριος** (8, 11) = ὑβριστικῶς φερόμενοι, παρανομοῦντες.

ὑβριστής: ἀγέρωχος, βίαιος. Καθ' Ἡρόδοτον (2, 112) τέως ἦν τοῖσι Ἕλλησι καὶ τοῦνομα τῶν Μήδων φόβος ἀκούσαι.

ὕγις: ἐν 51, 19 = ἀγαθός. Φυσικώτερον εἶναι νὰ νοηθῇ τὸ **ἐστί**· ὕγις ἐστὶν ἀνὴρ (ὁ τοιοῦτος δηλαδὴ)· τότε δ' ὅμως ἀνάγκη νὰ γραφῇ ἄνω στιγμὴ μετὰ τὸ **ἐξαρκεῖ γ' ἐμοί**· ἡ δὲ ἔννοια ἀπὸ τοῦ 17 στίχου ἔσται ἡ ἐξῆς· Οὐ ψέγω δὲ τὸ Πιττάκειον, διότι εἶμαι φιλόσοφος·—ἐπεὶ ἔμοιγε ἐξαρκεῖ (ἐξαρκεῖ γ' ἐμοί) καὶ ὁ μέσος ἢ μέτριος ἄνθρωπος· ὃ κε μὴ κακός, μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰδὼς γ' ὄνασίπολιν δίκαν ὕγις ἐστὶν ἀνὴρ.

ὔει: βρέχει (αἰολ. ὔει). Περὶ τοῦ πνεύματος πρβλ. 42, 1.

ὑπαζεύγνυμι: ἐν 45, 9 **ὑπαζεύξαισα** = ὑποζεύξασα.

ὑπ' ἀσπίδος: (3, 35) ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος, ὅπισθεν τῆς ἀσπίδος ἐκάστου ὁπλίτου.

ὑπατος: ὑπέρτατος. Ἐν 55, 11 **ὑπάτων πατέρων** = τοῦ Διός. Ὁ Ζεὺς παρ' Ὀμήρῳ γνωστὸν ὅτι λέγεται ὑπατος κρείον-

των, θεῶν, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Ὁ δὲ πληθυντ. ἀντὶ ἐνικοῦ διὰ τὸ μεγαλοπρεπέστερον. Οὕτω καὶ κατωτέρω «γυναικῶν Καδμεϊάν». Διὰ τούτου νοεῖ τὴν **Σεμέλην**, θυγατέρα τοῦ Κάδμου, ἐξ οὗ καὶ οἱ Θηβαῖοι Καδμεῖοι· τὸ δὲ **Καδμεϊάν** = Θηβαῖδων.

ὑπεξυρημένος: μισοξυρισμένος (τὸν μύστακα μόνον ἢ τὰς παρειάς), ἵνα φαίνεται ἄγριος.

ὑπερβάλλω: ὑπερτερῶ. Ἐν 30, 7 **ὑπερβάλλει** = ὑπερτερεῖ (καὶ τῶν δύο τοίχων), ὑπερπηδᾷ καὶ τοὺς δύο τοίχους τοῦ πλοίου.

ὑπερθεν: ὑπεράνω.

ὑπερθρόσκω: ἀόρ. **ὑπέρθορον** (ποιητ.) = ὑπερπηδῶ. Ἐν 7, 29 **ὑπέρθορεν** = συνήθως ὑπερπηδᾷ.

Ὑπεριονίδας: Ὑπεριονίδης, ὁ υἱὸς Ὑπερίονος (τοῦ Τιτᾶνος), ὁ ἥλιος.

ὑπό: ὑποκάτω· **ὑπ' ἀσπίδος** = ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος.

ὑποθήκη: συμβουλή (7).

ὑπωρόφιος: ὑπὸ τὴν ὄροφὴν (τοῦ ναοῦ), ἐστεγασμένα, προφυλαγμένα (78, 2).

ῥύματα: διὰ τελευταίαν φορὰν, διὰ τῶν τελευταίων δυνάμεων.

ὑφ' ὕβριος: ὑβριστικῶς, παρανόμως, διὰ τῆς ἀδικίας (8, 11), ἀδίκους ἔργμασι πειθόμενοι (7, 11).

φέγγος: λάμψις, δόξα.

φειδωλή: οἰκονομία· **φειδωλὴν τίθεται** (περιφρ.) = φείδομαι = λυποῦμαι, οἰκονομῶ τι. **φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίαν θέμενος** = μὴ λυπούμενος καθόλου τὴν ζωὴν του (9, 12).

Φέρης-ητος: ὁ θεμελιωτὴς τῶν Φερῶν τῆς Θεσσαλίας, πατὴρ τοῦ Ἀδμήτου, βασιλεύσαντος καὶ τούτου ἐν Φεραῖς.

Φερσεφόνη: Περσεφόνη, ἡ κόρη τῆς Δήμητρος.

φέρω: ὑποφέρω, ἀνέχομαι. Ἐν 20, 6 **ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει** = καὶ βαρὺς ἂν εἶναι κατὰ τὴν ὀργήν, τὸν ὑποφέρει. Οὕτω καὶ ἡμεῖς λέγομεν «ἀγάπας τὸν φίλον σου μὲ τὸ ἐλάττωμά του».

φεύγω: 1) ἀποφεύγω. 2) προσπαθῶ νὰ ἀποφύγω (ὁ ἐνεστώς). 3) γίνομαι ἢ εἶμαι φυγᾶς. Γνωστόν, ὅτι πρὸ τοῦ Σόλωνος οἱ ὀφειλέται ἐγίνοντο δοῦλοι τῶν δανειστῶν (ἂν δὲν εἶχον νὰ πληρώσουν) καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ τέκνα των καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν, δι' ὃ ἔφευγον. Ἐν 41, 11 **φυγόντας** = γενομένους φυγάδας.

φημί: Ἐν 51, 4 **φάτ'**: κατὰ Πλάτωνα **φάτο** = ἔφατο, εἶπεν

(ὁ Πιττακός), κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους **φατὶ** = φησὶ = λέγει.
 Ὅπως δὴποτε εἶναι τὸ αὐτό.

φθάνω: προφθάνω. Ἐν 39, 11 **φθάνει...λαβὼν** = προφθάνει καὶ καταλαμβάνει.

φθίνω: 1) λειώνω, καταστρέφομαι· ἄορ. **ἔφθιτο** (32,5) = κατεστράφη, ἐχάθη· 2) ἀποθνήσκω. **φθίμενος** = ἀποθανών, φονευθείς.

φιάλη: ἄγγεϊον ἀνοικτόν, βαθὺ καὶ στρογγύλον, ὡς ἡ ῥωσικὴ κιάσκα.

φιλέω: 1) ἀγαπῶ. Ἐν 59, 9 **θεοὶ φιλέωντι** = οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀγαπῶσιν. 2) φιλοξενῶ, φιλεύω. Ἐν 31, 4 **μ' ἐφίλευν** = μ' ἐφίλεον, μ' ἐφιλοξένουν.

φιλησίμολπος: (φιλῶ — μολπῇ) = ὁ ἀγαπῶν τὸ ἔσμα.

φίλιος, **ον**: φιλικός. Ἐν 57, 13 **σᾶς ἔνεκεν φιλίου μορφᾶς** = χάριν τῆς ἰδικῆς σου φιλικῆς μορφῆς.

φιλότης: φιλία.

φιλοψυχῶ: ἀγαπῶ τὴν ζωὴν μου.

φλαῦρος: ἀσήμαντος.

φλέγομαι: 1) καίομαι· 2) εὐρίσκομαι ἐν ἀκμῇ.

φλέων: Μετοχ. τοῦ φλέω = γέμω, εἶμαι πλήρης ἐξ ἀφθονίας τινός, φορτωμένος. Ἐν 39, 10 **πλούτῳ τε κάγαθοῖσιν** = ἀπὸ πλοῦτον καὶ ἀγαθὰ, χρήματα καὶ ἀγαθὰ.

φοβέομαι - οὔμαι: τρέπομαι εἰς φυγὴν.

φόβη: 1) κυρίως = χαίτη, ἡ κόμη τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ φύλλωμα τῶν φυτῶν· 2) σωρός, πλήθος (55, 17).

Φοῖβος: ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος = φωτεινός (ἐκ τοῦ φάος, φώς, φῶς).

φοινικοέανος: (φοῖνιξ = κόκκινος — ἐανός = φόρεμα τῶν θεαινῶν καὶ ἐπισήμων γυναικῶν)· φοινικοένος = ἡ φέρουσα κόκκινον φόρεμα. Τοιαῦτα παρίσταντο φέρουσαι αἱ Ὠραι.

φοῖνιξ: ἐν Δήλῳ (κατὰ τὸν μῦθον) ἔτεκεν ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλωνα ὑποκάτω φοῖνικος, οὗ τὸν κορμὸν ἐνηγκαλίσθη, ἵνα ἀντίσχη εἰς τὰς ὠδῖνας. Εἰς ἀνάμνησιν τούτου οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον στήσει ἐν Δήλῳ χαλκοῦν φοῖνικα.

φόνος: αἷμα. **φόνος αἱματόεις** = ἀφθονον φονικὸν αἷμα.

φορέομαι: φέρομαι. **φορεύμενος** (9, 11) = φερόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, παρασυρόμενος. Ἐν 42, 4 **φορήμεθα** (αἰολ.) = φερόμεθα.

φορτηγός : ἀχθοφόρος.

φράζομαι : σκέπτομαι, προσέχω. Ἐν 41, 24 φρασάτο = ἤθελε σκεφθῆ.

φρήν : πληθ. φρένες = ὁ νοῦς, ἡ διάνοια καὶ αἱ σκέψεις.

φρονέω : φρονῶ, εἶμαι φρόνιμος. Ἐν 52, 12 φρονέοντι = πρὸς φρονοῦντα, πρὸς φρόνιμον ἄνθρωπον.

φυή : τὸ σῶμα, τὸ ἀνάστημα.

φυλακή : φύλαξις. φυλακὴν ἔχω = φυλάττω.

φυλάσσομαι : φοβοῦμαι καὶ (ἐπομένως) προφυλάττομαι.

φύλλον : καὶ πληθ. φύλλα (ἐν 6, 1) τὰ ἄνθη.

φύομαι : βλαστάνω. Ἐν 7, 36 φύόμενα = εὐθύς ὡς βλαστήσωσιν.

φύω : Ἐν 6, 1 ἀμετάβατον. φύει = φύονται, γεννῶνται.

Φωκυλίδης : ὁ Μιλήσιος· ἤκμασε περὶ τὸ 510 π. Χ. Τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἦσαν ἐλεγεῖαι καὶ ἔπη, ἀπετέλουν δὲ σειρὰν παραινέσεων καὶ γνωμῶν καὶ εἶχον χαρακτηριστικόν, ὅτι ἤρχιζον συνήθως διὰ τοῦ «καὶ τότε Φωκυλίδεω», ἐκαλοῦντο δὲ **κεφάλαια**. Ἐπειδὴ ἐν αὐτοῖς διεφαίνετο ὑγιὲς νοῦς καὶ κρίσις, ἀνεγινώσκοντο λίαν ὑπὸ τῶν παλαιῶν, ὁ δὲ Φωκυλίδης ἐνομιζέτο ὁ πρῶτος τῶν γνωμικῶν ποιητῶν. Δυστυχῶς ὀλίγοι μόνον στίχοι τῶν ἔργων αὐτοῦ διεσώθησαν.

φωνέω : καλῶ, ὀνομάζω.

φῶς-φωτὸς (ὁ) : ἀνὴρ. Ἐν 51, 4 σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον = ἄν καὶ ἔχει λεχθῆ ἐκ μέρους σοφοῦ ἀνδρός.

χαίτα : δωρ. χαίτη = κόμη. Ἐν 56, 22 νέαν χαίταν = τὴν νεαράν του κόμην.

χαλάω : Ἐν 42, 9 χόλαισι (αἰολ.) = χάlanτι = χαλῶσι, χαλαροῦνται.

χαλεπός : 1) δύσκολος. χαλεπὰ πράγματα = αἱ δυστυχίαι, συμφοραί· 2) δυσάρεστος. χαλεπὰν μεριμνᾶν (45, 25) = δυσαρῶστων φροντίδων.

χαλεπόν : δύσκολον. Ἐν 51, 4 χαλεπόν κλπ. Τοῦτο ἦτο τὸ ῥητὸν τοῦ Πιττακοῦ, τὸ Πιττάκειον ἀπόφθεγμα. Λέγεται δέ, ὅτι εἶπεν αὐτὸ ὁ Πιττακός, ὅτε ἔμαθεν, ὅτι ὁ Περίανδρος, ὁ Κορίνθιος, ὁ πρόφρων ἥπιος καὶ δημοφιλὴς, ἐγένετο σκληρός.

χαλκός : τὸ μέταλλον καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ὡς ἐν 77 ἡ αἰχμή τοῦ δόρατος.

χαρίεις : χαριτωμένος, ὥραϊος.

χάρις: 1) εὐεργεσία. 2) εὐγνωμοσύνη. Ἐν 21, 8 καὶ 20, 8 εὐγνωμοσύνη. Ἐν 21, 1 **ματαιοτάτη χάρις ἐστίν** = ἡ εὐεργεσία ἀποβαίνει ματαία.

Χάριτες: κόραι Διὸς καὶ Εὐρυνόμης, θεαὶ τῆς χάριτος καὶ τῶν θελητήρων, 3 τὸν ἀριθμόν, Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη καὶ Πασιθέα ἢ Θαλία. Ἐν 56, 1 ἡ σειρά εἶναι: Ὡ αἰοίδιμοι Χάριτες, βασιλείαι λιπαρᾶς Ἐρχομενοῦ, λαχοῦσαι Καφ. ὑδάτων, ταί τε ναίετε καλ. ἔδραν, ἐπίσκοποι κ. λ. κλύτε. Αἱ Χάριτες ἐσήμενον τὴν ἠθικὴν τῶν πραγμάτων διάταξιν, τὴν ἁρμονίαν καὶ ὁμόνοιαν ὧν ἄνευ ἀκοσμία καὶ ἀγριότης.

χάρμα: χαρά.

Χάροψ: συνώνυμον τῷ **Χάρων**. Χάροψ ἐπωνομάζετο κυρίως ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἐτιμᾶτο ἀρχαιοτάτα ἐν Κορωνείᾳ, ὅπου οἱ Βοιωτοὶ ἔλεγον, ὅτι ἀνέβη ὁ ἥρως ἐξ Ἄδου ἄγων τὸν Κέρβερον. Ἡ λέξις σημαίνει τὸν πυρρὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς, φλογόφθαλμον, δεινόν, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα κυνῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ Χάρων ἢ Χάροψ, διότι τὸν δαίμονα τοῦ θανάτου (τὸν Χάρον) ἐφαντάζοντο οἱ παλαιοὶ ὡς λέοντα ἢ κύνα ἄγριον, τοὺς ὀφθαλμοὺς φλογόβολον, κατασπαράσσοντα τοὺς ἀνθρώπους. Ἐνταῦθα βλέπομεν, ὅτι τὸ ἐπίθετον **χάροψ** ἐλαμβάνετο καὶ ἀντὶ οὐσιαστικοῦ κυρίου ὀνόματος καὶ δι' αὐτοῦ ὀνομάζοντο καὶ ἀνθρώποι, ὡς συνέβη εἰς ἄλλα ἐπίθετα (Ξανθός, πυρρὸς κ. λ.).

χαρτός: χαρμόσυνος, εὐχάριστος.

χειμών: (αἰολ. χείμων) τρικυμία.

χερμάδιον: μέγας λίθος χειροπληθής, τρόχαλος, κοτρώνι.

χηρόω: στερῶ, τίθεται ὅμως καὶ ἀντὶ τοῦ μέσου **χηρόομαι**, ὡς ἐν 57, 13 **χῆρωσεν** ἀντὶ **χηρώσατο** = ἐστερήθη.

χολόδομαι: ὀργίζομαι.

χρειῶ ἀναγκαίη: ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη.

χεῖζω: χρειάζομαι, ἐπιθυμῶ.

χεῖμα: πρῶγμα.

χεῖμη: χρεία, σπάνις, ἀπορία. Ἐν 35, 6 **χεῖμη βίου** = δι' ἀπορίαν τῶν πρὸς τὸ ζῆν.

χημοσύνη: ἀνάγκη.

χημοσύνη: ἰδὲ χημοσύνη.

χεήστης: χρεώστης (ἐκ τοῦ κίχραμαι = δανείζομαι).

χηστον: ὠφέλιμον, ὄφελος (11, 23).

χρόνος: τῷ χρόνῳ = μετὰ πάροδον χρόνου, βραδέως (μὲ τὸν καιρόν).

χρύσιος: (αἰολ.) χρύσεος = χρυσοῦς.

χρυσοφόρος: ὁ φέρων (φορῶν) χρυσᾶ κοσμήματα. Οἱ Πέρσαι ἐφόρουν στρεπτούς, ψέλια κλπ.

χεῶς, χρωτὸς καὶ χροός: τὸ σῶμα.

χώρη: θέσις. εἵκουσι ἐκ χώρας = ὑποχωροῦν ἐκ τῆς θέσεώς των, προσηκόνονται.

χῶστις: (κρᾶσις) καὶ ὅστις.

Ψάπφ: κλητ. ἀντὶ Ψάπφοι (αἰολ.) = Σαπφοῖ.

ψυχή: ἡ ζωή· **ψυχέων** (2, 18) = τῆς ζωῆς ἡμῶν.

ῶδε: τόσον. **γλυκὺς ῶδε** = τόσον γλυκύς.

ῶκιστα: ὑπερθ. τοῦ ῶκέως = τάχιστα. **ὅπως ῶκιστα** = ὡς τάχιστα (29, 3).

ῶκὺς: ταχὺς (αἰολ., ὥκυσ).

ῶν: οὖν.

ῶραι: καθ' Ὅμηρον αἱ θυρωροὶ τοῦ Ὀλύμπου (οὐρανοῦ), ἀνοίγουσαι καὶ κλείουσαι τὴν ἐκ νεφελῶν πύλην, εἶναι αἱ ἔφοροι τοῦ καιροῦ, τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν, φέρουσαι τὴν εὐδίαν ἢ τὴν βροχὴν, καὶ θεαὶ τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους.

ῶρη: φροντίς.

ῶρη εἶαρος: ἐν ὥρᾳ ἔαρος.

ὥς: μετὰ Μετοχ. καὶ τοῦ ἄν (41, 12) ὥς ... ἄν πλανωμένους = διότι ἐπλανῶντο.

ὥστε: ὥσάν, ὥς. (13, 2) ὥστε πυρὸς = ὥς πυρός. ὥστ' ἄνεμος = ὥς ἄνεμος.

ὠχρόν δέος: φόβος πρόξενος ὠχριάσεως.

1500/93

ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Κ. ΚΟΣΜΑ

- Ἑκλογαὶ ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν τοῦ Ξενοφῶντος (I-II).* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μετὰ ἐπιγραφὰς καὶ περιλήψεις.
- Ἑκλογαὶ ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν τοῦ Ξενοφῶντος (III-IV).* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μετὰ ἐπιγραφὰς καὶ περιλήψεις.
- Ἑκλογαὶ ἐκ τῶν ἱστοριῶν τοῦ Ἡροδότου.* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς).
- Ἀναγνωστικὸν τῆς Λατινικῆς γλώσσης.* Μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς).
- Δημοσθένους Α' καὶ Β' Ὀλυνθιακός.* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) μετὰ ρητορικὰς ἀναλύσεις.
- Δημοσθένους Α' καὶ Β' Φιλιππικός.* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μετὰ ρητορικὰς ἀναλύσεις.
- Λυσίου Λόγοι* (περὶ τοῦ σηκοῦ ἀπολογία, ὑπὲρ τοῦ ἀδυνάτου, κατὰ τῶν σιτοπωλῶν). Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μετὰ ρητορικὰς ἀναλύσεις.
- Θουκυδίδου ἱστορίαι (Ἑκλογαί).* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μετὰ ἐπιγραφὰς καὶ περιλήψεις.
- Ὀμήρου Ὀδύσεια (Ραψῳδία α)* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μετὰ ἀνάλυσιν.
- Ὀμήρου Ὀδύσεια (Ραψῳδία ζ).* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μετὰ ἀνάλυσιν.
- Κορινθίου Νέπωτος βίοι.* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μετὰ ἐπιγραφὰς καὶ περιλήψεις.
- Πλάτωνος Ἀπολογία Σωκράτους.* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μετὰ ἀνάλυσιν.
- Πλάτωνος Κρίτων.* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μετὰ ἀνάλυσιν.
- Ὀμήρου Ἰλιάς (Ἑκλογαί).* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γλωσσικὰς, πραγματικὰς, αἰσθητικὰς) καὶ μετὰ ἀνάλυσιν.
- Ὀμήρου Ἰλιάς (Ζ, 237-529).* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γλωσσικὰς, πραγματικὰς, αἰσθητικὰς) καὶ μετὰ ἀνάλυσιν.
- Μάρκου Τυλλίου Κικέρωνος ὁ τρίτος κατὰ Κατίλινα λόγος.* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μετὰ ρητορικὴν ἀνάλυσιν.
- Βεργιλίου Αἰνείας* (Ἑκλογαὶ ἐκ τοῦ πρώτου βιβλίου). Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γλωσσικὰς, πραγματικὰς, αἰσθητικὰς) καὶ μετὰ ἐπιγραφὰς καὶ περιλήψεις.
- Βεργιλίου Αἰνείας* (Ἑκλογαὶ ἐκ τοῦ δευτέρου βιβλίου). Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γλωσσικὰς, πραγματικὰς, αἰσθητικὰς) καὶ μετὰ ἐπιγραφὰς καὶ περιλήψεις.
- Θουκυδίδου ὁ ἐπιτάφιος τοῦ Περικλέους* (II, 34-46). Κείμενον, μετάφρασις, παρατηρήσεις, ἀνάλυσις.

Π. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ

- Σοφοκλέους Ἀντιγόνη,* σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς).
- Πλάτωνος Πρωταγόρας,* σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς).
- Πλάτωνος Φαίδων,* Σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις [(γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς)].
- Σοφοκλέους Οἰδῖπους Τύραννος,* σχολικὴ μετάφρασις μετὰ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς).

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΝ ΤΩ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΩ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ,,

I. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & Σ^{ΙΑΣ} Α. Ε.